DOUGLAS ADAMS

ELVEDA VE BÜTÜN O BALIKLAR İÇİN TEŞEKKÜRLER

2. BASKI

ALFA

3185 | ALFA | EDEBİYAT | 247

ELVEDA VE BÜTÜN O BALIKLAR İÇİN TEŞEKKÜRLER

DOUGLAS ADAMS (1952-2001)

11 Mart 1952, Cambridge, İngiltere doğumlu Adams, yirmili yaşlarının ortasında (1978-80) *Dr Who* adlı tv dizisinde editör olarak çalışıyordu, ama asıl ününü BBC için radyo oyunu biçiminde yaratıp geliştirdiği *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı çalışmasıyla kazanacaktı. Ulaştığı büyük popülerliğin ardından ilk kez 1979 yılında kitap olarak yayımlanan *Otostopçunun Galaksi Rehberi* zaman içinde beş kitabıyla bilimkurgu yazının kült dizilerinden biri haline gelecekti. Öylesine büyük bir beğeni kazanmıştı ki radyo oyunu, roman, televizyon dizisi, bilgisayar oyunu, tiyatro oyunu, çizgi roman, hatta banyo havlusu şeklinde çok çeşitli biçimlere büründü. Karısı Jane ve kızı Polly'yle birlikte yaşamakta olduğu Santa Barbara, California'da 11 Mayıs 2001 tarihinde ani bir kalp krizi yüzünden öldüğünde *Otostopçu*'nun uzun metrajlı sinema filminin senaryosu üzerinde çalışıyordu. Kısaca DNA olarak da bilinen Douglas Adams hakkında biraz daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak istiyorsanız internette *www.douglasadams.com* sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İREM KUTLUK

1952 Bursa doğumlu. Ortaokulu Bursa'da bitirdikten sonra eğitimine İstanbul'da devam etti. Önce Arnavutköy Amerikan Kız Kolejinde, ardından İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesinde okudu, bir süre kurumsal şirketlerde çalıştı. Edebiyata ve lisana olan ilgisi nedeniyle çalışma yaşamına çeviriler yaparak devam etti. Çeşitli yayınevleri için yaptığı yayımlanmış yirmi kadar çevirisi vardır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Seda Çakmakcıoğlu Şan
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Kapak İllustrasyonu Berat Pekmezci
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

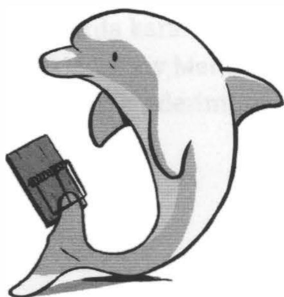
ISBN 978-605-171-508-7
1. Basım: Haziran 2017
2. Basım: Haziran 2018

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 10905

DOUGLAS ADAMS

ELVEDA VE BÜTÜN O BALIKLAR İÇİN TEŞEKKÜRLER

Çeviren: İrem Kutluk

ALFA | EDEBİYAT

Jane için

ayrıca
kararlı olaylarını ödünç verdikleri için
Rich ve Heidi'ye
birçok kararsız olay için Morgen ve Andy ile
tüm Huntsham Mahkemesine
ve tüm olaylarda kararlı olduğu için
özellikle Sonny Mehta'ya
teşekkür ederim.

Elveda ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler

GİRİŞ

Galaksinin Batı Sarmal Kolu'nun bir ucunda, haritası bile çıkarılmamış ücra bir köşede, gözlerden uzak, küçük ve sarı bir güneş vardır.

Bu güneşin yörüngesinde, kabaca yüz kırk sekiz milyon kilometre uzağında, tamamıyla önemsiz ve mavi-yeşil renkli, küçük bir gezegen döner. Gezegenin maymun soyundan gelen canlıları öyle ilkeldir ki dijital kol saatinin hâlâ çok etkileyici bir buluş olduğunu düşünürler.

Bu gezegenin şöyle bir sorunu var – eskiden vardı: Üzerinde yaşayan halkın büyük bölümü çoğu zaman mutsuzdu. Bu sorun için pek çok çözüm önerilmişti, ama bunların çoğu genellikle yeşil renkli küçük kâğıt parçalarının hareketleriyle ilgiliydi. Bu da tuhaftı, çünkü aslında mutsuz olanlar yeşil renkli küçük kâğıt parçaları değildi.

Bu nedenle sorun varlığını sürdürdü; halkın çoğunun durumu kötüydü ve onların büyük bölümüyse mutsuzdu, dijital kol saatleri olanlar bile.

Her şeyden önce, ağaçlardan inmekle büyük bir hata ettiklerini düşünenlerin sayısı gün geç-

tikçe artıyordu. Bazıları ağaçlara çıkmanın bile yanlış bir hamle olduğunu ve hiç kimsenin okyanuslardan asla ayrılmamış olması gerektiğini söylüyordu.

Sonra, adamın birinin, değişiklik olsun diye bundan böyle halka nazik davranmanın ne kadar iyi olacağını dile getirdiği için bir ağaca çivilenmesinden yaklaşık iki bin yıl sonra, bir perşembe günü, Rickmansworth'de küçük bir kafede tek başına oturan bir kız, bunca zamandır ters giden şeyin ne olduğunu birdenbire fark edip en sonunda dünyanın nasıl iyileştirilebileceğini ve mutluluğun hüküm sürdüğü bir yere dönüştürülebileceğini anlamıştı. Bu sefer doğru olanı bulmuştu, bu işe yarayacak ve hiç kimsenin bir yerlere çivilenmesi gerekmeyecekti.

Ama ne yazıktır ki, bir telefon bulup birilerine bundan söz edemeden Yerküre yeni bir hiperuzay kestirme yolunun yapılması için beklenmedik bir şekilde yok edildi ve böylece bu fikir yitip gitti, görünüşe göre sonsuza dek.

Bu, o kızın öyküsüdür.

1

O akşam karanlık erken bastırmıştı ve yılın bu zamanı için böyle olması normaldi. Hava soğuk ve rüzgârlıydı, ki bu da normaldi.

Yağmur yağmaya başlamıştı, ki bu özellikle çok normaldi.

Yere bir uzay aracı inmişti, ki bu hiç normal değildi.

Etrafta bunu görecek kimse yoktu, olağanüstü aptallıktaki birtakım dörtayaklılar dışında elbette; bu yaratıklar, gördükleri bu şeyi yiyip yiyemeyeceklerini, buna ne anlam vereceklerini ya da herhangi bir anlam vermelerine gerek olup olmadığını bile bilmiyorlardı, bu konuda en ufak bir fikirleri yoktu. Sonuçta bu uzay gemisine de her şeye yaptıklarını yapmış, yani ondan kaçarak birbirlerinin altına saklanmaya çalışmışlardı, ki her zamanki gibi bu hiçbir işe yaramamıştı.

Gemi, görünüşe bakılırsa tek bir ışın üzerinde dengelenerek, bulutların içinden yere doğru süzülmüştü.

Fırtına bulutları ve şimşekler arasında uzaktan onu fark etmeniz zor olabilirdi, ama yakından bakıldığında tuhaf bir güzelliğe sahipti – zarif bir şekilde biçimlendirilmiş, gri bir form: Epey küçük bir şey.

Elbette ki, farklı canlı türlerinin ne büyüklükte ya da hangi şekilde olacakları hakkında en ufak bir fikre dahi sahip olmanız asla mümkün değildir, ama istatistik ortalamalar için kesin ölçü olarak, en son yapılan Orta-Galaksi Nüfus Sayımına ait raporları göz önüne alacak olursanız, aracın aşağı yukarı altı kişilik olduğunu tahmin edebilir ve bu tahmininizde de yanılmazdınız.

Aslında rapora bakmasanız da bunu büyük bir olasılıkla tahmin ederdiniz. Benzeri birçok araştırmalar gibi Nüfus Sayımı Raporu da muazzam bir paraya mal olmuş ve kimseye zaten bilmediği herhangi bir bilgi sunmamıştı – Galakside yaşayan her bir bireyin 2.4 adet bacağı olduğu ve evinde bir sırtlan beslediği bilgisi dışında. Bu bilginin de doğru olmadığı açıkça görüldüğü için en sonunda raporun tamamı geçersiz kabul edilmek zorunda kalınmıştı.

Gemi yağmurun içinden sessizce süzülerek aşağı inerken soluk ışıklarının oluşturduğu şık bir gökkuşağıyla sarmalanmaktaydı. Sakin bir mırıltıyla çalışıyor, yere yaklaştıkça bu mırıltı daha yüksek ve daha derin bir ton kazanıyordu, ki yere iki metre kaldığında mırıltı yoğun ve titreşimli bir zonklamaya dönüştü.

Gemi sonunda yere kondu ve ses kesildi.

Bir kapı açıldı. Birkaç basamaklık bir merdiven kendi kendine aşağı indi.

Kapının ağzında bir ışık belirdi; ıslak geceye doğru akan ve içinde gölgelerin oynaştığı parlak bir ışıktı bu.

Işığın içinde uzun boylu bir siluet belirdi, etrafına bakındı, irkildi ve basamaklardan aşağı hızla indi; kolunun altında büyük bir alışveriş torbası taşımaktaydı.

Arkasına döndü ve gemiye aceleyle el salladı. Yağmur saçlarının arasından süzülmeye başlamıştı bile.

"Teşekkür ederim," diye seslendi, "çok teşekkür ..."

Sert bir gök gürlemesiyle sözü yarım kaldı. Endişeli bakışlarını yukarı çevirdi, aniden aklına geliveren bir düşünceyle büyük plastik torbayı telaşla karıştırmaya başladı ve bu arada torbanın dibinde bir delik olduğunu fark etti.

Torbanın bir yüzünde (Centaurian alfabesini çözebilen herkesin okuyabileceği) büyük harflerle MEGAMARKET GÜMRÜKSÜZ SATIŞ MAĞAZASI, BRASTA LİMANI, ALFA CENTAURI. UZAYDA YÜKSELEN FİYATLARA KARŞI SİZ DE YİRMİ İKİNCİ FİL GİBİ YAPIN – HAYKIRIN! yazılıydı.

"Bekleyin!" diye seslendi siluet, gemiye doğru elini sallayarak.

Kapıya doğru geri katlanmaya başlamış olan merdivenler durdu, tekrar aşağı indi ve onun gemiye girmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra elinde torbasına tıkıştırmaya çalıştığı eskiyip yıpranmış bir havluyla yeniden belirdi.

Tekrar el salladı, torbayı koltuğunun altına sıkıştırdı ve uzay aracı havalanmaya başlarken o da ilerideki birkaç ağacın altına sığınmak üzere koşmaya başladı.

Göklerden sıyrılarak çakan bir şimşek onun bir an için duraksamasına, yolunu değiştirip ağaçlardan uzak durmaya çalışarak telaşla koşmasına neden oldu. Arazi boyunca hızla hareket ediyordu, zaman zaman ayağı kayıyor ve sanki gökyüzünden aşağı doğru çekiliyormuş gibi giderek ar-

tan bir yoğunlukla yağmaya başlayan yağmurdan korunmak için sırtını kamburlaştırıyordu.

Ayakları çamurlara gömülüyordu. Gök gürlemeleri tepelerin üzerinde gümbürdüyordu. İşe yaramayacağını bilerek yüzündeki yağmuru sildi ve tökezleyerek yoluna devam etti.

Daha fazla şimşek çaktı.

Bu sefer ki şimşek değil, daha geniş bir alana yayılıp aydınlatan, daha solukça ışıklardı ve ufukta hafifçe belirip kayboldular.

Onları gördüğünde tekrar duraksadı ve ardından adımlarını sıklaştırarak dosdoğru bu ışığın ufukta göründüğü noktaya doğru ilerledi.

Artık arazi dikleşiyor ve yukarı doğru yükseliyordu. İki üç yüz metre daha ilerledikten sonra en sonunda önüne bir engel çıktı. Siluet yolunu kapayan bu engeli incelemek üzere durdu ve diğer tarafa geçmek için tırmanmaya başlamadan önce kolunun altında taşımakta olduğu torbayı engelin üzerinden öbür tarafa fırlattı.

Öbür taraftaki toprağa henüz ayak basmıştı ki yağmurun içinden kendisine doğru hızla yaklaşan aracı fark etti, aracın ışıkları yoğun yağmurun oluşturduğu perdeyi delip geçiyordu. Aracın fazla yüksek olmayan, soğana benzer bir şekli vardı ve sörf yapan küçük bir balinayı andırıyordu – kaygandı, griydi, yuvarlaktı ve ürkütücü bir hızla ilerliyordu.

Siluet kendini korumak amacıyla, içgüdüsel olarak ellerini öne doğru uzattı, ama ona çarpan şey yanından geçip hızla karanlığa dalan aracın sıçrattığı bir su kütlesi oldu yalnızca.

Otomobil hızla uzaklaşıp gitmeden önce gökyüzünde çakan başka bir şimşeğin titreşen ışı-

ğıyla bir an için aydınlandığında yol kenarında dikilen ve iliklerine kadar ıslanmış siluet de arkasındaki ufacık levhayı okuyabildi.

Onu açıkça gösterdiği inanılmaz bir şaşkınlığa düşüren bu levhada şöyle yazıyordu: "Öbür arabam da bir Porche."

2

Rob McKenna sefil serserinin biriydi ve bunu kendisi de biliyordu, çünkü yıllardır birçok kişi bunu onun yüzüne vurmuştu ve onlarla aynı fikirde olmamak için bir neden görmüyordu. Olası tek neden, başkalarıyla –özellikle de hoşlanmadığı kişilerle– aynı fikirde olmamaktan zevk alması olabilirdi, ki son sayıma göre, hoşlanmadığı kişiler tanımı diğer herkesi kapsıyordu.

İç geçirdi ve vites küçülttü.

Yokuş dikleşmeye başlıyordu ve McKenna'nın kamyonu Danimarka malı termostatik radyatör kumandalarıyla yüklüydü.

Aslında kabalığa eğilimi doğuştan değildi, en azından öyle olmadığını umuyordu. Onu zıvanadan çıkaran şey yağmur oluyordu ve her zaman da yağmur olmuştu.

Şimdi de yağmur yağmaktaydı, sırf değişiklik olsun diye.

Özel bir yağmur tipiydi bu, özellikle sevmediği türden, hele de araba kullanırken yağdığı zamanlarda. Bu yağmura bir numara da vermişti. Bu, 17 no'lu yağmur tipiydi.

Bir yerlerde Eskimoların kar için iki yüzden fazla farklı sözcük kullandığını okumuştu, böy-

le bir çeşitlilik olmasaydı, yaptıkları sohbetler herhalde fazlasıyla monoton olurdu. Sonuçta bu sözcüklerin çeşitliliği sayesinde ince karla kalın karı, hafif hafif yağan karla dolu dolu yağan karı, çamurlu karla ayağınızın altında gevrek sesler çıkaran karı, serpiştiren karla lapa lapa yağan karı, iglonuza girip tertemiz halınızı kirleten komşunuzun çizmelerinin altındaki karı, kış mevsimine ait karı, bahar karını, çocukluk günlerinizden hatırladığınız ve şimdinin modern karından çok daha iyi olan karları, ince karı, tüy gibi uçuşan karı, tepelerdeki karı, vadilerdeki karı, sabahları yağan karı, geceleri yağan karı, tam balığa çıkmak üzere olduğunuz sırada birden bastırıveren karı ve eğitmek için onca çaba harcadığınız haskilerinizin üzerinde doğal ihtiyaçlarını giderdiği karı birbirinden ayırt edebilmeniz mümkün oluyordu.

Rob McKenna'nın küçük defterinde de iki yüz otuz bir adet değişik yağmur tipi kayıtlıydı ve o bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu.

Bir vites daha küçülttü ve kamyon, motora yüklenerek hızını arttırırken, bir yandan da taşıdığı bütün o Danimarka malı termostatik radyatör kumandaları hakkında pek de telaş etmeden homurdanıyordu.

Danimarka'dan ayrıldığı bir önceki günün öğleden sonrasından beri Rob çeşit çeşit yağmurda direksiyon sallamak zorunda kalmıştı; tip 33 (hafif hafif çiseleyerek yolları kayganlaştıran yağmur), tip 39 (iri damlalı yağmur), 47'den 51'e (dikine serpiştiren hafif bir çiselemeden, keskin açıyla atıştıran hafif ya da orta şiddetteki canlandırıcı serpintiye kadar değişebilen yağmur tipleri), 87 ve 88 (bardaktan boşanırcasına sel gibi

inen dikey yağmurun birbirinden çok az farklı iki tipi), 100 (bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ardından gelen rüzgârlı ve soğuk yağmur), 192'den 213'e deniz fırtınası tipi yağmurların tekmili birden, 123, 124, 126 ve 127 (kaporta üzerinde düzenli ya da aksak ritimle davul çalan ve hafif ya da orta soğukluktaki ani bir rüzgârla gelen yağmurlar), 11 (esintili damlacıklar halindeki yağmur) ve şimdi de hepsinin içinde en az hoşlandığı yağmur tipi olan 17.

17 no'lu yağmur tipi ön camını iğrenç iniltilerle döven, sert bir yağmurdu, öyle ki sileceklerinin çalışıp çalışmamasının hiçbir önemi yoktu.

Kısa bir süre için silecekleri durdurarak bu kuramını doğrulamayı denedi, ama bu durumun görüşünü çok daha fazla kötüleştirdiğini saptadı. Silecekler yeniden çalışmaya başladıklarında bile durumda bir iyileşme sağlamayı başaramadılar.

Üstelik, silecek lastiklerinden biri yerinden kurtulup cama çarpmaya başladı.

Vıyk vıyk vıyk plof vıyk vıyk vıyk plof vıyk plof vıyk plof vıyk plof plof plof gıırrç.

Direksiyonu yumrukladı, yeri tekmeledi, aniden Barry Manilow çalmaya başlayana kadar araba teybine vurdu, sonra susana kadar tekrar vurdu ve küfretti, küfretti, küfretti, küfretti, küfretti.

Öfkesinin doruğa ulaştığı an ile farların ışığında yüzüyormuş gibi görünen bir siluetin, camları kaplayan çamur içinden zar zor seçilebilir şekilde beliriverdiği an, tam da aynı ana rastlamıştı.

Bu, çamaşır makinesine girmiş bir su samurundan daha ıslak ve otostop yapmaya çalışan, garip giyimli, zavallı, perişan bir siluetti.

"Zavallı sefil yaratık," diye kendi kendine düşündü Rob McKenna, orada duran kişinin haksızlığa uğradığını düşünmeye kendisinden daha fazla hakkı olan biri olduğunu fark ederek, "iliklerine kadar donmuştur herhalde. Böylesine pis bir gecede otostop yapmaya kalkışması için aptal olması gerek. Soğuktan, ıslanmaktan ve üstüne çamur sıçratan kamyonlardan başka bir şey bulamaz."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı, bir kez daha iç geçirdi, direksiyonu kırdı ve kocaman bir su tabakasına bodoslama vurdu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye düşündü hızla su tabakasının içinden geçerken. "Yolda böyle yapan serserilerle karşılaşabiliyorsun."

Birkaç saniye sonra yol kenarındaki otostopçunun sırılsıklam görüntüsü yandaki aynasına yansımıştı.

Bir an için bu görüntü ona kendini iyi hissettirdi. Bir iki saniye sonra böyle bir şey yüzünden kendini iyi hissettiği için kendini kötü hissetti. Sonra böyle bir şey için kendini iyi hissetmekten dolayı kendini kötü hissettiği için kendini iyi hissetti ve tatmin olmuş bir şekilde gecenin içine doğru kamyonunu sürmeye devam etti.

Bu duygular en azından son otuz kilometredir yol vermemeye uğraştığı Porsche'un nihayet kendisini sollamış olmasının yarattığı duyguları telafi etmişti.

Ve o ilerlerken, gökyüzündeki yağmur bulutları da arkasından koşturmaktaydı, her ne kadar kendisi farkında değilse bile Rob McKenna bir Yağmur Tanrısıydı. Onun bütün bildiği çalışma günlerinin bir rezalet olduğu ve bunların ardından da bir dizi

berbat tatil gününün geldiğiydi. Bulutların bütün bildiğiyse onu sevdikleri, onu besleyip doyurmak ve sulamak için ona yakın olmayı istedikleriydi.

3

McKenna'nın arkasından gelen iki ayrı kamyonun sürücüleri aslında Yağmur Tanrıları değildi, ama onlar da tam olarak aynı şeyi yapmışlardı.

Siluet, yokuş başlayıp da tehlikeli su birikintileri geride kalıncaya kadar zorlukla yürümeye, daha doğrusu çamurlara batıp çıkmaya devam etti.

Bir süre sonra yağmur yavaşlamaya başladı ve ay bulutların arasından kısa bir süre için de olsa yüzünü gösterdi.

Yanından bir Renault geçti ve şoförü yorgun yürüyüşçüye heyecanlı ve karmaşık işaretler yaparak, aslında kendisini götürmekten mutlu olacağını, ama ne yazık ki bu seferlik bunu yapamayacağını, çünkü onun istediği yer her neresiyse oraya gitmediğini ve onun bunu anlayacağına emin olduğunu belirtmeye çalıştı. İşaretleşmeyi başparmağını neşeyle havaya kaldırarak sona erdirdi, sanki siluetin donmuş ve ölümcül şekilde ıslanmış olmaktan dolayı kendisini gerçekten de iyi hissediyor olmasını ve bir dahaki sefere görüşeceklerini umduğunu anlatmak ister gibiydi.

Siluetin zahmetli yolculuğu sürüyordu. Yanından bir Fiat geçti ve o da aynen Renault'nun yaptığını yaptı.

Yolun öbür tarafından bir Maxi geçti ve ağır ağır yürümekte olan siluete selektör yaptı; bu-

nun bir "merhaba" anlamına mı geldiği yoksa "Kusura bakma biz öbür yöne gidiyoruz" ya da "Hey, bak yağmurda dolaşan biri var, amma da salak" mı denmek istendiği hiç anlaşılmıyordu. Ön camın üst köşesindeki yeşil bant mesaj ne olursa olsun, bunun Steve ve Carola'dan geldiğini söylüyordu.

Fırtına artık tamamen dinmişti ve gök gürlemeleri artık tartışmayı kaybettiğini itiraf ettikten yirmi dakika sonra "Ha, bir şey daha var ..." diyen bir adam gibi uzak tepelerde yankılanıyordu.

Hava şimdi daha berrak ve gece soğuktu. Sesler gidecekleri yerlere rahat rahat ulaşıyordu. Ümitsizce titremekte olan kaybolmuş siluet şimdi sola doğru kıvrılan bir yan yolun bulunduğu kavşağa ulaşmıştı. Yolun döndüğü yerin karşısında bir işaret levhası vardı, pürtelaş levhaya yaklaştı ve heyecanla, merakla onu incelemeye başladı; sadece ansızın başka bir aracın daha yanından geçmesiyle levhadan başını çevirebildi.

Ve sonra bir araç daha geçti.

İlki tam bir ilgisizlik içinde geçip giderken, ikincisi anlamsız bir şekilde farlarını yakıp söndürmüştü. Ardından bir Ford Cortina geçti ve fren yaptı.

Şaşkınlıkla irkilen siluet, torbasını göğsüne bastırıp arabaya doğru telaşla koşturdu, ama Cortina son anda suların içindeki tekerleklerini yeniden döndürdü ve yaptığıyla pek eğlenmiş bir şekilde hızla yola çıkıp uzaklaştı.

Siluet yavaşlayarak durdu, kaybolmuş ve terk edilmiş bir halde orada öylece dikildi.

Tesadüfe bakın ki ertesi gün Cortina'nın şoförü apandisitini aldırmak için hastaneye gitti ve

pek eğlenceli bir karışıklık sonucunda cerrah onun apandisitini alacağına yanlışlıkla bacağını kesti; apandisit ameliyatı için yeni bir tarih belirlenmesine fırsat kalmadan bir komplikasyon baş gösterdi ve apandisit eğlendirici ve ciddi bir peritonit vakasına çevirdi ve böylece adalet bir şekilde yerine gelmiş oldu.

Siluet sendeleyerek zorlu yoluna devam ediyordu.

Yanında bir Saab durdu.

Camı açıldı ve dost bir ses "Uzaktan mı geliyorsunuz?" diye seslendi.

Siluet ona doğru döndü, durdu ve kapının koluna yapıştı.

Siluet, Saab ve onun kapı kolu, Yerküre denilen bir gezegende bulunmaktaydılar. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nde burayla ilgili olarak verilmiş tüm bilgi iki sözcükten ibaretti: "Çoğunlukla zararsız."

Bu bilgiyi yazan kişinin adı Ford Prefect'ti ve kendisi tam da o anda, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir gezegenin, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir barında oturmuş pervasızca bela çıkartmakla meşguldü.

4

Onun bu tavırlarının sarhoş olmasından mı, hasta olmasından mı, yoksa intihara eğilimli bir çılgın olmasından mı ileri geldiğini anlamak sıradan bir gözlemci için zor olurdu, ama Han Dold

City'nin Güney Yakasının aşağı ucunda bulunan Yaşlı Pembe Köpek Barında sıradan bir gözlemci bulunmazdı zaten, çünkü burası sağ kalmak istiyorsanız, girip de sıradan işler yapabileceğiniz cinsten bir yer değildi. Burada karşılaşılabileceğiniz bir gözlemci, kötü huylu, atmaca gibi yırtıcı, tepeden tırnağa silahlı ve beğenmediği bir şeyler gözlemlediği zaman kafasında kendisini çılgınca şeyler yapmaya zorlayacak acılı zonklamalar hisseden biri olabilirdi ancak.

Mekâna o hoş olmayan sessizliklerden biri çökmüştü, füzeleri ateşlemeye hazır ve gergin bir şekilde beklemeye başlamışken hissedilen füze krizlerine benzer bir sessizlikti bu.

Bardaki bir çubuğun üzerine tünemiş fesat görünüşlü kuş bile bedavaya sunduğu bir hizmet olan yerel kiralık katillerin isimlerini ve adreslerini haykırma işine ara vermişti.

Bütün gözler Ford Prefect'e çevrilmişti. Bunların bir kısmı sezdirmeden ona doğru yaklaşıyordu.

Ford'un bugün ölümle umursamazca kumar oynamak için seçtiği yöntem, küçük bir savunma bütçesi çapındaki içki faturasını, bilinen Evrenin hiçbir yerinde geçerli olmayan bir Amerikan Ekspres kartıyla ödemeye kalkışmaktı.

"Ne diye endişeleniyorsunuz?" diye sordu neşeli sayılabilecek bir sesle. "Son kullanma tarihi için mi? Buralarda neo-görecelik kuramını işiten kimse yok mu? Fizikte böyle sorunları halleden bir sürü yeni alan var artık. Zaman genişlemesinin etkileri, geçici görece-statik kuralları falan..."

"Son kullanma tarihiyle ilgili bir endişemiz yok," dedi bu sözleri yöneltmiş olduğu adam; bu

tehlikeli şehrin, tehlikeli barmenlerinden biriydi o. Sesi kısık ve yumuşak bir mırıltı gibiydi, kıtalararası bir balistik füze rampasının açılırken çıkardığına benzer kısık ve yumuşak bir mırıltıydı. Bu arada koca bir bifteği andıran bir el, parmaklarını yavaşça tezgâhın üzerinde tıkırdatıp orayı hafiften çökertmekle meşguldü.

"Pekâlâ, o zaman bir sorun yok," dedi Ford, sırt çantasını toplayıp gitmeye hazırlanırken.

Tezgâhın üzerini tıkırdatmakta olan parmak uzandı, Ford Prefect'in omzuna yerleşti ve oradan uzaklaşmasını engelledi.

Her ne kadar parmak et dilimi gibi bir ele ve o el de beyzbol sopası gibi bir kola bağlı olsa da kolun bağlı olduğu bir yer yoktu, mecazi anlamda bir köpek sadakatiyle bağlı olduğu bar tezgâhı dışında, burası onun eviydi. Önceleri, daha geleneksel bir şekilde barın ilk sahibine bağlıydı. Sonra, bar sahibi ölüm döşeğine düştüğünde kolunu beklenmedik bir şekilde tıp biliminin hizmetine miras bırakmış ve tıp bilimiyse kolun görüntüsünü beğenmediğine karar vererek onu gerisin geri göndererek Yaşlı Pembe Köpek barına iade etmişti.

Yeni barmen doğaüstü güçlere, kötü ruhlara ya da böyle saçma sapan şeylere inanmazdı, ama işine yarayacak bir yardımcı gördüğünde de hemen tanırdı. El, bar tezgâhının üzerinde duruyordu. Siparişleri alıyor, içki servislerini yapıyor, öldürülmek istiyormuş gibi davranan kişilerle öldüresiye uğraşıyordu. Ford Prefect yerinden kıpırdamadan oturdu.

"Son kullanma tarihiyle ilgili bir endişemiz yok," diye Ford Prefect'in tüm dikkatini nihayet

toplayabilmiş olduğu için memnun bir ifadeyle tekrarladı barmen. "Endişemiz bizzat o plastik nesneyle ilgili."

"Nasıl?" dedi Ford. Bir parça gücenmiş görünüyordu.

"Bu," dedi barmen, kartı iki parmağının arasında sanki ruhu üç hafta önce kanatlanarak Balıkların Sonsuza Kadar Kutsandığı Ülkeye gitmiş küçük bir balığı tutuyormuş gibi tutarak, "biz bunu kullanmıyoruz."

Ford bir saniye kadar üzerinde başka bir ödeme aracı bulunmadığı gerçeğini söyleyip söylememeyi düşündü ve sonra da şimdilik böyle devam etmeye karar verdi. Bedensiz el, şimdi Ford'un omzunu baş parmağıyla diğer parmakları arasında hafif, ama sıkıca kavramış durumdaydı.

"Ama anlamıyorsunuz," dedi Ford, hafif gücenmiş ifadesi artık işittiklerine inanamayanların safına geçmişti. "Bu bir Amerikan Ekspres kartı. İnsanların bildiği en iyi hesap ödeme şekli. Gönderdikleri broşürleri okumuyor musunuz yoksa?"

Ford'un sesindeki neşe miktarı barmenin kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Bu ses, bir Savaş Ağıtının en acıklı olması gereken sahnelerinden birinde kaygısızca mızıka çalan birinin sesine benziyordu.

Ford'un omzundaki kemiklerden biri, elin oldukça yetenekli bir masaj uzmanından acıyla ilgili tüm yöntemleri öğrenmiş olduğunu düşündürtecek şekilde, omzundaki öbür kemiklerden birinin üstüne sürttürülmeye başlamıştı. Ford, el omzundaki kemiklerden birini vücudunun öbür tarafındaki kemiklerden birine sürtmeye baş-

lamadan önce bu işi halledebilmeyi umuyordu. Neyse ki elin tuttuğu omuz, sırt çantasının asılı olduğu taraftaki omuz değildi.

Barmen kartı barın üzerinden kaydırarak Ford'a iade etti.

"Biz," dedi, bastırılmış bir yırtıcılıkla, "bu şeyi daha önce hiç duymadık."

Bu pek şaşırtıcı sayılmazdı.

Ford bu kartı, Yerküre gezegeninde geçirdiği on beş yıllık misafirlik döneminin sonuna doğru, ciddi bir bilgisayar hatası sonucunda ele geçirmişti. Amerikan Ekspres Şirketi bu hatanın tam olarak ne kadar ciddi olduğunu çok çabuk öğrenmiş ve kredi tahsilatı bölümünün panik içindeki talepleri, ancak tüm gezegen yeni bir hiperuzay kestirme yolu açılması uğruna Vogonlar tarafından beklenmedik şekilde yıkılıp yok edildiğinde son bulmuştu.

O zamandan beri kartı elinde tutuyordu, çünkü yanında kimsenin kabul etmeyeceği bir ödeme şekli bulundurmanın faydalı olacağına karar vermişti.

"Kredi?" diye sordu. "Aaaaggghh ..."

Yaşlı Pembe Köpek barında bu iki sözcüğün genellikle birbirini izlemesi alışılmış bir şeydi.

"Burasının," diye soludu Ford, "klas bir işletme olduğunu sanmıştım ..."

Barın içindeki karanlık gölgeleri iyice derinleştiren kısık ışık havuzlarının hemen kıyılarında pusuya yatmış olan katiller, pezevenkler ve plak yapımcılarından oluşan karmakarışık topluluğa şöyle bir göz attı. Şimdi hepsi, özellikle ondan başka bir yerlere bakıyorlardı ve daha önce konuşmakta oldukları cinayet, uyuşturucu bağlan-

tıları ve plak anlaşmalarıyla ilgili konuşmalarını dikkatli bir şekilde toparladılar. Az sonra neler olacağını çok iyi biliyor ve onları içmekten alıkoyacağı için bunu izlemek istemiyorlardı.

"Sen öleceksin, çocuk," dedi Ford Prefect'e barmen, sakin bir mırıltıyla ve bütün kanıtlar barmenin lehineydi. Eskiden barda "lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü ağzınızın ortasına yiyeceğiniz bir yumruk sizi gücendirebilir" yazılı bir levha vardı, fakat ifadenin kusursuz olması amacıyla bu, "Lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü bedensiz bir el kafanızı tezgâha çarparken, boğazınızın yırtıcı bir kuş tarafından parçalanması sizi gücendirebilir" şeklinde değiştirilmişti. Ama bu uzun yazı levhayı okunamaz bir hale getirdiği ve eski yazıyla aynı hissi pek vermediği için indirilmişti. Hikâyenin kendi kendine yayılacağı düşünülmüş ve gerçekten de öyle olmuştu.

"Şu hesaba bir daha bakayım," dedi Ford. Kâğıdı eline aldı ve barmenle, o an tezgâhın üzerinde pençeleriyle derin oluklar açmakla meşgul olan kuşun eşit derecede kötü niyetli bakışları altında onu düşünceli gözlerle inceledi.

Bu uzun mu uzun bir kâğıt parçasıydı.

En altında şu stereo müzik setlerinde bulunan ve kayıt formlarına kopyalaması epey uzun süren seri numaralarına benzeyen bir rakam vardı. Ne de olsa Ford bütün gününü barda geçirmiş, bir yığın köpüklü şey içmiş ve şimdi onun kim olduğunu birden unutuveren pezevenkler, katiller ve plak yapımcılarına bir sürü içki ısmarlamıştı.

Epeyi sakin bir şekilde genzini temizledi. İçlerinde hiçbir şey olmadığını bildiği ceplerini yokladı. Sol elini hafif, ama kararlı bir şekilde yarı

açık sırt çantasının ağzına yerleştirdi. Bedensiz el sağ omzundaki baskısını tekrar arttırdı.

"Anlarsın ya," dedi barmen ve yüzü Ford'un önünde şeytani bir şekilde gitti geldi, "itibarımı düşünmem gerekiyor. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Bu kadar, diye düşündü Ford. Başka çaresi yoktu. Kurallara uymuş ve hesabı ödemek için dürüstçe bir girişimde bulunmuş, ama reddedilmişti. Şu anda hayatı tehlikedeydi.

"Pekâlâ," dedi sakin bir şekilde, "eğer konu itibarınızsa ..."

Göz açıp kapayıncaya kadar çantasını açtı ve içinden kendisine ait *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kopyasıyla birlikte *Rehber* için araştırmacı olarak çalıştığını ve şu anda yapmakta olduğu şeyi yapmasının kesinlikle yasak olduğunu gösteren resmi bir kart çıkararak hızla tezgâhın üzerine bıraktı.

"Hakkınızda bir makale yazmamı ister misiniz?"

Barmenin yüzü gidip gelmeyi bıraktı. Kuşun tırnakları açmakta olduğu oluğun orta yerinde kalakaldı ve el de pençesini yavaşça gevşetti.

"Bu kart," dedi barmen, kurumuş dudakları arasından çıkan zor duyulur bir fısıltıyla, "işimizi görür, efendim."

5

Otostopçunun Galaksi Rehberi güçlü bir kuruluştu. Hatta sözü öylesine geçerliydi ki bu gücün kötüye kullanılmasını önlemek amacıyla yayım kurulunun katı kurallar koyması zorunlu hale gelmişti. Bu kurallara göre, *Rehber* için çalışan hiçbir gezgin araştırmacı,

a) kendisine yapılan hizmetin karşılığını normal yollarla ödeme yapmak için gerçek bir girişimde bulunmadıkça,
b) hayatı tehlikede olmadıkça,
c) gerçekten istemedikçe,

yapacağı herhangi bir editoryal iltimas karşılığında herhangi bir hizmet, indirim ya da ayrıcalıklı işlem kabul etme hakkına sahip değildi.

Üçüncü şıkkı uygulamak her zaman editöre de pay vermeyi içerdiği için Ford daima ilk iki kuralı kullanmayı tercih etmişti.

Canlı adımlarla yürüyerek caddeye çıktı.

Hava boğucuydu, ama o bu durumdan hoşlanıyordu, çünkü bu boğucu hava şehir havasıydı ve hoş olmayan, ama heyecan verici kokuların yanı sıra tehlikeli müzikler ve polis ekiplerinin uzaklardan gelen çatışma sesleriyle de doluydu.

Sırt çantasını izni olmaksızın kendisinden almaya kalkabilecek herhangi birinin kafasına –oldukça basit bir kaydırma hareketiyle çıkarıp– kolayca indirebileceği bir şekilde taşımaktaydı. Sahip olduğu her şey bu çantanın içindeydi ve şu anda sahip olduğu pek fazla bir şey de yoktu.

Bir limuzin, yanan çöp yığınlarının arasından kurtularak caddeden aşağıya hızla ilerledi ve yaşlı bir yük hayvanını korkuttu, ürken hayvan cıyaklayıp yolundan çıktı ve tökezleyerek, şifalı otlar satan bir dükkânın vitrinine yaslanınca çığlık çığlığa öten bir alarmı harekete geçirdi, caddeden aşağı sendeleyerek ilerlemeye devam etti ve nihayet besleyip fotoğrafını çekeceklerini bildiği bir börekçi dükkânının merdivenlerine doğru yuvarlanma numarası yaptı.

Ford kuzeye doğru yürüyordu. Büyük olasılıkla uzay limanına doğru gitmekte olduğunu düşündü, ama bunu biraz önce düşünmüştü. Kentin, insanların planlarının sık sık ani değişikliklere uğradığı bir kesiminden geçmekte olduğunu biliyordu.

"İyi vakit geçirmek ister miydin?" dedi bir ses, bir kapı aralığından.

"Şu sırada zaten iyi vakit geçirdiğimi söyleyebilirim," dedi Ford, "Teşekkürler."

"Zengin misin?" diye sordu bir başka ses.

Bu soru Ford'u güldürdü.

Döndü ve kollarını iki yana açarak dikildi. "Zengin *görünüyor muyum?*" diye sordu.

"Bilmem," dedi kız. "Belki, belki de görünmüyorsun. Belki zengin olacaksın. Zenginlere çok özel bir hizmet sunuyorum..."

"Ya, öyle mi?" dedi Ford, ilgilenerek, ama tedbiri elden bırakmadan. "Neymiş bu hizmet?"

"Onlara zengin olmanın kabul edilebilir bir şey olduğunu söylüyorum."

Başlarının üzerindeki pencereden bir silah sesi geldi, arka arkaya üç kez notayı yanlış çalan bir bas gitarcı vurulmuştu, ama Han Dold City'de bas gitarcıların bini bir paraydı.

Ford durdu ve karanlık kapıya doğru baktı.

"Ne yapıyorum dedin?" diye sordu.

Kız güldü ve gölgeden dışarı doğru küçük bir adım attı. Uzun boyluydu ve yapıldığında epey etkili bir numara olan ölçülü bir utangaçlığı vardı.

"Bu benim büyük numaram," dedi kız. "Sosyal Ekonomi konusunda mastırım var ve çok ikna edici olabilirim. İnsanlar bundan çok hoşlanıyor. Özellikle de bu şehirdeki insanlar."

"Goosnargh," dedi Ford Prefect; Betelgeuse dilinde özel bir sözcüktü bu ve Ford bu sözcüğü bir şey söylemesi gerektiğini bildiği, ama ne söyleyeceğini kestiremediği zamanlarda kullanırdı.

Basamaklardan birine oturdu, çantasından bir şişe Janx içkisi ve bir havlu çıkardı. Şişeyi açtı ve havluyla şişenin ağzını sildi, ama bu hareketin Ford'un yapmak istediğinin tam tersi bir etkisi oldu; havlu şişenin ağzını temizleyeceğine, Janx içkisi havlunun kokulu bölümlerinde zamanla karmaşık ve aydınlanmış bir uygarlık oluşturmuş milyonlarca mikrobu bir anda yok ediverdi.

"Biraz ister misin?" dedi, bir yudum içtikten sonra.

Kız omuzlarını silkti ve uzatılan şişeyi aldı.

Yan sokaktan yükselen hırsız alarmlarının yaygarasını dinleyerek bir süre huzur içinde oturdular.

"Rastlantıya bak ki bana ödenmesi gereken bir sürü para var," dedi Ford, "yani, onları alabilirsem, o zaman gelip seni görebilir miyim?"

"Elbette, ben buralarda olacağım," dedi kız. "Peki ne kadar alacağın var?"

"On beş yıllık bir ödeme."

"Ne için?"

"İki sözcük yazmak için."

"Zarquon," dedi kız. "Peki, hangisi daha çok zaman aldı?"

"Birincisini. İkinci sözcük ilkini yazdıktan hemen sonra, yani öğle yemeğinden sonra bir akşam üzeri aklıma geliverdi."

Üzerlerindeki pencerelerden birinden fırlatılan kocaman bir elektronik davul seti önlerindeki caddeye düşüp parçalandı.

Kısa bir süre sonra yan sokaktaki hırsız alarmlarının bir kısmının bir polis ekibi tarafından, başka bir polis ekibini pusuya düşürmek amacıyla kasten harekete geçirildiği ortaya çıktı. Çığlık çığlığa öten sirenleriyle bölgede toplanan arabalar, az sonra şehrin dağ gibi yükselen gökdelenleri arasından gürültüyle ortaya çıkan helikopterler tarafından avlanıverdiler.

"Aslında," dedi Ford, bu patırtıda sesini duyurmak için bağırarak, "tam da böyle oldu sayılmaz. Ben daha çok sözcük yazmıştım, ama onlar kısalttılar."

Çantasından *Rehber*'ini çıkardı.

"Sonra da gezegen yıkılıp yok edildi," diye bağırdı. "Gerçekten de çalışmama değmiş, değil mi? Ama onlar bana yine de borçlular."

"Sen bu şey için mi çalışıyorsun?" diye avazı çıktığı kadar bağırarak sordu kız.

"Evet."

"Esaslı iş."

"Yazdıklarımı görmek ister misin?" diye bağırdı Ford. "Silinmeden önce yani? Yeni düzeltmelerin bu gece internette yayınlanması gerekiyor. Üzerinde tam on beş yıl geçirdiğim gezegenin yıkılıp yok edildiğini bu vakte kadar birileri duymuş olmalı artık. Son birkaç düzeltmede fark etmemişlerdi, ama sonsuza kadar dikkatlerinden kaçamaz ya."

"Konuşmak giderek imkânsızlaşıyor, öyle değil mi?"

"Ne?"

Kız omuzlarını silkti ve yukarıyı işaret etti.

Şimdi hemen tepelerinde, üst kattaki rock grubuyla çatışma halinde olduğu anlaşılan bir

helikopter vardı. Binadan dumanlar tütmekteydi. Camdan dışarı fırlamış bir ses mühendisi aşağı düşmemek için parmak uçlarıyla pencereye tutunmuştu ve çıldırmış bir gitarist de alev alev yanan bir gitarla onun parmaklarına vurmakla meşguldü. Helikopterse hepsine birden ateş ediyordu.

"Buradan uzaklaşabilir miyiz?"

Gürültüden uzaklaşarak caddede dolaşmaya başladılar. Onlar için köhne mahallelerin sorunları hakkında ufak bir oyun sergilemeye çalışan bir sokak tiyatrosu grubuna rastladılar. Ama tiyatrocular daha sonra oyundan vazgeçip son zamanlarda bir yük hayvanının dadandığı ufak bir börekçi dükkânına girdiler.

Bütün bu süre içinde Ford, *Rehber*'in arayüz panelini kurcalamakla meşguldü. Bir sokak arasına daldılar. *Rehber*'in ekranında bilgiler akmaya başlayınca Ford bir çöp tenekesinin üzerine çömeldi.

Kendi yazdığı maddeyi buldu.

"*Yerküre: Çoğunlukla zararsız.*"

Ekran sistemden gelen mesajlarla neredeyse anında doldu.

"İşte geliyor," dedi Ford.

"*Lütfen bekleyin,*" diyordu mesajlar. "*Kayıtlar, Etha-altı iletişim ağı üzerinden düzeltilmektedir. Sistemin indirilişi on saniye içinde tamamlanacaktır.*"

Sokağın diğer ucundan çelik grisi bir limuzin sessizce geçti.

"Hey bana bak," dedi kız, "sana ödeme yapacak olurlarsa gelip beni ararsın. Ben çalışan bir kızım ve sokakta bana ihtiyacı olan insanlar var. Artık gitmem gerekiyor."

Ford'un yarım yamalak itirazlarını duymazdan geldi ve onu, reddedilmiş bir halde çöp tenekesinin üzerinde otururken bırakıp gitti. Ford çalışma hayatının önemli bir bölümünün elektronik olarak silinip havaya karışmasını seyretmeye hazırlanıyordu.

Sokakta işler biraz yatışmıştı. Polis çatışması şehrin diğer bölgelerine kaymış, rock grubunun hayatta kalan birkaç üyesi müzik konusunda farklı görüşleri olduğunu kabul etmiş ve müzik hayatlarına tek başlarına devam etme kararı almışlardı. Sokak tiyatrosu grubu börekçi dükkânından yük hayvanıyla birlikte dışarı çıktı; hayvana, onu saygı göreceği bir bara götüreceklerini söylüyorlardı. Az ilerideyse çelik grisi bir limuzin kaldırımın kenarına sessizce park etmiş bekliyordu.

Kız aceleyle ona doğru yürüdü.

Kızın arkasındaki sokağın karanlığı içinde Ford Prefect'in yüzü yanıp sönen yeşil bir ışıkla aydınlanırken, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Çünkü silinmiş, kapatılmış bir kayıt bulacağını sanırken ekrana veriler akmaya başlamıştı – metinler, çizelgeler, rakamlar, görüntüler, Avustralya kumsallarındaki sörfçülerin dokunaklı tanımları, Yunan adalarının yoğurdu, Los Angeles'ta kaçınılması gereken restoranlar, İstanbul'da dikkatli olunması gereken döviz kurları, Londra'da sakınılması gereken hava şartları ve her yerde gidilecek barlar. Böylesi bilgilerin sayfalar ve sayfalarcası. Hepsi oradaydı, yazdığı her şey.

Olan bitenden hiçbir şey anlamadığı için kaşları gittikçe çatılarak bu bilgiler arasında ileri geri geziniyor, orada burada değişik bilgiler üzerinde duraklıyordu.

"New York'a gelen Uzaylılar için ipuçları:

Uzay aracınızı istediğiniz yere indirebilirsiniz. Central Park'a ya da herhangi bir yere. Kimsenin umrunda olmayacak, hatta fark etmeyeceklerdir bile.

"Hayatta kalabilmek için: Derhal bir taksi şoförü olarak iş bulmalısınız. Bir taksi şoförünün işi, taksi denen büyük sarı makineler içinde insanları istedikleri yere götürmektir. Makinenin nasıl çalıştırılacağını bilmiyorsanız, onların dilini konuşamıyorsanız, bölgenin coğrafyasından, hatta o bölgeyle ilgili en temel bilgilerden yoksunsanız ve başınızın üstünde büyük yeşil antenler taşıyorsanız bile endişelenmeyin. İnanın bana, bunlar dikkat çekmeden yaşayabilmenizin en iyi yolu olacaktır.

"Eğer gerçekten garip bir vücuda sahipseniz bunu sokaklarda insanlara sergileyerek de para kazanabilirsiniz.

"Swulling, Noxious ya da Nausalia sistemlerinden gelen amfibik canlı türleri East River'dan özellikle hoşlanacaklardır. Bu nehrin yaşam verici leziz besleyiciler yönünden, şimdiye kadar laboratuvarlarda elde edilebilmiş olan en kuvvetli zehre sahip en ince yapışkan çamurdan bile daha zengin olduğu söylenmektedir.

"Eğlenmek için: İşin en önemli bölümü budur. Zevk merkezlerinize elektrik vermeden, bu şehirde daha fazla eğlenmeniz olanaksızdır ..."

Ford, taş devrinden kalma korkunç "Kapalı" komutunun yerini alan eski moda "Erişimi Bek-

lemeye Al"ın yerine konulan "Yürütüm Konumu Hazır" tuşuna hafifçe dokunarak devreyi kapattı.

O, bu gezegenin tamamen yerle bir olduğunu kendi gözleriyle görmüş, hatta havanın ve ışığın cehennem misali yarılmasıyla neredeyse kör olmuştu; bir çekiç gibi vuran zıplayıp kükreyen toprağı ayaklarının altında hissetmiş ve sarı renkli iğrenç Vogon gemilerinden fışkıran enerjinin yarattığı gelgit dalgalarının pençesine bizzat kapılmıştı. Ve en sonunda, olası en son an olarak belirlediği an geçtikten beş saniye sonra, kendisi ve Arthur Dent atmosferin içinden bir maç yayını gibi ışınlanır ve yeniden biçimlenirken duyulan o hafif sallantılı iç bulantısını hissetmişti.

Bu konuda yanılmış olmasına imkân yoktu, olamazdı. Yerküre kesinlikle yerle bir olmuştu. Kesinlikle, kesinlikle. Uzayın içinde buharlaşıp gitmişti.

Ama işte buradaydı – *Rehber*'i yeniden çalıştırdı, yaptığı en şaşaalı ve karmaşık araştırma olmasıyla övündüğü İngiltere'de, Bournemouth, Dorset'te nasıl iyi vakit geçirilebileceğiyle ilgili kaydı hâlâ oradaydı. Ekrandaki bilgileri tekrar okudu ve tam bir şaşkınlık içinde başını sağa sola salladı.

Birden sorunun cevabının ne olduğunu kavrayıverdi, cevap şuydu: Çok garip bir şey olmaktaydı; ve eğer çok garip bir şey oluyorsa, diye düşündü, bunun bana olmasını isterim.

Rehber'i yeniden çantasına tıktı ve aceleyle tekrar caddeye çıktı.

Yine kuzeye doğru yürümeye başladı ve kaldırımın kenarına park edilmiş çelik grisi bir limuzinin yanından geçerken yumuşak bir sesin

şunları söylediğini duydu: "Tamam, tatlım, gerçekten sorun yok, bu konuda kendini iyi hissetmeyi öğrenmen gerekiyor. Ekonominin yapısına bir baksana ..."

Ford sırıttı, şimdi alevler içinde olan bitişik binanın etrafında bir tur attı ve caddenin ortasında sahipsiz duran bir polis helikopteri buldu; içine daldı, kemerini bağladı, orta parmağını işaret parmağının üzerine kenetleyerek kendisine şans diledi ve hiç ustaca olmayan bir manevrayla hızla gökyüzüne doğru yükseldi.

Şehrin ürkütücü kanyonlara benzeyen yüksek binalarının arasında çarpmamak için zigzaglar çizdi, onlardan kurtulmasının ardından şehrin üzerine yerleşmiş durumdaki kırmızı ve siyah duman bulutunun içinden hızla geçti.

On dakika sonra Ford Prefect'in bütün sirenleri öten ve seri ateş topları rastgele bulutları döven helikopteri, meydandaki vinç ayaklarıyla iniş ışıkları arasından geçerek devasa boyutlu, ürkmüş ve gürültücü bir sivrisinek gibi Han Dold Uzay limanına inmişti.

Ford fazlaca bir hasar vermediği helikopteri sistemden ayrılacak ilk gemide bulduğu bir adet birinci sınıf biletle takas etti ve geminin bedeni saran kocaman, lüks koltuklarından birine yerleşti.

Bu eğlenceli olacak diye düşündü kendi kendine; o sırada gemi sessizce akıl ötesi uzaklıkları kat ederken kabin servisi doruk noktasına ulaşıyordu.

Kabin görevlileri ne zaman bir şey ikram etmek için yanına süzülseler, Ford onları "Evet, lütfen," diyerek cevapladı.

Yerküre adlı gezegenle ilgili kaydı yeniden gözden geçirirken bir tür manik neşe içinde gülümsüyordu. Artık ilgilenebileceği, bitmemiş ve pek önemli bir işi vardı, hayat ona ansızın erişmesi gereken böyle ciddi bir hedef sunmuş olduğu için son derece memnundu.

Birden Arthur Dent'in o anda nerede olduğunu ve bütün bunlardan haberi olup olmadığını merak etmek geldi aklına.

Arthur Dent, bin dört yüz otuz yedi ışık yılı ötede bir Saab'ın içindeydi ve endişeliydi.

Arkasındaki koltukta, içeri girerken kafasını kapıya çarpmasına yol açan bir kız oturmaktaydı. Kafasını çarpmasının sebebinin, bu kızın yıllardır gördüğü kendi türünden ilk dişi varlık olması mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyordu, ama kendini çok şaşkın, çok çok ... bu saçmalık, diye düşündü kendi kendine. Artık sakinleş, diye konuştu kendi kendisiyle. Senin, diye devam etti, toparlayabildiği en kararlı iç sesiyle, aklın başında değil. Galakside yüz binlerce ışık yılı uzaktan henüz otostop yaptın, çok yorgunsun, kafan bir parça karışık ve son derece incinebilir durumdasın. Gevşe, paniğe kapılma ve derin derin nefes almaya yoğunlaş.

Oturduğu yerde döndü.

"Onun iyi olduğundan *emin* misiniz?" dedi yeniden.

İnsanın kalp atışlarını hızlandıracak kadar güzel görünmesi dışında, bu kızın boyunu posunu, saçının tam rengini ve yaşını pek anlayamamıştı. Ona kendisiyle ilgili bir şey sorması da

mümkün değildi, çünkü kız tamamen bilinçsiz durumdaydı ve çok üzücü bir şeydi.

"Sadece uyuşturucunun etkisi altında," diye omuzlarını silkti kızın erkek kardeşi, gözlerini önündeki yoldan ayırmadan.

"Peki, bu normal mi yani?" diye panik içinde sordu Arthur.

"Bana göre hava hoş," dedi kardeşi.

"Ya," dedi Arthur. "Eee," diye ekledi bir saniye düşündükten sonra.

Sohbet şimdilik son derece kötü gidiyordu.

Başlangıçtaki ilk selamlaşma faslının ardından o ve Russell birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını çabucak keşfetmişlerdi – bu harika kızın erkek kardeşinin adı Russell'dı ve bu isim Arthur'a hep iri yarı, sarı bıyıklı, saçları fönlü adamları hatırlatırdı, bu tip adamlar en ufak bir kışkırtmada kadife smokinler ve yakası fırfırlı gömlekler giymeye kalkışırlardı ve bunların bilardo maçlarıyla ilgili yorum yapmalarını engellemek yalnızca zor kullanarak mümkün olurdu.

Russell iri yarı bir adamdı. Sarı bıyıkları vardı. Saçları bakımlı ve fönlüydü. Haksızlık etmemek adına –gerçi Arthur bunun bir beyin jimnastiği olması dışında haksızlık etmemek için bir gerekçe olduğunu düşünmüyordu– Arthur'un da oldukça nemrut göründüğü söylenebilirdi. Yüzbinlerce ışık yılı öteden gelen, üstelik bu yolculuğun büyük bölümünü başkalarının bagajlarında geçirmiş birinin sinirlerinin yıpranması çok normaldi ve Arthur'un sinirleri de azımsanmayacak ölçüde yıpranmıştı.

"O bir canki değil," dedi Russell ansızın, sanki arabada bulunan bir başkasının öyle olabileceği-

ni düşünmüş gibiydi. "Sadece sakinleştiricinin etkisi altında."

"Ama bu çok kötü," dedi Arthur, tekrar ona bakmak için arkasına dönerek. Kız hafifçe kıpırdar gibi olmuş ve kafası yana kayarak omzuna düşmüştü. Yüzüne dökülen koyu renk saçları, onu gizliyordu.

"Nesi var, hasta mı?"

"Hayır," dedi Russell, "abukluyor sadece."

"Ne," dedi Arthur dehşet içinde.

"Uçuşta, keçileri kaçırmış. Onu tekrar hastaneye götürüp bir daha denemelerini isteyeceğim. Kendisini hâlâ bir bostan kirpisi zannederken onu salıvermişler."

"*Bostan kirpisi mi?*"

Russell köşeyi dönüp yolun onlara ait kısmının yarısını kaplayarak üzerlerine doğru gelen ve yoldan çıkmalarına sebep olan arabaya öfkeyle korna çaldı. Öfkelenince keyfi yerine gelir gibi olmuştu.

"Tamam, bostan kirpisi sanmıyor olabilir," dedi sakinleştiğinde, "aslında öyle sanıyor olsaydı, onunla başa çıkmak daha kolay olabilirdi. Kendini kirpi sanan birinin eline bir aynayla birkaç kirpi resmi verip konuyu düşünmesini ister ve kendini daha iyi hissettiğinde gelmesini söyleyebilirsin. Demek istediğim, bu tıp biliminin başa çıkabileceği bir şey olurdu, en azından. Ama görünüşe göre Fenny'ye bu da yetmedi."

"Fenny ...?"

"Ona Noel için ne aldığımı biliyor musun?"

"Şey, hayır."

"*Black Tıp Sözlüğü.*"

"Güzel bir hediye."

"Ben de öyle düşündüm. İçinde binlerce hastalık var ve hepsi de alfabetik sıraya göre dizilmiş."

"Adının Fenny olduğunu söylediniz değil mi?"

"Evet. İçinden birini seç dedim. Buradaki her şey tedavi edilebilir. Uygun ilaçlar tavsiye edilebilir. Ama hayır, onun illa farklı bir şey seçmesi gerekiyordu. Sırf hayatımızı berbat etmek için. Okulda da böyleydi o biliyor musun?"

"Demek öyleydi?"

"Öyleydi. Hokey oynarken düşüp kimsenin adını bile duymadığı bir kemiğini kırmıştı."

"Bunun nasıl sinir bozucu bir şey olabileceğini anlıyorum," dedi Arthur, kuşkulu bir tavırla. İsminin Fenny olduğunu öğrenince bir parça düş kırıklığına uğramıştı. Bu isim, Fenella ismini beğenmeyen, evde kalmış ve çirkin bir teyzenin seçeceği cinsten, oldukça aptal ve ruhsuz bir isimdi.

"Anlayışlı olmadığımdan değil, ama az da olsa sinir bozucuydu. Aylarca topalladı."

Russell yavaşladı.

"İneceğin kavşak burasıydı değil mi?"

"Şey, hayır," dedi Arthur, "benimki sekiz kilometre ileride. Sakıncası yoksa tabii."

"Tamam," dedi Russell, aslında biraz sakıncası olduğunu belirten kısacık bir duraksamadan sonra ve yeniden hızlandı.

Aslında Arthur'un ineceği kavşak gerçekten de orasıydı, ama daha uyanmadan bile zihninde böylesine yer eden bu kızla ilgili daha fazla şey öğrenmeden arabadan inmek istememişti. Bundan sonraki iki kavşaktan birinde de inebilirdi.

Bir zamanlar evinin bulunduğu köye doğru ilerliyorlardı, ama orada neyle karşılaşacağını düşünürken tereddüt içindeydi. Tanıdık man-

zaralar karanlığın içinde birer hayalet gibi kayıp geçiyor, zihnin yalnızca çok çok normal şeylerle, beklenmedik bir ışık altında ve henüz onlarla karşılaşmaya hazır değilken karşılaşmasının yaratabileceği cinsten titremelere yol açıyordu.

Kendi kişisel zaman ölçeğine göre, buradan ayrılıp yabancı güneşlerin yörüngesinde yaşamaya başlamasından şu ana dek sekiz yıl geçmiş olması gerekiyordu, ama burada geçen zamanın ne kadar olduğunu pek tahmin edemiyordu. Hele bu arada neler yaşanmış olabileceği iflas etmiş anlama yeteneğini iyice aşıyordu, çünkü bu gezegenin, yani evinin aslında şu anda burada olmaması gerekiyordu.

Sekiz yıl önce bir öğlen vakti, bu gezegen yıkılıp yok edilmişti. O öğle vakti, sanki yerçekimi kanunu yerel bir kuraldan başka bir şey değilmiş ve ona uymamak yalnızca bir park cezasını gerektiririrmiş gibi gökyüzünde asılıp kalmış olan kocaman sarı Vogon gemileri onu tamamen yerle bir etmişti.

"Kuruntular," dedi Russell.

"Ne?" dedi Arthur, düşüncelerinden sıyrılarak.

"Gerçek dünyada yaşadığı gibi bir kuruntudan muzdarip olduğunu söylüyor. Ona *zaten* gerçek dünyada yaşadığını anlatmaya çalışmanın hiç faydası yok, çünkü kuruntularının bu yüzden çok garip olduğunu söylüyor. Seni bilmem, ama ben bu tür konuşmaları çok yorucu buluyorum. Benim çözümümse ona haplarını verip bira içmeye kaçmak. Yani vakit öldürmenin de bir sınırı vardır, öyle değil mi?"

Arthur kim bilir kaçıncı kez kaşlarını çattı.

"Eee ..."

"Üstüne bir de şu düşler ve kâbuslar meselesi. Doktorların da sürekli olarak onun beyin dalgalarında garip sıçramalar bulduklarını söylemeleri."

"Sıçramalar mı?"

"Bu," dedi Fenny.

Arthur hızla arkasına döndüğünde kızın ansızın açılan, ama bomboş bakan gözleriyle karşılaştı. Kızın baktığı şey her neyse arabada değildi. Gözleri telaş içinde aşağı yukarı, sağa sola çevrildi, başını sertçe geriye attı, sonra da huzurlu bir uykuya daldı.

"Ne dedi?" diye sordu Arthur, endişe içindeydi.

"'Bu' dedi."

"Bu ne?"

"Bu ne de ne demek? Ne bok olduğunu ben nereden bileyim? Bu, bostan kirpisi, bu baca kovası, bu Don Alfonzo'nun cımbızı. Abukluyor, bunu söylediğimi sanıyorum."

"Pek aldırıyormuş gibi görünmüyorsun." Arthur bunu mümkün olduğunca önemsiz bir şeymiş gibi söylemeye çalışmıştı, ama işe yaramadı.

"Bana bak serseri ..."

"Tamam, özür dilerim. Beni hiç ilgilendirmez. Öyle demek istememiştim," dedi Arthur. "Ne kadar üzüldüğünüz her halinizden belli," diye ekledi yalan söyleyerek. "Biliyorum ki, bu işi bir şekilde çözmek zorundasın. Lütfen kusuruma bakmayın. Atbaşlı Nebula'nın ta öbür tarafından geliyorum."

Öfkeyle pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sonsuza kadar hiçliğe gömüldüğünü sandığı evine döndüğü bu akşamda, kafasının içinde kendisine yer açmak için savaşan bütün duygular içinde, onu en çok zorlayanı, hakkında kendi-

sine "bu" dediğinden başka bir şey bilmediği ve erkek kardeşini bir Vogona bile reva görmeyeceği bu garip kızla ilgili takıntısıydı.

"Peki, eee, o sıçramalar neydi, şu sözünü ettiğin sıçramalar?" diye becerebildiği kadar hızla ilave etti.

"Bana bak, bu benim kardeşim. Bütün bunları sana niye anlattığımı bile bilmiyorum."

"Tamam, özür dilerim. Belki de beni indirseniz daha iyi olacak. Burası ..."

Arthur tam da böyle dediği anda bu işlemi yapmak imkânsızlaştı, çünkü yanlarından geçip gitmiş olan fırtına ansızın yeniden patlayıvermişti. Şimşekler gökyüzünü bir baştan bir başa kuşatıyor, sanki birileri Atlantik Okyanusuna benzer bir şeyi tepelerinden aşağı koca bir kovayla boca ediyordu.

Russell bir küfür savurdu ve gökyüzü ağzına geleni yüksek sesle söylüyormuş gibi homurdanırken, birkaç saniye için tüm dikkatini direksiyona verdi. Kızgınlığını hemen gaza basıp hızını arttırarak üzerinde "McKenna – Dört Mevsim Nakliyat" yazan bir kamyonu sollayarak çıkardı. Yağmur yavaşlarken gerginlik de azalmıştı.

"Her şey su deposunda buldukları o CIA ajanıyla başladı. Hatırlıyor musun, hani herkes birtakım sanrılar filan görmeye başlamıştı?"

Arthur bir an için Atbaşlı Nebula'dan henüz geldiğini, bu ve buna bağlı çeşitli ve şaşırtıcı başka sebeplerden ötürü, son olaylardan biraz kopuk kaldığını tekrar belirtmeyi düşündü, ama sonra bunun yalnızca işleri daha da karıştıracağına karar verdi.

"Hayır," dedi.

"Kardeşimin dağıttığı an, işte o andı. Bir yerlerde bir kafedeymiş. Ricksmanworth galiba. Aslında orada ne işi olduğunu bilmiyorum, ama dağıldığı yer orasıydı. Anlaşıldığı kadarıyla ayağa kalkmış, sakin bir tavırla, olağanüstü bir şey bulduğunu söylemiş, olduğu yerde biraz yalpalamış, sonra da yumurtalı bir sandviçin üstüne çığlık çığlığa yığılmış."

Arthur yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi, biraz gergin bir şekilde.

Russell bir tür huysuzluk homurtusu çıkardı.

"Peki, o halde," dedi parçaları bir araya getirmeye çalışarak, "CIA ajanı su deposunda ne yapıyordu?"

"Batıp çıkıyordu tabii ki. Ölmüştü."

"Ama ne ..."

"Haydi canım, mutlaka hatırlıyorsundur. Sanrıları yani. Herkes bunun bir tertip olduğunu ya da CIA'in uyuşturucu savaşlarıyla ilgili bir deney falan yaptığını söylemişti. Bir ülkeyi işgal etmek yerine o ülkede yaşayan herkese işgal altında olduklarını *düşündürmenin* daha ucuz ve daha etkili bir yöntem olduğunu öne süren uçuk bir kuram falan."

"Bunlar tam olarak ne tür sanrılardı...?" dedi Arthur oldukça kısık bir sesle.

"Ne demek ne tür sanrılar? Büyük sarı gemilerle ilgili o söylentilerden bahsediyorum, herkesin çıldırdığı ve öleceğimizi söylediği zamanlardan. Sonra uyuşturucunun etkisi geçince, sanrılar da şıp diye kayboldu. CIA her şeyi inkâr etti ve bu da her şeyin doğru olduğunu kanıtladı."

Arthur'un başı biraz döner gibi oldu, sakinleşmek için eliyle bir yerlere tutundu ve tutunduğu

şeyi sıkıca kavradı. Ağzı sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi küçük hareketlerle hafifçe açılıp kapandı, ama hiçbir ses çıkaramadı.

"Her şey bir yana," diye devam etti Russell, "bu uyuşturucu her neyse Fenny'nin üzerindeki etkisi o kadar çabuk geçmedi. Ben CIA'yi dava etmekten yanaydım, ama bir avukat arkadaşım bana bunun elinde bir muzla akıl hastanesine saldırmaktan farksız olacağını söyledi, onun üzerine ..." Omuzlarını silkti ve sustu.

"Vogonlar ..." diye cıyakladı Arthur. "Sarı gemiler ... *ortadan kayboldu* mu yani?"

"Şey, tabii ki kayboldular, onlar yalnızca bir sanrıydı," dedi Russell ve garip garip Arthur'a baktı. "Bunların hiçbirini hatırlamadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Sen nerelerdeydin, Allah aşkına?"

Bu Arthur için öylesine şaşırtıcı mükemmellikte bir soruydu ki bu şokla oturduğu yerden yarı yarıya fırladı.

"Tanrım!!!" diye haykırdı Russell, aniden kaymaya başlayan arabayı kontrol etmek için savaşarak. Karşıdan gelen bir kamyonun altına girmekten son anda kurtulup çimenlik bankete çıktılar. Araba sarsılarak dururken, arka koltuktaki kız Russell'ın koltuğuna çarptı ve biçimsiz bir şekilde olduğu yere yığıldı.

Arthur dehşet içinde oturduğu yerde döndü.

"Bir şeyi yok ya?" dedi düşünmeden.

Russell ellerini öfkeyle fönlü saçlarında gezdirdi. Sarı bıyıklarını çekiştirdi. Arthur'a döndü.

"Rica etsem," dedi, "şu el frenini bırakır mısın acaba?"

6

Buradan köyüne yürümesi gereken on kilometrelik bir mesafe vardı: Önce o alçak Russell'ın kendisini götürmeyi şiddetle reddettiği yol ayırımına kadar üç kilometre ve sonra kıvrıla kıvrıla ilerleyen yedi kilometrelik bir yol daha.

Saab gecenin içinde kayboldu. Arthur onun gidişini izledi. Beş yıldır tamamen kör olduğuna inanmışken ansızın, aslında yalnızca çok büyük bir şapka takmakta olduğunu fark eden bir adam kadar şaşkındı.

Her şeyi yerli yerine oturtması ve insanı şaşkına çeviren Evrenin bir anlam ifade etmesini sağlayacak çarpıcı gerçeği açığa çıkartması umuduyla başını şiddetli bir şekilde sağa sola salladı. Ama böylesi bir çarpıcı gerçek varsa bile, böyle yaparak ona ulaşmakta tamamen başarısız olunca tekrar yola koyuldu. Sıkı bir yürüyüşün, hatta ayaklarının bir parça su toplayıp acımasının, akıl sağlığından değilse bile hiç olmazsa fiziki varlığından emin olmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Köye vardığında saat 10.30'du. Bunu, At ve Tımar barının buğulanmış yağlı penceresinden içeri baktığında keşfetmişti. Barın duvarında yıllardır, eski bir Guinness saat asılıydı ve saatin üzerinde de boğazına biraz da komik bir şekilde büyük boy bira bardağı kaçmış bir devekuşu resmi vardı.

Burası bir bardı ve önce evinin sonra da bütün Yerküre'nin yıkıldığı ya da yıkılmış göründüğü o tarihi öğle vaktini burada geçirmişti. Hayır, lanet olsun tabii ki *yıkılmıştı*, yıkılmamış olsa son sekiz yılını hangi cehennemde geçirmişti? Oraya, o nefret

edilesi Russell'ın az önce yalnızca uyuşturucunun etkisiyle ortaya çıkan sanrılar olduğunu söylediği o kocaman sarı renkli Vogon gemileriyle değil de neyle gitmişti? Bununla birlikte, eğer Yerküre *gerçekten* yıkıldıysa şimdi neyin üzerinde dikiliyordu?

Düşünce zincirinin bu noktasında kendini frenledi, çünkü yirminci defadır aynı şeyleri tekrarlamasına karşın bir adım bile ileri gidememişti.

Baştan başladı.

Burası bir bardı ve olan şey her neyse onun olduğu sırada, o tarihi öğle vaktini burada geçirmişti. Olan şeyin ne olduğu daha sonra halledeceği bir sorundu ve ...

Hâlâ bir anlam ifade eder hale gelmemişti.

Baştan başladı.

Burası bir bardı ve ...

Burası bir bardı.

Barlarda bira satılırdı ve o da birasız yapamazdı.

Karmaşık düşüncelerinin en sonunda bir sonuca varmasından memnun olmuştu. Başlangıçta elde edeceğini umduğundan farklı bir sonuca varmış olsa bile bu onu mutlu eden bir sonuçtu ve kapıya doğru emin adımlarla ilerledi.

Ve durdu.

Alçak bir duvarın arkasından fırlayan siyah renkli ve tüyleri elektrik çarpmış gibi dimdik duran, küçük bir teriyer Arthur'u görünce hırlamaya başlamıştı.

Arthur bu köpeği tanıyordu, hem de iyi tanıyordu. Köpek reklamcı bir arkadaşına aitti ve adı da Bihaber Bozo idi, çünkü başının üzerinde dikilen tüyleri insanlara Amerika Birleşik Devletleri Başkanını hatırlatıyordu. Köpek de Arthur'u ta-

nıyordu ya da en azından tanıması gerekiyordu. Aptal bir köpekti, elektronik suflör aygıtını bile okuyamazdı. Zaten bazılarının adıyla ilgili itirazlarının sebebi de buydu. Ama yine de orada öyle öfkeyle tüylerini kabartıp yarım akıllı hayatının en ürkütücü görüntüsüymüş gibi Arthur'a bakacağına, en azından onu tanıması gerekiyordu.

Bu, Arthur'u gidip yeniden pencereye bakmaya yöneltti. Bu kez neredeyse boğulan devekuşunu değil, kendisini görmeye çalıştı.

Kendisini ilk kez tanıdık bir ortam içinde görme fırsatını bulunca, köpeğin çok da haksız olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Daha çok, çiftçilerin kuşları korkutmak için kullandığı bir korkuluğu andırıyordu ve bu haliyle bardan içeri girse kaba yorumlarla karşılaşacağı, daha da kötüsü kendisini soru yağmuruna tutacak birkaç tanıdık göreceği kesindi, ki şu anda sorularla uğraşacak halde değildi.

Bu tanıdıklardan biri de Will Smithers olacaktı. Hezimet Köpek Bihaber Bozo'nun sahibi. Yani diğer bütün kaplardaki etlere motor yağı dökülmüş olmasına rağmen hangi mamayı tercih etmesi gerektiğini anlayamadığı için Will'in reklamlarından bile çıkarılacak kadar aptal olan hayvanın sahibi.

Will mutlaka içerde olmalıydı. Köpeği ve arabası buradaydı çünkü. Araba gri bir 928 S Porche'tu ve arka camında "Öbür arabam da bir Porche" yazılı çıkartma vardı. Lanet herif.

Arabaya bakmaya devam etti ve bu arada daha önce bilmediği bir şey öğrendiğini fark etti.

Will Smithers, Arthur'un reklamcı camiasında tanıdığı birçok başka parası bol vicdanı kıt

namussuzun yaptığı gibi her ağustosta arabasını değiştirmeye özen gösterir ve bunu yapmaya kendisini zorlayanın muhasebecisi olduğunu söylerdi. Oysa aslında, ödemek zorunda olduğu nafaka yüzünden muhasebecisi onu bunu yapmaktan kesinlikle vazgeçirmeye çalışırdı. Park etmiş araba Arthur'un, Will'in en son sahip olduğunu bildiği arabaydı. Plaka numarası alındığı yılı gösteriyordu.

Şimdi kış olduğuna ve sekiz kişisel yıl önce Arthur'un başına bir dolu bela açan olay da Eylül başlarında meydana geldiğine göre burada altı yedi aydan daha az bir zaman geçmiş olmalıydı.

Bir an hiç kımıldamadı ve Bihaber Bozo'nun kendisine havlayarak bir aşağı bir yukarı zıplamasına izin verdi. Ansızın artık görmezden gelmesine imkân olmayan bir şeyin farkına vararak taş kesildi: O artık kendi dünyasında bir uzaylıydı. Hiç kimse, ne kadar çabalarsa çabalasın bu hikâyeye *inanmazdı*. Hikâyesi kusursuz bir şekilde saçma sapan olmasının yanı sıra gözle görülür en basit gerçeklerle bile çelişiyordu.

Burası *gerçekten de* Yerküre miydi? İnanılmaz bir yanlış yapmış olmasının küçük, küçücük bir ihtimali yok muydu?

Önündeki bar, her ayrıntısıyla dayanılmayacak kadar tanıdıktı – her tuğlasıyla, soyulan boyasının her bir parçasıyla; içerideki tanıdık, havasız ve gürültülü atmosferiyle, çıplak kirişleri ve hiç de otantik olmayan dökme demirden yapılma aplikleriyle. Tanıdığı insanların dirseklerini dayadığı birayla yapış yapış olmuş bar tezgâhını, tezgâha bakan ve kartondan kesilmiş kız göğüslerine zımbalanmış fıstık paketlerini hisse-

debiliyordu. Bütün bunlar onun evine ve dünyasına ait şeylerdi.

Şu kahrolası köpeği bile tanıyordu.

"Hey, Bihaber!"

Will Smithers'ın sesi ne yapacağına hemen karar vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Eğer olduğu yerde kalırsa, keşfedilecek ve gösteri başlayacaktı. Saklanmak, sadece bu anı geciktirmek anlamına geliyordu ve şu anda havada acı bir soğuk vardı.

Sesin sahibinin Will olması seçimini kolaylaştırmıştı. Arthur ondan nefret filan etmiyordu – Will epey eğlenceli biriydi aslında. Sorun Will'in biraz bıktırıcı bir biçimde eğlenceli oluşundaydı. Reklamcılık işinde olduğu için her zaman ne kadar eğlendiğini ve üzerindeki ceketi nereden satın aldığını bilmenizi isterdi.

Arthur, bunu aklından çıkarmadan bir karavanın arkasına saklandı.

"Hey, Bihaber! Neler oluyor?"

Kapı açıldı ve Will dışarı çıktı, üzerinde deri bir pilot ceketi vardı. Ceketin bu eskitilmiş görüntüsünü elde etmek için Karayolları Araştırma Laboratuvarında çalışan bir arkadaşına verip özellikle üzerinden bir araba geçirtmişti. Bihaber sevinç içinde havladı ve istediği dikkati çekmiş olduğu için Arthur'u büyük bir memnuniyetle unuttu.

Will arkadaşlarıyla birlikteydi ve köpekle oynayacak bir oyunları vardı.

"Gelsene!" diye bağırıyorlardı köpeğe, koro halinde. "Gelsene, gelsene, gelsene!!!"

Köpek kontrolünü kaybedip vahşileşerek havlıyor, aşağı yukarı zıp zıp zıplıyor, küçük kalbi-

ni paralarcasına uluyor ve çılgın bir öfke içinde kendinden geçiyordu. Hep birlikte güldüler ve devam etmesi için tezahürat yaptılar ve daha sonra teker teker arabalarına dağılıp gecenin içinde kayboldular.

Eh, en azından bir şey anlaşıldı, diye düşündü Arthur, karavanın arkasında durduğu yerden. Burası kesinlikle benim hatırladığım gezegen.

7

Evi hâlâ buradaydı.

Nasıl ya da neden olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Sadece barın boşalmasını beklerken gidip bir bakmaya karar vermişti. Herkes gidince bar sahibinden bu gece için yatacak bir yer istemeyi planlamıştı aslında. Ve işte karşısında duruyordu.

Bahçede, taştan bir kurbağanın altında sakladığı anahtarı alarak aceleyle kapıyı açtı, çünkü şaşırtıcı olmakla birlikte, içerde telefon çalıyordu.

Evine giden ara yolda yürürken telefonun sesini belli belirsiz işitmiş ve sesin nereden geldiğini fark eder etmez de koşmaya başlamıştı.

Paspasın üzerinde birikmiş olan mektup yığını yüzünden kapıyı zorlayarak açtı. Daha sonra, kapının altına sıkışan şeylerin, zaten sahip olduğu bir kredi kartını almaya başvurması için adına yazılmış birbirinin aynı on dört davet mektubu, sahip olmadığı bir kredi kartına ait borcunu ödemediği için gönderilen birbirinin aynı on yedi tehdit mektubu, günümüzün sofistike ve hızlı dünyasında ne istediğini ve nereye gittiğini bi-

len, zevkli ve seçici biri olarak kendisinin seçildiğini ve bu yüzden boktan bir cüzdanı satın almayı arzu edip etmediğini soran birbirinin aynı otuz üç mektup ve ölmüş bir tekir kedi yavrusu olduğunu keşfetmişti.

Bütün bunların izin verdiği kadar genişleyebilen dar bir açıklıktan içeri attı kendini, hiçbir seçici şarap meraklısının kaçırmak istemeyeceği şarap önerileri yığınına ayakları dolanarak, deniz kıyısında villa tatillerinin üzerinden kayarak, yatak odasına giden karanlık merdivenlere beceriksizce atıldı ve tam sustuğu anda telefona erişebildi.

Küf kokan buz gibi yatağına nefes nefese yığıldı ve dünyanın kafasının etrafında istediği gibi dönmesine izin verdi.

Dünya dönmekten zevkini alıp biraz sakinleştiğinde Arthur, aslında yanacağını beklemeden başucu lambasına uzandı. Onu şaşırtmakla birlikte lamba yandı. Bu da Arthur'un mantığına uyuyordu. Elektrik şirketi ne zaman faturasını ödese hiç şaşmaksızın elektriğini kestiğine göre, ödemediğinde kesmemeleri son derece normaldi. Açıkça anlaşılıyordu ki, onlara para göndermekle insan dikkati kendi üzerine çekmiş oluyordu.

Oda aynen bıraktığı gibiydi, yani cerahat toplamış bir dağınıklık içindeydi, ama bununla birlikte her şeyin üzerini kaplayan kalın toz tabakası bu etkiyi bir parça olsun bastırıyordu. Yarı okunmuş kitaplar ve dergiler, yarı kullanılmış havlular arasında yuvalanmıştı. Öbür teki kaybolmuş çoraplar, yarı içilmiş kahve fincanlarına yaslanmaktaydı. Bir zamanlar yarı yenmiş bir sandviç olan şey, şimdi yarı yarıya Arthur'un ne olduğunu asla bilmek istemediği bir şeye dönüş-

müştü. Bu yığının üzerine bir şimşek gönderirseniz diye düşündü kendi kendine, hayat döngüsünü yeniden başlatabilirdiniz.

Odada farklı olan tek bir şey vardı. Bir iki saniye için farklı olan tek şeyin ne olduğunu göremedi, çünkü o da iğrenç bir toz tabakasıyla örtülmüştü. Sonra gözleri onu yakaladı ve üzerinde sabitlendi.

Yalnızca Açık Öğretim derslerini izlemenin mümkün olduğu, biraz daha hareketli bir şey göstermeye kalkışacak olsa heyecandan bozuluveren, yıpranmış, eski bir televizyonun yanında duruyordu.

Bu bir kutuydu.

Arthur dirseklerinin üzerinde doğruldu ve dikkatle ona baktı.

Bu gri bir kutuydu ve donuk denebilecek bir gösterişe sahipti. Bir kenarı otuz santimden biraz fazla, küp şeklinde gri bir kutuydu. Tepesinde düzgün bir fiyonk yapılmış, tek bir gri kurdeleyle bağlanmıştı.

Ayağa kalktı, kutuya doğru yürüdü ve büyük bir şaşkınlık içinde dokundu. Bu her neyse dikkat ve itinayla hediye paketi yapılmış bir şekilde, onun tarafından açılmayı bekliyordu.

Dikkatle kaldırdı ve yatağa taşıdı. Üstündeki tozu üfledi ve kurdelesini gevşetti. Kutunun tepesi gövdesine dil gibi sokulabilen bir kapak şeklindeydi.

Bu dili dışarı çekip açtı ve kutunun içine baktı. İçinde camdan bir küre vardı ve yumuşak, gri kâğıtlar üzerine oturtulmuştu. Onu dikkatle dışarı çıkardı. Aslında bu tam bir küre sayılmazdı, çünkü dibi ya da Arthur'un ters çevirirken fark ettiği

gibi tepesi kalın bir çember biçiminde açıktı. Bu bir kavanozdu. Bir balık kavanozu.

Çok güzel bir camdan yapılmıştı, mükemmel bir şeffaflıktaydı ve olağanüstü bir gümüşümsü gri camdan yapılmıştı – sanki yapımında kristal ve siyah mermer karışımı bir malzeme kullanılmış gibiydi.

Arthur onu yavaşça ve birkaç kez evirip çevirdi. Şimdiye kadar gördüğü en güzel nesnelerden biriydi bu, ama kafası tam anlamıyla karışmıştı. Kutunun içine baktı, içinde yumuşak kâğıtlar dışında başka bir şey kalmamıştı. Kutunun dışında da hiçbir şey yoktu.

Kavanozu yeniden çevirdi. Mükemmeldi. Muhteşemdi. Ama bir balık kavanozuydu.

Başparmağının tırnağıyla camını tıklattığında çıkan derin ve ihtişamlı çınlama mümkün olabileceğinden biraz daha uzun bir süre havada asılı kaldı ve kesildiğindeyse sanki kaybolup gitmemiş de başka dünyalara, derin bir deniz rüyasına dalmış gibiydi.

Arthur, büyülenmişcesine onu elinde tekrar tekrar çevirdi ve bu kez tozlu başucu lambasından gelen ışık, kavanozu bir başka açıdan yakalayarak camın yüzeyindeki birtakım ince aşınma izleri üzerinde parladı. Kavanozu, lambadan gelen ışığın açısına göre hafifçe döndürerek kaldırdı ve birden, özenle kazınmış sözcüklerin camdaki gölgesini gördü.

"Elveda," yazıyordu, "... ve teşekkürler ..."

Hepsi buydu. Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, hiçbir şey anlamamıştı.

Tam beş dakika boyunca nesneyi elinde tekrar tekrar çevirdi, değişik açılardan ışığa tuttu,

büyüleyici çınlamasını duymak için parmaklarıyla tıklattı, gölgeli harflerin anlamı üzerinde düşündü, ama hiçbir şey çıkaramadı. En sonunda ayağa kalktı, kavanozu musluktan akan suyla doldurdu ve televizyonun yanındaki masanın üzerine koydu. Başını sallayarak, küçük Babil balığını kulağından çıkardı ve kıvrıla kıvrıla yüzdüğü suyun içine attı. Yabancı film izlediği zamanlar dışında artık ona ihtiyacı olmayacaktı.

Uzanmak üzere yatağına döndü ve ışığı kapattı.

Sessiz ve hareketsiz bir şekilde sırtüstü yattı. Çevresindeki karanlığı içine çekti ve kaslarını bir uçtan diğer uca hafifçe gevşetti, nefesini yavaşlatıp düzene soktu, zihnini bütün düşüncelerden yavaş yavaş temizleyerek gözlerini kapattı ve kesinlikle uyuyamadı.

Gece yağmur yüzünden huzursuzdu. Yağmur bulutları şimdi ilerlemişti ve Bournemouth'un hemen dışında kamyoncuların uğradığı bir lokantanın üzerinde toplanıyorlardı. Ama bulutların içinden geçtiği gökyüzü bulutlardan rahatsız olmuş ve daha fazla kızdırılacak olursa ne yapacağını bilmiyormuş gibi nemli bir şekilde huzursuz bir havaya bürünmüştü.

Ay, ıslak ıslak göründü. Çamaşır makinesinden yeni çıkan bir blucinin arka cebindeki kâğıt topunu andırıyordu. Eski bir alışveriş listesi mi, yoksa beş poundluk bir banknot mu olduğunu anlamak için aradan biraz zaman geçip ütülenmesini beklemek gerekiyordu.

Rüzgâr bir süre boyunca, bu akşam ne tür bir ruh hali içinde olduğuna karar vermeye çalışan bir atın kuyruğu gibi sertçe bir o yana bir bu yana savruldu ve bir yerlerde bir çan gece yarısını çaldı.

Bir çatı penceresi gıcırdayarak açıldı.

Pencerenin çerçevesi sıkışmıştı ve açılması için biraz ileri geri oynatılarak ikna edilmesi gerekiyordu, çünkü hafifçe çürümüştü ve menteşesi de bir zamanlar sıkı bir şekilde boyanmıştı, ama tüm bunlara rağmen en sonunda açıldı.

Camın kapanmasını önleyecek bir takoz bulundu ve bir siluet, zorlanarak, çatının karşıt eğimleri arasındaki dar oluğa çıkmayı başardı.

Ayakta durarak, sessizce gökyüzünü seyretti.

Siluetin, bir saat kadar önce deli gibi eve dalan o yabani görünüşlü yaratık olduğunu düşünmek mümkün değildi. Yıpranmış, iplikleri dökülmüş, yüzlerce dünyanın çamuruna bulanmış, yüzlerce pis uzay limanının sağlıksız yiyeceklerinin tat verici maddeleriyle lekelenmiş ropdöşambr gitmiş, dolaşık saç yığını yok olmuş, uzamış ve düğümlenmiş sakalı kaybolmuştu.

Onun yerini şimdi, kadife pantolon ve bol bir süveter giymiş olan Arthur Dent almıştı. Saçları kesilip yıkanmış, suratı tertemiz tıraş edilmişti. Yalnızca gözleri hâlâ Evrenin kendisine yapmaya çalıştığı her neyse onu lütfen durdurmasını istediğini söylüyordu.

Bunlar, buradan görünen bu manzaraya daha önce bakan gözlerle aynı gözler değildi ve gözlerin algıladıklarını yorumlayan beyin de aynı beyin değildi. İşe bir cerrahi operasyon falan karışmamıştı, buna sebep olan yalnızca yaşadıklarının bitip tükenmeyen zorlamasıydı.

Gece, o an için Arthur'a sanki canlı bir şeymiş gibi geldi, etrafındaki karanlık toprak da sanki içine kök salmış olduğu bir yaratıktı.

Uzaktaki bir nehrin akışını, görünmez tepelerin kıvrımlarını, güneye doğru bir yerde park etmiş bekleyen yağmur bulutlarının düğümünü, en ücra sinir uçlarındaki karıncalanmaları hisseder gibi hissedebiliyordu.

Bir ağaç olmanın heyecanını da duyabiliyordu ki bu hiç beklemediği bir şeydi. Toprağın içinde ayak parmaklarını kıvırabilmenin çok hoş bir duygu olduğunu biliyordu, ama bu kadar hoş olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti. Neredeyse uygunsuz sayılabilecek bir zevk dalgasının New Forest ormanlarından kendisine doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. Bu yaz denemeliyim diye düşündü, yapraklara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlamalıyım.

Öte yandansa gördüğü bir uçan daire karşısında şaşıran bir koyunun duygularını da hissedebiliyordu, ama bu duygular karşılaştığı başka bir şeye şaşıran bir koyunun duygusundan pek ayırt edilemiyordu, çünkü koyunlar yaşam içindeki yolculukları sırasında çok az şey öğrenen yaratıklardı ve bu yüzden sabah doğan güneşi görünce nasıl şaşırıyorlarsa çayırlardaki o yeşil şeyleri gördüklerinde de öyle şaşırıyorlardı.

O sabah ve ondan önceki sabah güneşin doğuşuna ve bundan bir önceki gün bir ağaç kümesine şaşıran koyunların şaşkınlığını hissedebilmesi onun için bir sürpriz olmuştu. Daha da gerilere gidebilirdi, ama bir süre sonra sıkıldı, çünkü hepsi yalnızca bir gün önce şaşırdıkları şeylere şaşıran koyunlardan ibaretti.

Koyunları bıraktı ve zihninin genişleyen halkalar halinde ve uykulu bir şekilde uzaklara doğru sürüklenmesine izin verdi. Düşünceleriyle etraftaki öbür zihinlerin varlığını hissedebiliyordu. Bir ağ içinde yüzlercesi, binlercesi bir aradaydı; bir kısmı uykulu, bir kısmı uykuda, bir kısmı son derece heyecanlı, biri de kırılmıştı.

Biri kırılmıştı.

Çabucak yanından geçti ve onu yeniden hissetmek istedi, ama diğer zihin onunkinden kaçınıyordu, tıpkı Pelmanizmde[1] üzerinde elma olan kartın diğerinden kaçındığı gibi. İçini bir heyecan dalgası sardı, çünkü içgüdüsel olarak onun kim olduğunu ya da en azından kim olmasını istediğini biliyordu ve bir kez neyin doğru olmasını istediğinizi bildiğinizde içgüdü bunun o olduğunu öğrenmenizi sağlayan çok faydalı bir araçtı.

İçgüdüsel olarak, onun Fenny olduğunu ve onu bulmak istediğini biliyordu; ama bunu yapamıyordu. Kendini çok fazla zorladığında tuhaf ve yeni yeteneğini yitirmekte olduğunu hissetti. Onun için araştırmayı biraz gevşetti, zihninin bir kez daha rahat rahat dolaşmasına izin verdi.

O kırığı yeniden hissetti.

Ama onu yine bulamadı. Bu sefer, içgüdülerinin ona söylemekle meşgul olduğu şeye inanmasında bir sakınca yoktu. Onun Fenny olduğuna emin olamıyordu – ya da belki bu defaki başka bir kırıktı. Aynı kopuk nitelik bunda da vardı,

1 *Pelmanizm*: Temel olarak masanın üzerine ters çevrilmiş bir şekilde yerleştirilen kartların arasından seçilerek çiftlerin eşleştirilmesine dayalı bir kart oyunu olan ve Christopher Louis Pelman tarafından tasarlanan bir bellek eğitimi sistemi –ed.n.

ama bu kez duyduğu daha genel bir kırılma hissiydi, daha derindi, fakat tek bir zihne ait değildi, belki de bir zihin bile değildi. Bu farklıydı.

Düşüncelerinin yavaşça genişleyerek Yerküre'nin içine gömülmesine izin verdi, dalgalandı, aktı, gömüldü.

Yerküre'nin günlerini izliyor, onun sayısız nabız atışlarının ritmiyle sürükleniyor, karmaşık hayat dokusuna sızıyor, gelgitleriyle kabarıp ağırlığıyla dönüyordu. Kırılma sürekli geri geliyordu, tekdüze, kopuk ve uzak bir sızı olarak.

Ve şimdi de bir ışık diyarının içinden uçarak geçiyordu; ışık zamandı, gelgitleriyse uzaklaşan günler. Algıladığı ikinci kırık bu diyarın öbür tarafında, Yerküre'nin günlerinin düş manzarası boyunca uzanıyordu ve tek bir saç teli kalınlığındaydı.

Ve ansızın kendisini o kırığın üzerinde buldu.

Düş diyarı ansızın altında afallatıcı bir uçurum halinde hiçliğe doğru düşerken kırığın kıyısında sersem sersem yalpaladı; dehşet verici boşlukta büküldü, tutunacak bir yer aradı, kollarını çırptı ve düştü.

Pürüzlü derin yarığın öbür yanında başka bir diyar vardı, başka bir zaman, daha yaşlı bir dünya, diğerinden kopmamış, ama gene de birleşmiş denemeyecek bir dünya: İki Yerküre. O sırada uyandı.

Alnında birikmiş terleri soğuk bir esinti süpürüp götürdü. Kâbus bitmişti, ama Arthur da bitmişti, öyle hissediyordu. Omuzları düştü, parmak uçlarıyla gözlerini yavaşça ovuşturdu, sonunda iyice yorulmuş ve en az o kadar da uykusu gelmişti. Bütün bunların anlamına gelince, eğer

bir anlama geliyorlarsa, bunu sabah düşünecekti; çünkü şimdi yatağa gidip uyumak istiyordu. Kendi yatağında, kendi uykusunu uyuyacaktı.

Evini çok uzakta görüyordu ve bunun neden böyle olduğunu merak etti. Ayışığı altında evinin siluetini ve sıkıcı sayılabilecek biçimini tanıdı. Etrafına baktı ve komşularından biri olan John Ainsworth'un gül fidanlarının iki buçuk üç metre üzerinde durduğunu fark etti. Fidanlar itinalı bir şekilde kış için budanmış, değneklere bağlanıp işaretlenmişti ve Arthur onların tepesinde ne işi olduğunu merak ediyordu. Onu bulunduğu noktada, havada tutanın ne olduğunu düşündü ve tutan bir şey olmadığının farkına vardığında paldır küldür yere yığıldı.

Ayağa kalktı, üstünü başını silkeledi ve incinmiş bileği üzerinde topallayarak evine döndü. Soyundu ve yatağa gömüldü.

O uyurken telefon yeniden çaldı. Tam on beş dakika boyunca çalmayı sürdürdü ve Arthur'un yatağının içinde iki kez dönmesine sebep oldu. Bununla birlikte onu uyandırma şansı asla olmadı.

8

Arthur uyandığında kendini çok iyi hissediyordu, tam anlamıyla muhteşem, dinlenmiş, eve döndüğü için son derece neşeli, enerji dolu ve şubatın ortası olduğunu fark ettiği için neredeyse hiç düş kırıklığına uğramamış bir haldeydi.

Buzdolabına adeta dans ederek gitti, içindeki açısından en az tüylü üç şeyi buldu ve onları bir tabağa koyarak iki dakika boyunca dikkatle izle-

di. Bu süre içinde hareket etmek için herhangi bir girişimde bulunmadıklarından dolayı onları kahvaltı olarak adlandırdı ve yedi. Yediği şeyler, birkaç gün önce Flargathon Gaz Bataklıklarında fark etmeden kapmış olduğu tehlikeli bir uzay hastalığı virüsünü öldürdüler. Bunu yapmamış olsalardı, bu virüs Batı Yarıkürenin nüfusunun yarısını öldürecek, diğer yarısını kör edecek, geri kalanları da psikopat ve kısır yapacaktı, sonuçta Yerküre bu noktada şanslıydı.

Arthur kendini güçlü hissediyordu, sağlıklı hissediyordu. İşe yaramaz mektup yığınını gayretkeş bir tavır sergileyerek kürekle temizledi ve ardından kediyi gömdü.

Bu işi bitirmek üzereyken telefon çaldı, ama o sırada kedi için bir dakikalık saygı duruşundaydı ve bu yüzden de telefona aldırmadı. Önemli bir şeyse yeniden ararlardı nasıl olsa.

Ayakkabılarındaki çamuru temizledi ve içeri girdi.

Lüzumsuz mektuplar arasında birkaç önemli mektup da vardı – üç yıl öncesinin tarihini taşıyan ve evinin yıkımına ilişkin belediye meclisinden gelen birtakım evraklarla birlikte bölgedeki kestirme yol planları konusunda kamuoyu araştırması düzenlenmesine dair bazı mektuplar; Arthur'un arada sırada katkıda bulunduğu Greenpeace adlı ekolojik baskı grubundan gelen ve orkalarla yunusları esaretten kurtarmak için yardım isteyen eski bir mektup. Bir de bazı arkadaşlarından gelen ve onları hiç aramadığı için belli belirsiz yakınan birkaç posta kartı.

Bunların hepsini bir araya getirdi ve "Yapılacak İşler" adını verdiği karton bir dosyada topladı. O

sabah kendisini öyle canlı ve dinamik hissediyordu ki, "Acil!" sözcüğünü de eklemeyi unutmadı.

Havlusunu ve başka birkaç ıvır zıvırı Brasta Limanı'ndaki Megamarket'ten almış olduğu plastik torbadan çıkardı. Torbanın bir yüzündeki slogan Lingua Centauri'ce yazılmış ve başka bir dilde anlaşılması mümkün olmayan zeki ve karmaşık bir sözcük oyunuydu. Yani bir uzay limanındaki gümrüksüz satış mağazasında bulunması tamamen gereksiz bir şeydi. Üstelik altında da bir delik olduğu için Arthur torbayı kaldırıp attı.

Kendisini Yerküre'ye getirmiş ve onu A303 otoyolunun kenarında bırakabilmek için yolunu değiştirme nezaketini göstermiş olan o küçük uzay aracında bir şey daha düşürmüş olması gerektiğini içinde ani bir sızıyla birlikte fark etti. Boydan boya katettiği uzayın inanılmaz mesafelerinde yolunu bulmasına yardımcı olan, o uzay eskisi hırpalanmış şeyi, *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kitabını kaybetmişti.

Ne yapalım, dedi kendi kendine, bu sefer ona gerçekten de bir daha ihtiyacım olmayacak.

Bazı telefon görüşmeleri yapması gerekiyordu.

Dönüşünün getirdiği çelişkiler yumağıyla nasıl başa çıkacağına karar vermişti. İşi pişkinliğe vuracak ve başkalarının ne düşüneceğine kulak asmayacaktı.

BBC'yi aradı ve bağlı olduğu bölümün şefiyle konuşmak istediğini söyledi.

"Şey, merhaba, ben Arthur Dent. Bakın, altı aydır arayamadığım için üzgünüm, ama aklımı kaçırmıştım da."

"Ha, yok canım, ortada üzülecek bir şey yok. Ben de öyle bir şey olduğunu düşünmüştüm za-

ten. Buralarda hep oluyor bu. Seni ne zaman aramızda göreceğiz?"

"Bostan kirpileri ne zaman kış uykusundan uyanıyor?"

"Sanırım baharda."

"Onların uyanmasının hemen ardından döneceğim."

"Taamamm."

Sarı sayfaları hızla karıştırdı ve arayacağı numaraların kısa bir listesini yaptı.

"Alo, orası Old Elms Hastanesi mi? Evet, Fenella ile görüşmek için aramıştım, eee ... Fenella – Hay Allah, ne aptalım, neredeyse kendi adımı da unutacağım, eee, Fenella – ne saçma değil mi? Sizin hastanız, siyah saçlı kız, dün akşam gelmişti ..."

"Korkarım ki adı Fenella olan hiçbir hastamız yok."

"Ha, yok mu? Fiona demek istedim, elbette, biz ona Fen ..."

"Affedersiniz, iyi günler."

Klik.

Bu çerçevede yaptığı altı konuşma en sonunda Arthur'un canlı ve dinamik bir iyimserlik içindeki ruh hali üzerinde etkisini göstermeye başlıyordu. Sahip olduğu bu canlılık kendisini tamamen terk etmeden önce onu bara götürmeye ve bir parça eğlendirmeye karar verdi.

Kendisiyle ilgili anlatılmaz gariplikteki tüm ayrıntıları bir çırpıda açıklayacak görünen mükemmel bir fikir gelmişti aklına ve bir gece önce onu epeyce uğraştıran kapıyı açarken, bu kez kendi kendine ıslık çalıyordu.

"Arthur!!!"

Barın bütün köşelerinden üzerine hayretle dikilmiş gözlere bakarken neşeyle sırıttı ve onlara Güney California'da ne kadar muhteşem vakit geçirdiğini anlattı.

9

Kendisine sunulan bir Arjantini daha kabul etti ve bir yudum aldı.

"Tabii bir de kendime ait, özel simyacım da vardı."

"Neyin vardı?"

Saçmalamaya başlamıştı ve o da bunun farkındaydı. Coşku ve Hall and Woodhouse'un en iyi acı birası dikkatli olunması gereken bir karışımdı, ama bu karışımın ilk etkisi insanı dikkat etmesi gereken şeylerin endişesinden uzak tutmaktı, üstelik durup daha fazla bir şey anlatmaması gereken noktada Arthur'un giderek daha da yaratıcı olacağı tutmuştu.

"Ya, evet," diye mutlu bir gülümsemeyle ısrar etti. "Bu kadar kilo vermiş olmamın sebebi bu."

"Ne?" dedi dinleyicileri.

"Ha, evet," diye üsteledi. "Californialılar simyayı yeniden keşfetmişler. Ya, evet."

Tekrar gülümsedi.

"Yalnız," dedi, "şimdi çok daha faydalı bir şekilde kullanılıyor, eskiden ..." Biraz duraksayarak kafasında bir iki gramer kuralını toparlamaya çalıştı. "Eskilerin kullandığı şekline karşılık. Ya da en azından," diye ekledi, "kullanmayı başaramadıkları şekline karşılık. Onu kullanmayı becerememişler, biliyor musunuz. Nostradamus ve diğerleri. Toparlayamamışlar."

“Nostradamus mu?” dedi dinleyicilerden biri.

“Onun simyacı olduğunu bilmiyordum,” dedi bir başkası.

“Ben onun,” dedi bir üçüncüsü, “kâhin olduğunu sanıyordum.”

“Sonradan kâhin oldu,” dedi Arthur, bazı parçaları dalgalanmaya ve biraz bulanıklaşmaya başlamış olan dinleyici kalabalığa, “çünkü berbat bir simyacıydı. Bunu biliyor olmalısınız.”

Birasından bir yudum daha aldı. Sekiz yıldır tatmadığı bir şeydi. Bu yüzden şimdi tattıkça tadıyordu.

“Simyanın,” diye sordu, dinleyici kalabalığın bir parçası, “kilo vermekle ne ilgisi var?”

“Bunu sormana sevindim,” dedi Arthur. “Çok sevindim. Şimdi size bunların birbiriyle ilgisinin...” Duraksadı. “Bu iki şeyin birbiriyle ilgisini, bahsettiğiniz şeylerin yani. Anlatacağım.”

Duraksadı ve düşüncelerine bir manevra yaptırdı. Manş Denizindeki kanalda üç harekette ters dönüş yapan petrol tankerlerini izlemek gibi bir şeydi bu.

“Simyacılar fazla yağları altına çevirmeyi keşfetmişler,” dedi, ani bir anlam patlamasıyla.

“Dalga geçiyorsun.”

“Ya, evet,” dedi, sonra “hayır,” diyerek düzeltti, “bunu keşfetmişler.”

Dinleyicilerin şüpheyle bakan kesimine saldırıya geçti, ki bu tüm dinleyiciler anlamına geliyordu ve dolayısıyla saldırıya geçmesi biraz vakit aldı.

“California’da *bulundunuz mu?*” diye sorguladı onları. “Orada neler yaptıklarını *biliyor musunuz?*”

Üç dinleyici orayı gördüklerini ve Arthur’un saçmaladığını söyledi.

"Siz hiçbir şey görmemişiniz," diye diretti Arthur. "Ya, evet," diye ekledi, çünkü biri birer bira daha ısmarlamaktan bahsediyordu.

"Bunun kanıtı," dedi, parmağıyla kendisini işaret etti ve göğsünü deşti, "gözlerinizin önünde. On dört saat transta kaldım," dedi, "bir tankın içinde. Transta. Bir tanktaydım. Galiba," diye ekledi düşünceli bir duraksamadan sonra, "bunu daha önce söylemiştim."

Yeni siparişler dağıtılırken sabırla bekledi. Kafasında hikâyesinin devamını oluşturdu; bu kısım tankın Kutup Yıldızından Mars ve Venüs arasında çizilecek bir anahat üzerine dik olarak düşürülecek bir çizgiye uyum sağlaması gerektiğiyle ilgili olacaktı ve bunu anlatmaya başlarken vazgeçti.

"Bir tank içinde," dedi bunun yerine, "çok uzun bir süre. Trans halinde." Keskin bakışlarla izleyicisine baktı. Hepsinin dikkatle dinlediğinden emin olmak istiyordu.

Toparlandı.

"Nerede kalmıştım?" dedi.

"Transta," dedi biri.

"Tankta," dedi bir diğeri.

"Ya, evet," dedi Arthur. "Teşekkür ederim. Ve yavaşça," dedi, öne doğru eğilerek, "yavaşça, yavaşça, yavaşça, bütün fazla yağlarınız ... şeye ... dönüşüyor..." sözlerinin etkisini görmek için duraksadı, "deriya ... deriyal ... derinal ..." –nefeslenmek için durdu– "derialtı altınına dönüşüyor. Bunu da ameliyatla aldırabiliyorsunuz. Tanktan çıkmaksa korkunç. Ne dedin?"

"Sadece genzimi temizliyordum."

"Sanırım söylediklerimden şüphe ediyorsun."

"Dedim ya, genzimi temizliyordum."

“Evet, kadın genzini temizliyordu,” diye kısık bir mırıltı halinde destekledi, dinleyicilerin büyük bölümü.

“Ya, peki,” dedi Arthur, “tamam. Sonra elde ettiğinizi bölüşüyorsunuz ...” tekrar durdu, paylaşım oranını hesaplamak için mola verdi, “simyacıyla yarı yarıya. Dünyanın parası ediyor!”

Sallanarak etrafındaki dinleyicilere baktı. Birbirine karışan yüzlerdeki şüpheci havayı sezmemesi mümkün değildi.

Kendini hakarete uğramış hissetti.

“Başka türlü,” diye sordu, “yüzümü sarkıttırmaya para yeter miydi sanıyorsunuz?”

Dost kollar evine dönebilmesi için yardım etmeye davrandı. “Dinleyin,” diye protesto ediyordu, o, bir yandan soğuk Şubat rüzgârı yüzünü yalarken, “California’da şu sıralar en büyük moda çılgınlığı görmüş geçirmiş bir görüntüye sahip olmak. Tüm Galaksiyi görmüş biri gibi görünmeniz gerekiyor. Hayatı demek istiyorum. Hayatı tanımış gibi görünmeniz gerekiyor. İşte benim yaptırdığım bu. Bir yüz sarkıtması. Görüntüme sekiz yıl ekle dedim. Umarım otuzlarında görünmek yeniden moda olmaz, çünkü o zaman paramı sokağa attım demektir.”

Dost eller evine giden yol boyunca ona yardım ederken, bir süre sessizleşti.

“Dün döndüm,” dedi dili dolanarak. “Evime döndüğüm için çok çok mutluyum. Ya da evime çok benzeyen bir yere ...”

“Zaman farkı yüzünden uçak tutması,” diye mırıldandı arkadaşlarından biri. “California’dan burası çok uzun yol. İnsan birkaç gün gerçekten de kendine gelemez.”

"Ben oraya gittiğini bile sanmıyorum," diye mırıldandı bir diğeri. "Ama bunca zamandır neredeydi merak ediyorum. Başına neler geldiğini."

Biraz uyuduktan sonra Arthur kalktı ve evin içinde biraz oyalandı. Bir parça halsiz ve azıcık keyifsizdi, üzerinde hâlâ yol yorgunluğu vardı. Fenny'i nasıl bulacağını düşündü.

Oturdu, balık kavanozuna baktı. Parmaklarıyla camını tıklattı, içinin suyla dolu olmasına ve suyun içinde küçük sarı Babil balığının hayli kederli bir havayla dolanmasına rağmen o derin ve yankılı çınlaması daha önceki kadar net ve büyüleyici bir şekilde duyuldu.

Birisi bana teşekkür etmeye çalışıyor, diye düşündü kendi kendine. Kim ve neden diye merak etti.

10

"Üçüncü vuruşta saat bir ... otuz ikiyi ... yirmi saniye geçiyor olacak."

"Biip ... biip ... biip."

Ford Prefect şeytani bir memnuniyetle kıkır kıkır gülmemek için kendini tuttu, sonra bunu yapması için bir neden olmadığını fark etti ve yüksek sesle şeytani bir kahkaha attı.

Etha-altı ağından aldığı sinyali geminin süper elektronik ses sistemine bağladı; tuhaf, belirgin bir yapaylık taşıyan ve aynı makamda konuşan bir ses kabini etkileyici bir netlikte doldurdu.

"Üçüncü vuruşta saat bir ... otuz ikiyi otuz saniye geçiyor olacak."

"Biip ... biip ... biip"

Ford sesi bir parça açarken gözünü geminin bilgisayar ekranındaki hızla değişen rakamlardan bir an bile ayırmadı. Bir süredir güç tüketimi kafasını meşgul eden önemli bir sorun haline gelmişti. Bir cinayetten sorumlu olmak istemiyordu.

"Üçüncü vuruşta saat bir ... otuz ikiyi kırk saniye geçiyor olacak."

"Biip ... biip ... biip."

Küçük gemide şöyle bir etrafına bakındı. Kısa koridordan aşağı yürüdü.

"Üçüncü vuruşta ..."

Küçük, ama fonksiyonel ve pırıl pırıl, çelik bir banyodan içeri kafasını uzattı.

"... saat ..."

Ses burada oldukça iyi duyuluyordu.

Daracık yatakhane bölümlerine baktı.

"... bir ... otuz iki ..."

Burada biraz boğuk geliyordu. Hoparlörlerden birinin üzerinde bir havlu asılıydı. Havluyu çekip indirdi.

"... elli saniye geçiyor olacak."

Güzel.

Tıkış tıkış olan kargo deposunu kontrol etti ve ses kalitesini hiç beğenmedi. Ortalıkta sesi engelleyecek, kutulanmış bir yığın lüzumsuz eşya vardı. Tekrar dışarı çıktı ve ardından kapının kilitlenmesini bekledi. Kapalı kumanda kontrol panellerinden birini kırarak açtı ve gereksiz safraları boşaltma düğmesine bastı. Bunu daha önce neden düşünmediğini merak ediyordu. Hızla ilerleyen bir şeylerin çıkardığı uğultu, sessizlik içinde çabucak kayboldu. Bir duraksamadan sonra, hafif bir tıslama işitildi yeniden.

Ses kesildi.

Yeşil ışığın görünmesini bekledi ve ardından şimdi bomboş olan kargo deposunun kapısını açtı.

"... bir ... otuz üçü ... elli saniye geçiyor olacak."

Çok hoş.

"Biip ... biip ... biip."

Sonra gitti ve acil durum ertelenmiş yaşam odasını son bir kez, iyice gözden geçirdi. Burası sesin duyulmasını özellikle istediği yerdi.

"Üçüncü vuruşta saat... bir ... otuz ... dört olacak."

Üzeri buzlanmış kapaktan içerideki canlı türünün bulanık biçimini görmeye çalıştı, titreyerek. Kim bilir ne zaman, bir gün uyanacak ve uyandığında saatin kaç olduğunu bilebilecekti. Tam olarak yerel saati değil belki, ama ne fark ederdi ki.

Dondurucu yatağın üzerindeki bilgisayar ekranını bir kez daha kontrol etti, ışıkları kıstı ve yatağı yeniden kontrol etti.

"Üçüncü vuruşta saat ..."

Parmaklarının ucuna basarak dışarı çıktı ve kontrol kabinine döndü.

"... bir ... otuz dördü yirmi saniye geçiyor olacak."

Ses Londra'da bir telefondan gelir gibi netti. Oysa Londra'da değillerdi, hatta Londra yakınlarında bile sayılmazlardı.

Dışarıya mürekkep karanlığındaki geceye baktı. Uzakta, parlak bir bisküvi kırıntısı gibi görünen yıldız Zondostina'ydı. Ya da aynı makamda konuşmayı sürdüren yapay sesin geldiği dünyada bilinen adıyla Ülker Zeta.

Görünür alanının yarısını kaplayan portakal rengi parlak kıvrım, devasa gaz gezegeni Sesefras Magna'ydı. Xaxisia savaş gemileri buraya

yanaşırdı ve onun ufuk çizgisi üzerinde yükselmekte olan küçük, serin mavi aysa Epun'du.

"Üçüncü vuruşta saat ..."

Yirmi dakika kadar oturdu ve gemiyle Epun arasındaki uzaklığın kapanışını izledi. Bilgisayar gemiye küçük ayın etrafında önce bir çember çizdirecek, ardından bu çemberi kapatarak gemiyi orada, sonsuz bir belirsizlikte yörüngeye sokacak olan rakamları seçip yoğurmakla meşguldü.

"Bir ... elli dokuz."

Asıl planı gemiden yayılan bütün dış sinyalleri ve radyasyonu kapatıp onu –özellikle bakmadığınız sürece– mümkün olduğu kadar görünmez hale getirmekti. Ama sonra aklına daha çok beğendiği başka bir fikir gelmişti. Bu plana göre, gemiden kalem inceliğinde tek ve sürekli bir ışın yayılacak ve bu ışın gelen saat sinyalini, sinyalin kaynağı olan gezegene yayınlanacaktı; ki bu ışının oraya ışık hızıyla dört yüz yıldan önce varması mümkün değildi, ama vardığı zaman orada bir heyecan yaratacağı kesindi.

"Biip ... biip ... biip ..."

Kıs kıs güldü.

Kendisini kıkırdayıp kıs kıs gülen biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordu, ama neredeyse yarım saattir böyle yapmakta olduğunu da itiraf etmesi gerekiyordu.

"Üçüncü vuruşta saat ..."

Gemi şimdi az bilinen ve hiç ziyaret edilmeyen ayın çevresindeki kalıcı yörüngesine neredeyse kusursuz denebilecek bir şekilde oturmuştu. Neredeyse kusursuzdu.

Artık yapılacak tek bir şey kalmıştı. Geminin küçük Kaçışmatiğini fırlatacak bilgisayar simü-

lasyonunu yeniden çalıştırdı, denge hareketlerini, karşı hareketleri, teğetsel güçleri, hareketin tüm matematiksel şiirini gözden geçirdi ve her şeyin tamam olduğunu gördü.

Ayrılmadan ışıkları söndürdü.

Puroya benzeyen incecik ve minik tahliye aracı, Sesefron Limanı yörüngesinde bulunan uzay istasyonuna kadar olan üç günlük yolculuğuna başlamak üzere fırlarken, kendisinden daha uzun bir yola çıkan kalem inceliğindeki ışınla birlikte birkaç saniye boyunca süzüldü.

"Üçüncü vuruşta saat iki ... on üçü ... elli saniye geçiyor olacak."

Kıkırdadı ve kıs kıs güldü. Aslında yüksek sesle ve rahat rahat gülecekti, ama buna yetecek yeri yoktu.

"Biip ... biip ... biip."

11

"Nisan yağmurlarından özellikle nefret ederim."

Arthur'un homurtuları ne kadar kayıtsızlaşırsa adamın onunla konuşma isteği de o kadar artıyordu. Acaba kalkıp başka masaya mı geçsem diye düşündü, ama tüm kafeteryada tek bir boş masa bile yoktu. Öfkeyle kahvesini karıştırdı.

"Tanrı'nın cezası nisan yağmurları. Nefret ediyorum, nefret, nefret."

Arthur kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Hafif ve güneşli bir yağmur otoyolun üzerinde çiselemekteydi. Geri döneli iki ayı geçmişti. Eski yaşantısına dönmek, aslında kahkahalarla gülünecek kadar kolay olmuştu. İnsanların

belleği olağanüstü zayıftı, kendisininki de dahil. Galaksi çevresinde geçen sekiz yıllık çılgın gezgin yaşamı şimdi ona kötü bir rüya gibi değil de televizyondan videoya kaydettiği ve bir dolabın dibinde saklayıp izleme zahmetine girmediği bir film gibi geliyordu.

Bununla birlikte geri dönmekten duyduğu neşe hâlâ etkisini devam ettiriyordu. Artık başını Yerküre'nin atmosferinin altına sokmuştu ya, diye düşünüyordu, ki bu yanlış bir kanıydı, bu atmosferin içinde kalan her şey ona olağanüstü bir zevk veriyordu. Gümüşi ışıltılar saçan yağmur damlacıklarına baktığında içinden adama itiraz etmek geldi.

"Ben onları seviyorum," dedi ansızın, "bunun sebebi de çok açık. Bunlar hafif ve canlandırıcı yağmurlar. Pırıl pırıl parlıyor ve insanın kendisini iyi hissetmesini sağlıyorlar."

Adam küçümseyen bir tavırla burnundan soludu.

"Herkes böyle söyler," dedi ve oturduğu köşeden karanlık gözlerle onu süzdü.

Adam bir kamyon şoförüydü. Arthur bunu biliyordu, çünkü hiç kimsenin herhangi bir dürtmesi olmadan sarf ettiği açılış cümleleri şunlar olmuştu: "Ben bir kamyon şoförüyüm. Yağmurda direksiyon sallamaktan nefret ederim. Ne tezat bir durum değil mi? Lanet olası ne tezat bir durum."

Bu cümlede saklı bir anlam vardıysa da Arthur bunu keşfedememişti ve küçük bir homurtu çıkarmakla yetinmişti, nazik ama cesaretlendirici olmayan küçük bir homurtu.

Ama adamın cesareti o zaman da kırılmamıştı, şimdi de. "Lanet olası nisan yağmurları hak-

kında herkes aynı şeyi söylüyor," dedi. "Öyle lanet olası güzel, öyle lanet olası taze, öyle lanet olası cazip bir hava."

Öne doğru eğildi, sanki hükümet hakkında olağanüstü bir şey söyleyecekmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Benim bilmek istediğim şeyse şu," dedi, "madem güzel bir hava olacak, *niçin*," dedi neredeyse tükürür gibi, "lanet bir yağmur yağmadan güzel olamıyor?"

Arthur vazgeçti. Kahvesini içmeyip bırakmaya karar verdi. Çünkü kahve çabuk içilmeyecek kadar sıcak ve soğuk içilmeyecek kadar da berbattı.

"Şey, böyle işte," dedi ve toparlanarak kalktı. "Hoşça kal."

Benzin istasyonunun dükkânına uğradı ve sonra yüzünde oynaşan incecik yağmurdan zevk almayı ihmal etmeyerek tekrar otoparka yürüdü. Devon tepelerinin üzerinde parlayan silik bir gökkuşağı bile çıkmıştı. Bu da hoşuna gitti.

Tüm yıpranmışlığına rağmen hâlâ çok sevdiği siyah Golf GTI'na bindi, lastikleri bağırtarak benzin pompalarının yanından geçti ve otoyola çıkan bağlantı yoluna doğru ilerledi.

Başını en sonunda ve temelli olarak Yerküre atmosferinin altına soktuğunu düşünmekle yanılıyordu.

Galaktik yolculuklarının kendisini içine çektiği karmaşık çözümsüzlükler ağını geride bırakabileceğini düşünmekle yanılıyordu.

Üzerinde yaşadığı büyük, sert, yağlı, kirli, gökkuşaklı Yerkürenin Evrenin hayallere sığmayan sonsuzluğu içinde kaybolmuş mikroskobik bir

nokta üzerindeki başka bir mikroskobik nokta olduğunu artık unutabileceğini düşünmekle yanılıyordu.

Arabasını sürmeye devam etti, mırıldanarak ve bütün bu şeyler hakkında yanılarak.

Yanılgısının sebebi, bağlantı yolunda küçük bir şemsiye altında öylece durmaktaydı.

Arthur'un çenesi sarktı. Fren pedalına çarptığı ayak bileğini incitti ve öyle sert bir fren yaptı ki neredeyse arabaya takla attıracaktı.

"Fenny!" diye haykırdı.

Arabanın kıza çarpmasını son anda engellemişti, ama onun yerine eğilip açtığı ön kapıyla çarptı kıza.

Kapı kızın koluna çarpmış ve şemsiyenin elinden fırlayıp karşı kaldırıma doğru hızla yuvarlanmasına yol açmıştı.

"Kahretsin!" diye bağıran Arthur, elinden geldiği kadar yardımsever bir tavırla kendi kapısından fırladı, McKenna Dört Mevsim Nakliyat kamyonu tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldu ve kamyonun kendisi yerine Fenny'nin şemsiyesini ezmesini dehşet içinde izledi. Kamyon otoyol boyunca uzaklaşıp gitti.

Şemsiye az önce ezilmiş uzun bacaklı bir örümcek gibi, yerde acıklı bir şekilde uzanmış yatıyor ve hafifçe esen rüzgârda ara sıra titriyordu.

Arthur onu yerden kaldırdı.

"Eee," dedi. Bu şeyi kıza geri vermenin pek bir anlamı yoktu sanki.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" dedi kız.

"Eee, şey," dedi. "Bakın, size yeni bir tane alırım."

Kıza baktı ve soluğu kesildi.

Fenny uzun boyluydu, koyu renk saçları soluk ve ciddi bir yüzün etrafına dalgalar halinde dökülüyordu. Orada kıpırdamadan, tek başına öylece dururken neredeyse acıklı denilebilecek bir ifadesi vardı; geometrik şekillere göre düzenlenmiş bir çiçek bahçesine, önemli ama pek rağbet görmeyen bir erdem için dikilmiş bir heykele benziyordu. İnsana, bakıyor gibi göründüğü şeyden başka bir şeye bakıyormuş hissini veriyordu.

Ama şimdi yaptığı gibi, gülümsediği zaman, bir yerlerden ansızın geri dönmüş gibi oluyordu. Yüzü kızarıp canlanırken vücuduna inanılmaz zariflikte bir hareketlilik yerleşmişti. Bunun etkisi son derece çarpıcıydı ve Arthur'u darmadağın etmişti.

Kız gülümsedi, çantasını arabanın arkasına attı ve kendisini ön koltuğa yerleştirdi.

"Şemsiye için üzülmeyin," demişti Arthur'a, arabaya binerken. "Kardeşimin şemsiyesiydi ve sevdiğini hiç sanmıyorum, çünkü sevseydi bana vermezdi." Güldü ve kemerini bağladı. "Siz kardeşimin bir arkadaşı değilsiniz, değil mi?"

"Hayır."

Kızın "Buna memnun oldum" demeyen tek parçası sesiydi.

Onun arabadaki, kendi arabasındaki fiziksel varlığı Arthur için son derece olağanüstüydü. Arabayı yavaşça sürmeye başlarken, düşünemediğini, nefes bile alamadığını fark etti ve bu işlevlerinin hiçbirinin araba kullanmak için hayati önemi olmamasını diledi, yoksa başları derde girmiş demekti.

O halde sonuç olarak, diğer arabada, yani Fenny'nin kardeşinin arabasında, yıldızlarda geçen kâbus dolu yılların ardından evine döndüğü gece

hissettikleri yalnızca o anın yarattığı bir dengesizlik değildi. Eğer öyle olsaydı bile, Arthur şu anda o zamankinden en az iki misli dengesizdi ve dengeli insanların üzerinde durup denge sağlamaları beklenen şey her neyse, Arthur onun üzerinden her an düşebilecek durumdaydı.

"Sonuçta ..." dedi, konuşmayı heyecanlı bir başlangıca sürükleyebileceğini umarak.

"Beni alması gerekiyordu –kardeşimin yani– ama telefon etti ve gelemeyeceğini söyledi. Otobüs saatlerini öğrenmek istedim, ama oradaki adam otobüs saatleri yerine takvime bakmaya başlayınca otostop yapmaya karar verdim. İşte böyle."

"Demek öyle."

"Sonuçta işte buradayım. Ama adımı nereden bildiğinizi öğrenmek isterim."

"Belki de ilk önce," dedi Arthur arabayı otoyol trafiğine sokarken omzunun üzerinden dönüp arkaya baktı, "sizi nereye götüreceğim."

Çok yakına olsun diye diledi ya da çok uzağa. Yakına olması kendisine yakın bir yerde yaşadığı anlamına gelecekti, uzakta olması onu oraya kadar götürebileceği anlamında.

"Taunton'a gitmek istiyordum," dedi kız, "lütfen, eğer senin için uygunsa. Fazla uzak değil. Beni şeyde bırakabilirsin ..."

"*Taunton*'da mı oturuyorsun?" dedi Arthur, sesinin heyecandan ölen biri gibi değil de cevapla ilgili biri gibi çıkmış olmasını dileyerek. Taunton ona çok yakındı. O zaman ...

"Hayır, Londra'da oturuyorum," dedi kız. "Bir saat içinde oradan bir tren var."

Olabilecek en kötü şeydi bu. Taunton otoyoldan yalnız birkaç dakika uzaklıktaydı. Ne yap-

ması gerektiğini düşündü ve dehşet içinde ne yapacağını düşünürken kendi sesinin, "Şey, seni Londra'ya götürebilirim. Londra'ya götürmeme izin ver," dediğini duydu.

Seni acemi sersem. Ne diye "izin" sözcüğünü araya o kadar sersemce sokuşturmuştu sanki? On iki yaşında bir çocuk gibi davranıyordu.

"Londra'ya mı gidiyordun?" diye sordu kız.

"Gitmiyordum," dedi, "ama ..." Acemi sersem.

"Çok naziksin," dedi kız, "ama hayır, gerçekten olmaz. Trenle gitmek istiyorum." Ve birden uzaklaşıvermişti. Daha doğrusu, onu canlandıran tarafı ortadan kaybolmuştu. Mesafeli bir şekilde pencereden dışarıyı seyretmeye usulca bir melodi mırıldanmaya başlamıştı.

Buna inanamıyordu.

Yalnızca otuz saniye konuşmuş ve daha şimdiden her şeyi berbat etmişti.

Yetişkin bir erkek, diye söylendi kendi kendine, yetişkin bir erkeğin nasıl davranması gerektiğiyle ilgili asırlardır birikmiş kanıtların tamamen aksine, yetişkin bir erkek böyle davranmaz.

"Taunton 7 kilometre" diye yazıyordu bir işaret levhasında.

Direksiyonu öyle sıkı sıkıya kavradı ki araba sarsıldı. İlgi çekici bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Fenny," dedi.

Kız kafasını çevirip sertçe ona baktı.

"Hâlâ bana adımı nereden ..."

"Dinle," dedi Arthur, "söyleyeceğim, ama hikâye biraz garip. Çok garip."

Kız hâlâ ona bakıyordu, ama hiçbir şey söylemedi.

"Dinle ..."

"Bunu söylemiştin."

“Söyledim mi? Ya. Seninle konuşmam gereken şeyler var ve söylemem gereken şeyler ... sana anlatmam gereken bir hikâye var, ama bu hikâye ...” Bütün vücudu endişe içinde kıvranmaktaydı. “Senin o güzelim saçlarının lülelerini birbirinden ayıracak ve tüylerinin her birini huysuz kirpilerin dikenleri gibi ayağa kaldıracak” şeklinde bir şeyler döktürmek isterdi, ama bunu sürdüremeyeceğini düşündü, üstelik bostan kirpisi çağrışımı yaptırmak da istemiyordu.

“... yedi kilometreden daha uzun sürer,” demekle yetindi sonunda, üstelik bunu da çok beceriksizce yaptığından korkuyordu.

“Eee ...”

“Yalnızca diyelim ki,” dedi, “yalnızca diyelim ki” –arkasından ne geleceğini bilmiyordu ve bu yüzden sadece oturup kendisini dinlemeye karar verdi– “olağandışı bir şekilde senin benim için çok önemli olduğunu, sen bilmesen de benim de senin için çok önemli olduğumu, ama yalnızca yedi kilometrelik yolumuz olduğu ve ben de kamyonların altına girmemeye çalıştığım bir sırada henüz karşılaştığım birine çok önemli bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemeyecek kadar aptal budalanın biri olduğum için, ne yapmam ...” çaresizce duraksadı ve ona baktı, “gerektiğini ... söylerdin?”

“Yola dikkat et!” diye bağırdı kız.

“Lanet olsun!”

İçinde yüz tane İtalyan çamaşır makinesi taşıyan bir Alman kamyonuna yan taraftan hızla çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

“Sanırım,” dedi kız, bir an rahatlayarak içini çekerken, “trenim kalkmadan önce bana bir içki ısmarlaman gerekecek.”

12

Nedendir bilinmez, tren istasyonlarının yakınlarındaki barların özel bir berbatlığı, çok acayip bir pisliği ve domuz etli böreklerinin kendine özgü bir tatsızlığı vardır.

Domuz etli böreklerden de beteriyse orada bulacağınız sandviçlerdir.

İngiltere'deki yaygın bir kanıya göre sandviçleri ilginç, çekici ya da herhangi bir şekilde hoş kılacak bir şey yapmak, yalnızca yabancılara mahsus günahkâr bir işti.

Ortak ulusal bilincin bir yerlerinde gömülü olan direktif "onları kurutun" şeklindeydi, "onları lastik gibi yapın, lanet şeyleri taze tutmanız gerekiyorsa onları haftada bir yıkayın."

İngilizlerin işlediği ne kadar ulusal günah varsa onlardan arınmaları, cumartesi günleri barlarda yedikleri sandviçler sayesinde mümkün olmaktaydı. Bu günahların ne olduğu konusunda pek emin değillerdi, bilmek de istemezlerdi. Çünkü günahlar insanların bilmek isteyeceği şeylerden değildir. Ama var olan günahlarının kefaretini, kendilerine yedirdikleri bu sandviçlerle ödedikleri kesindi.

Sandviçlerden daha kötü olan bir şey varsa, o da onların yanına kurulmuş oturan sosislerdi. Ucuz etlerde bolca bulunan kıkırdak ve sinir artıklarıyla dolu kasvetli tüpler yani. Sıcak ve kederli bir şeyden oluşan bir denizin içinde yüzerlerdi. Üzerlerine aşçı başlığı şeklinde bir iğne batırılmıştı: Bunun dünyadan nefret eden, Stepney'de bir evin arka merdivenlerinde kedileri arasında yapayalnız ve unutulmuş bir halde ölen bir aşçının anısına yapıldığını hissedilebilirdi.

Sosisler günahlarının ne olduğunu bilip de belirli bir günahtan arınmak isteyenler içindi.

"Buralarda daha iyi bir yer olması gerekiyor," dedi Arthur.

"Zaman yok," dedi Fenny, saatine bakarak. "Trenim yarım saat içinde kalkacak."

Sallanan küçük bir masaya oturdular. Masada birkaç kirli bardak ve üzerinde şakalar yazılı olan birkaç lekeli bira altlığı vardı. Arthur Fenny'e bir domates suyu ve kendisine de büyük bir bardak sarı renkli soda söyledi. Bir de birkaç sosis. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Onları, yapacak bir şeyler olsun diye almış olmalıydı.

Barmen Arthur'un para üstünü tezgâhtaki bira birikintilerine batırıp çıkardı ve Arthur bunun için ona teşekkür etti.

"Pekâlâ," dedi Fenny, saatine bir göz atarak, "bana söylemen gereken şeyin ne olduğunu anlat bakalım."

Sesi tahmin edilebileceği gibi son derece şüpheciydi ve Arthur ümitsizliğe kapıldı. Fenny orada ansızın giriverdiği soğuk ve savunmacı bir tutum içinde otururken, buranın ona açıklamaya çalışacağı şeyler için en ideal ortam olduğu söylenemezdi; çünkü beden dışı bir rüyada, telepatik bir şekilde, Fenny'nin geçirdiği ruhsal çöküşün, bütün kanıtlar aksini gösterse de, Yerküre'nin yeni bir hiperuzay kestirme yolu için yıkılmasıyla ilgili olduğunu hissetmişti. Bu garip gerçeği Yerküre'de bilen tek kişi oydu, çünkü buna bir Vogon uzay gemisinden tanık olmuştu, bunun da ötesinde hem bedeni hem de ruhu Fenny için dayanılmaz bir özlemle kıvranıyordu ve insani ölçüler içinde mümkün olan en kısa zamanda onunla yatmak istiyordu.

"Fenny," diyerek söze başladı.

"Acaba çekilişimiz için bir bilet almak ister miydiniz? Ufak bir çekiliş."

Arthur başını kaldırıp sertçe baktı.

"Emekli olacak Anjie'ye para toplamak için."

"Ne?"

"Bir böbrek makinesine ihtiyacı var da."

Ciddi bir tayyör giymiş, saçlarına ciddi ve hafif bir perma yapılmış, belki de bir sürü küçük ve ciddi köpek tarafından yalanmış yüzünde ciddi ve küçük bir gülücük taşıyan, sopa gibi ince yapılı orta yaşlı bir hanım üzerine eğilmişti.

Kadının elinde küçük bir bilet koçanıyla bir kumbara vardı.

"Tanesi yalnızca on pens," dedi, "yani belki iki tane bile alabilirsiniz. Hem de cebinizi çok zorlamadan." Çınlayan, küçük bir kahkaha attı ardından ilgi çekecek kadar uzun bir iç geçirdi. "Cebinizi zorlamadan" demenin savaş günlerinde birkaç askeri evinde ağırlamasından bu yana, ona duyduğu en büyük zevki verdiği çok açıktı.

"Eee, tamam, peki," dedi Arthur, aceleyle ceplerini karıştırdı ve bir miktar bozukluk çıkardı.

Kadın, insanı çileden çıkartacak bir yavaşlıkla ve böyle bir şey varsa, ciddi bir teatrallikle iki bilet kesip Arthur'a verdi.

"Dilerim siz kazanırsınız," dedi kadın, yüzünde origami sanatının gelişmiş bir ürünü gibi aniden şekilleniveren bir gülümsemeyle, "ödüllerimiz pek güzel."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Arthur, aceleci bir tavırla biletleri cebine tıkıştırıp saatine bir göz atarak.

Sonra Fenny'e döndü.

Piyango biletlerini satan kadın da öyle yaptı.

"Siz ne dersiniz, küçük hanım?" dedi. "Bu Anjie'nin böbrek makinesi için. Anjie emekliye ayrılıyor da. Evet mi?" Yüzündeki küçük gülücüğü daha da yukarılara çekti. Bir an önce bu işe bir son verip gülümsemekten vazgeçmesi lazımdı yoksa derisi ortadan ikiye ayrılacaktı.

"Eee, bakın, işte buyrun," dedi Arthur ve kadının uzaklaşmasını sağlayacağını umarak eline bir elli pens sıkıştırdı.

"Hey, paramız var, öyle değil mi?" dedi kadın uzun ve gülümseyen bir iç çekişle. "Londralı mıyız?"

Keşke biraz hızlı konuşsa diye düşündü Arthur.

"Hayır, tamam, gerçekten de," dedi, elini sallayarak ve kadın korkunç bir azimle, teker teker beş bileti sayıp koparmaya başladı.

"Ama biletlerinizi *almalısınız*," diye ısrar etti, "yoksa ödülünüzü alamazsınız. Çok güzel ödüller, biliyor musunuz? Çok uygun."

Arthur biletleri kadının elinden kaptı ve elinden geldiği kadar sert bir tonla teşekkür etti.

Kadın bir kez daha Fenny'e döndü.

"Peki şimdi, siz ne ..."

"Hayır!" dedi Arthur adeta haykırarak. "Bunlar onun için," diye elindeki beş bileti sallayarak açıkladı.

"Ya, anladım! Ne hoş!"

İkisine de hastalıklı bir şekilde gülümsedi.

"Pekâlâ, umarım ..."

"Evet," diye tersledi Arthur, "teşekkür ederiz."

Kadın nihayet masadan ayrılarak bitişik masaya geçti. Arthur ümitsizlik içinde Fenny'e dön-

dü ve onun sessiz kahkahalarla sarsıldığını gördüğünde bir nebzecik rahatladı.

İçini çekti ve gülümsedi.

"Nerede kalmıştık?"

"Bana Fenny diyordun ve ben de senden bunu yapmamanı isteyecektim."

"Ne demek istiyorsun?"

Kız domates suyunun içindeki küçük ve ahşap kokteyl çubuğunu iki parmağının arasında tutarak döndürdü.

"Kardeşimin arkadaşı olup olmadığını bu yüzden sordum. Aslında o benim üvey kardeşim. Beni Fenny diye çağıran tek kişi o ve ben bunu yapmasından hoşlanmıyorum."

"O halde asıl ismin ...?"

"Fenchurch."

"Ne?"

"Fenchurch."

"*Fenchurch*?"

Kız ona sert sert baktı.

"Evet," dedi, "herkesin sorduğu ve bıkkınlıktan beni çığlık çığlığa bağırtacak o aptal soruyu sorup sormayacağını görmek için seni bir vaşak gibi keskin gözlerle izliyorum. Eğer bunu yaparsanız çok kızacak ve fazlasıyla hayal kırıklığına uğrayacağım. Üstüne bir de çığlık atacağım. Bu yüzden dikkatli ol."

Gülümsedi, başını sallayarak saçlarını hafifçe yüzüne düşürdü ve onların arasından Arthur'u gözledi.

"Ya," dedi Arthur, "bu biraz haksızlık ama, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Tamam."

"Pekâlâ," dedi kız gülerek, "sorabilirsin. Bu işi bir an önce halletsek iyi olur. Bana Fenny demeye devam etmenden iyidir en azından."

"Herhalde ..." dedi Arthur.

"Yalnızca *iki* biletimiz kaldı, biliyor musunuz ve sizinle daha önce konuştuğumda *öyle* cömerttiniz ki ..."

"Ne?" diye tersledi Arthur.

Permalı, gülücüklü ve elinde neredeyse bitmiş bilet koçanı tutan kadın şimdi elindeki son iki bileti Arthur'un burnunun dibinde sallıyordu.

"Bu şansı size vermem gerektiğini düşündüm, çünkü ödüller öyle güzel ki."

Kendinden emin bir tavırla burnunu buruşturdu.

"*Çok zevkli*. Onları seveceğinize eminim. Bu Anjie'nin emeklilik hediyesi için. Ona bir ..."

"Böbrek makinesi, evet," dedi Arthur. "Buyrun."

Kadına iki tane on pens daha uzattı ve biletleri aldı.

Kadının aklına bir fikir gelmiş gibiydi. Bu çok yavaş yavaş gelen bir fikirdi. Gelişini uzun bir dalganın kıyıya gelişini izler gibi izleyebilirdiniz.

"Ah, şey," dedi, "konuşmanızı bölmedim, değil mi?"

İkisini de endişeyle süzdü.

"Hayır, her şey yolunda," dedi Arthur. "Yolunda olabilmesi mümkün olabilecek her şey," diye sürdürdü, "yolunda, sorun değil."

"Teşekkür ederiz," diye ekledi.

"Ne diyeceğim," dedi kadın, mutlu ve endişeli bir heyecan içinde, "siz ... *âşık* değilsiniz, değil mi?"

"Bunu söyleyebilmek çok güç," dedi Arthur. "Henüz konuşma fırsatı bulamadık."

Fenchurch'e bir göz attı. O sırıtıyordu.

Kadın çok bilmiş bir güvenle başını salladı.

"Birazdan size ödülleri göstereceğim," dedi ve uzaklaştı.

Arthur âşık olup olmadığını anlamakta zorlandığı kıza içine çekerek döndü.

"Bana," dedi kız, "bir soru sormak üzereydin."

"Evet," dedi Arthur.

"İstersen bunu birlikte yapabiliriz?" dedi Fenchurch. "Beni bir ..."

"... el çantasının içinde ..." diye ona katıldı Arthur.

"... Kayıp Eşya Bürosunda ..." dediler ikisi birlikte.

"... Fenchurch Caddesi İstasyonunda mı bulmuşlar?" diyerek birlikte bitirdiler.

"Ve cevap," dedi Fenchurch, "hayır."

"Güzel," dedi Arthur.

"İlk tohumlarım orada atılmış."

"*Ne?*"

"İlk toh–"

"Kayıp Eşya Bürosunda mı yani?" diye dehşet içinde haykırdı Arthur."

"Hayır, tabii ki değil. Aptal olma. Annemle babamın Kayıp Eşya Bürosunda ne işi var?" dedi kız, bu imadan oldukça irkilmişti.

"Şey, ne bileyim," diye aceleyle cevap verdi Arthur, "ya da daha ..."

"Bilet kuyruğundaymışlar."

"Bilet ..."

"Bilet kuyruğunda. Ya da öyle olduğunu söylüyorlar. Ve ayrıntılara kesinlikle girmiyorlar. Yalnızca Fenchurch Caddesi İstasyonundaki bilet kuyruğunun nasıl sıkıcı olabileceğine inanamazsınız diyorlar."

Ciddi bir tavırla domates suyundan bir yudum çekti ve saatine baktı.

Arthur bir iki saniye boyunca tükürüğünü yutmaya çalıştı.

"Biraz sonra gitmek zorundayım," dedi Fenchurch, "ve sen hâlâ bana söylemeye can attığın bu dehşetli olağanüstü şeyi anlatmaya başlamadın."

"Neden seni Londra'ya götürmeme izin vermiyorsun?" dedi Arthur. "Bugün cumartesi, özel bir işim yok, isterdim ki ..."

"Hayır," dedi Fenchurch, "teşekkür ederim, çok tatlısın, ama hayır. Birkaç gün yalnız kalmaya ihtiyacım var." Gülümsedi ve omuzlarını silkti.

"Ama ..."

"Başka zaman anlatırsın. Sana telefon numaramı vereyim."

Kız rakamı bir kâğıt parçası üzerine yazıp eline tutuştururken Arthur'un kalbi küt küt atıyordu.

"Şimdi rahatlayabiliriz," dedi kız ve yavaşça gülümseyişi Arthur'un içini öylesine doldurmuştu ki, patlayabileceğini düşündü.

"Fenchurch," dedi, ismini söylemekten zevk alarak, "Ben ..."

"Bir kutu," diye onu bastırdı sırnaşık bir ses, "vişne likörü ve ayrıca, buna bayılacaksınız biliyorum, taş plaktan kaydedilmiş İskoç gayda müziği."

"Evet teşekkür ederiz, harika," diye durdurmak istedi Arthur.

"Londra'dan geldiğiniz için," dedi permalı kadın, "onları görebilirsiniz diye düşündüm ..."

Ödülleri Arthur'un görebilmesi için gururla uzatıyordu. O da bunların gerçekten de bir kutu vişne likörü ve taş plaktan kaydedilmiş gayda müziği albümü olduğunu görebiliyordu. Ödüller bunlardı işte.

"Şimdi sizi rahat bırakayım da içkilerinizi bitirin," dedi kadın, Arthur'un hiddetten köpüren omzuna hafifçe dokunarak, "ama görmek isteyeceğinizi biliyordum."

Arthur gözlerini Fenchurch'ünkilerle yeniden birleştirdi ve birden söyleyecek bir şey bulamadı. İkisi arasında bir an gelip geçmiş, ama o anın bütün temposu şu lanet olası aptal kadın tarafından berbat edilmişti.

"Merak etme," dedi Fenchurch, bardağının tepesinden ona gözlerini ayırmadan bakarken, "tekrar görüşeceğiz." Bir yudum aldı.

"Belki de," diye ekledi, "o olmasaydı konuşma bu kadar iyi gitmezdi." Bilmiş bir gülüşle gülümsedi ve saçlarını tekrar yüzüne döktü.

Bu yalan değildi.

Arthur itiraf etmeliydi ki bu bal gibi de gerçekti.

13

O akşam Arthur yavaş hareketlerle mısır tarlasında geziniyormuş gibi davranarak evinin içinde uzun adımlarla dolaşıyor ve durmaksızın ani kahkaha tufanlarına kapılıyordu; kazandığı gayda müziği albümünü dinlemeye bile dayanabileceğini düşündü. Saat sekizdi ve Fenchurch'e telefon etmeden önce plağın tamamını dinlemeye, dinle-

mek için kendisini zorlamaya karar verdi. Belki de telefonu yarına bile bırakması daha doğru olurdu. Soğukkanlı ve havalı davranmak için böyle yapmalıydı. Ya da gelecek haftaya ertelemeliydi.

Hayır. Hayır oyun yoktu. Onu istiyordu ve bunu kimin öğreneceği umurunda değildi. Onu kesinlikle ve mutlaka istiyordu, ona hayrandı, onu arzuluyordu, onunla yapmak istediği şeylerin sayısı bu dünyada bir adı olan şeylerden bile fazlaydı.

Kendisini "Yuppiii" gibi şeyler haykırır ve evde serseri mayın gibi oradan oraya dolaşırken buldu. Onun gözleri, onun saçları, onun sesi, her şeyi ...

Durdu.

Gayda plağını çalacaktı. Sonra onu arayacaktı.

Yoksa, onu daha önce mi aramalıydı?

Hayır. Yapacağı şey şuydu. Gayda plağını çalmaya başlayacak ve onu dinleyecekti, son ağıtın inleyen son namesine kadar dinleyecekti. Sonra onu arayacaktı. Uygun sıra buydu. Yapacağı şey de buydu.

Dokunduğu zaman patlayacak endişesiyle bir şeye dokunmaktan korkuyordu.

Plağı eline aldı. Patlamadı. Kabından çıkardı. Pikabı açtı ve amfiyi çalıştırdı. Onlara da bir şey olmadı. İğneyi plağın üzerine indirirken aptal aptal kıkırdadı.

Oturdu ve ciddi bir tavırla "Bir İskoç Askeri"ni dinledi.

"Hayran Edici Zerafeti" dinledi.

İskoç dağlarındaki dar ve derin vadiler hakkında bir şey dinledi.

Geçirdiği mucizevi öğleni düşündü.

Tam ayrılmak üzerelerdi ki, berbat bir "yuuhuu" patlamasıyla irkilmişlerdi. Permalı kadın

itici bir edayla odanın öbür ucundan kırık kanatlı sersem bir kuş gibi onlara el sallamaktaydı. Bardaki herkes onlara dönerek bir tepki vermelerini bekliyordu.

Böbrek makinesinin alınabilmesi için toplanan 4.30 pound için Anjie'nin nasıl sevinip mutlu olacağı kısmını dinlememişlerdi. Bitişik masadan birinin vişne likörü kazandığını hayal meyal fark etmişler ve yuu-huu çeken kadının 37 numaralı biletin onlarda olup olmadığını sorduğunu kavrayabilmeleri bir iki saniyelerini almıştı.

Arthur biletin kendisinde olduğunu fark etmiş ve öfkeyle saatine bakmıştı.

Fenchurch'se onu dürtmüştü.

"Haydi," demişti, "git ve onu al. Huysuzluk etme. Onlara ne kadar memnun olduğunu anlatan bir konuşma yap ve sonra beni arayıp nasıl gittiğini anlat. Plağı da dinlemek isterim. Haydi."

Koluna vurmuş ve uzaklaşmıştı.

Barın müdavimleri Arthur'un ödülünü kabul ederken yaptığı konuşmayı biraz abartılı bulmuşlardı. Alt tarafı, bir gayda müziği albümü kazanmıştı.

Arthur bunları düşündü, müziği dinledi ve durup durup kahkahalara boğuldu.

14

Zırr Zırr.

Zırr Zırr.

Zırr Zırr.

"Alo, evet? Evet, doğru. Evet. Biraz sesinizi yükseltin, burada çok gürültü var. Ne?

"Hayır ben sadece akşamları bara bakıyorum. Öğlen Yvonne ve Jim çalışıyor, Jim mal sahibidir. Hayır ben yoktum. Ne?

"Biraz sesinizi yükseltin.

"Ne? Hayır, çekilişten falan haberim yok. Ne?

"Hayır, hiç bilmiyorum. Bekleyin, Jim'i çağırayım."

Tezgâhtaki kız elini alıcının üzerine kapatarak barın gürültüsünde seslendi. "Adamın biri telefonda piyango kazandığını söyleyip duruyor. Bileti 37 numaraymış ve kazanmış."

"Hayır, burada bir adam vardı, o kazandı," diye bağırdı barmen.

"Biletinin bizde olup olmadığını soruyor."

"Eğer bileti bile yoksa kazandığını nasıl düşünebilir ki?"

"Jim diyor ki, biletin bile olmadan kazandığını nasıl düşünebilirmişsin. Ne?"

Kız elini tekrar alıcının üzerine kapattı.

"Jim bu adam başımın etini yiyor. Biletin üzerinde bir numara olduğunu söylüyor."

"Tabii ki biletin üzerinde bir numara olacak, lanet bir piyango bileti değil mi bu?"

"Diyor ki yani biletin üzerinde bir telefon numarası yazılıymış."

"Şu telefonu kapatıp lanet olası müşterilere servis yapacak mısın?"

15

Oradan sekiz saat uzakta, batıda, bir adam kumsalda oturmuş, anlatılmaz kaybı için yas tutuyordu. Kaybının yasını ancak küçük keder paketleri

halinde tutabiliyordu, çünkü tamamı, taşınması çok zor kocaman bir yük oluşturuyordu.

Uzun ve yavaş Pasifik dalgalarının kumsala vurmasını seyrediyor ve olmayacağını çok iyi bildiği hiçbir şeyi bekliyor, bekliyor, bekliyordu. Olmamanın zamanı geldiğinde, usule uygun şekilde olmadı ve akşam üzeri saatleri böylece kendi kendini tüketirken güneş de denizin uzayıp giden ufuk çizgisinin gerisine düştüğünde gün bitmiş oldu.

Kumsal ismini veremeyeceğimiz bir kumsaldı, çünkü adamın evi oradaydı ve orası Los Angeles'in önce batıya doğru uzanan o yüzlerce kilometrelik kıyı şeridi üzerinde yer alan küçük, kumluk bir uzantıydı. Los Angeles *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin yeni edisyonunda bulunan bir maddede "nafile, mafile, menhus, uğursuz ve bu anlamda başka ne kadar sözcük varsa odur ve her türlü kötü özelliğe" sahip bir yer olarak tanımlanmış, bundan yalnızca birkaç saat sonra yazılmış bir başka girişteyse orası "birkaç bin kilometrekarelik American Express broşürü gibi, ama aynı ahlaki derinlikten yoksun bir yer. Ayrıca, her nedense hava da sarı" olarak anlatılmıştı.

Kıyı şeridi batıya doğru uzanıp sonra kuzeye, *Rehber*'in "gidilecek güzel bir yer" olarak nitelediği, San Francisco'nun puslu körfezine doğru dönmekteydi. Burası hakkında *Rehber* şunları da söylüyordu: "Orada karşılaşacağınız herkesin aynı zamanda bir uzay gezgini olduğunu sanmanız çok kolaydır. Adınıza yeni bir din başlatmak onlar için 'hoş geldin' demenin bir yoludur. Yerleşip de oranın usullerini iyice kavrayana dek, size sorulabilecek her dört sorunun üçüne "hayır" de-

meniz iyi bir fikir olabilir, çünkü orada masum bir uzaylının kolayca hayatını kaybedebileceği birtakım tuhaf şeyler dönmektedir." *Rehber*'de, kıvrılarak uzanan yüzlerce millik kayalıklardan ve kumsaldan, palmiyelerden, dalga kıranlar ve gün batımlarından "Başarılı eğlence. Hiç fena değil," olarak bahsedilmekteydi.

Hiç fena olmayan bu eğlenceli kıyı şeridinin üzerinde bir yerde, bu teselli edilemeyen adamın evi vardı ve çoğu kişi ona deli gözüyle bakardı. Ama bu önemli değildi, insanlara böyle derdi, çünkü öyleydi.

İnsanların onun deli olduğunu düşünmelerinin birçok nedeninden biri, çoğu kişinin evlerinin öyle veya böyle garip olduğu bu yerde bile, onun evinin gariplikte hayli aşırıya kaçmış olmasıydı.

Evinin adı Tımarhanenin Dışı'ydı.

Adamın adıysa sadece John Watson'dı, ama o –bazı arkadaşlarının da artık isteksizce kabullendiği gibi– Akıllı Wonko olarak çağrılmak istiyordu.

Evinde bir sürü garip nesne vardı, altına yedi sözcük kazınmış gri renkli bir cam kavanoz da bunlara dahildi.

Bu adamdan daha sonra bahsedebiliriz – şu an için yalnızca oturup gün batımını izlemek ve onun da orada olup gün batımını izlediğini söylemek bir başlangıç olabilir.

Bu adam değer verdiği her şeyi kaybetmişti ve şimdi oturmuş, dünyanın sonunun gelmesini bekliyordu – bu sonun çoktan gelip geçtiğinin farkında bile olmadan.

16

Arthur, Taunton'daki bir barın arkasındaki çöp tenekelerini karıştırarak geçirdiği ve hiçbir şey ne bir piyango bileti ne de telefon numarası bulabildiği iğrenç pazar gününün ardından, Fenchurch'ü bulabilmek için elinden gelen her şeyi yaptı ve o daha çok şey denedikçe haftalar geçti.

Kendine, kaderine, dünyaya ve havasına öfkeleniyordu. Bu üzüntüsü ve öfkesi sırasında onunla karşılaşmadan önce oturduğu benzin istasyonun lokantasına bile gidip oturdu.

"En çok böyle ince ince yağmasına sinir oluyorum."

"Lütfen yağmurdan şikâyet etmeyi kes artık," diye terslendi Arthur.

"Yağmur kesilseydi ben de şikâyet etmeyi keserdim."

"Bak ..."

"Ama sana yağmur kesildikten sonra ne olacağını anlatayım mı?"

"Hayır."

"Kükreyecek."

"Ne?"

"Gökyüzü kükreyecek."

Arthur kahve fincanının üzerinden dışarıdaki berbat havaya baktı. Burasının bulunabileceği en anlamsız yer olduğunu fark etti. Onu buraya mantığından çok, batıl inancı çekmişti. Bununla birlikte, kader böyle rastlantıların gerçekten de mümkün olabileceği düşüncesiyle onu aldatmak istercesine, onu son gelişinde karşılaştığı kamyon şoförüyle yeniden karşılaştırmıştı.

Onu görmezden gelmeye çalıştıkça kendisini adamın can sıkıcı konuşmasının yarattığı girdabın çekimine daha çok kaptırıyordu.

"Sanırım," dedi Arthur belli belirsiz bir sesle, bunu söyleme zahmetine katlandığı için kendi kendisine küfrederek, "yavaşlıyor."

"Hah!"

Arthur omuzlarını silkmekle yetindi. Gitmeliydi. Yapması gereken buydu. Kalkıp gitmeliydi.

"Yağmur *asla* durmuyor!" diye yüksek sesle söylendi kamyon şoförü. Masayı yumrukladı, çayını döktü ve bir an için öfkeden tütüyormuş gibi göründü.

Böyle bir söze karşılık vermeden yürüyüp gidilmezdi.

"Elbette duruyor," dedi Arthur. Bu pek de zarif bir karşılık sayılmazdı, ama söylenmesi gerekiyordu.

"*Hiç ... durmadan ... yağıyor*," dedi adam, kendini kaybetmiş bir halde kelimelere tempo tutarak masayı yeniden yumrukladı.

Arthur başını salladı.

"*Hiç durmadan* yağdığını söylemek aptalca ..." dedi.

Adamın kaşları hayretle yükseldi.

"*Aptalca mı?* Neden aptalcaymış? Hiç durmadan yağıyorsa, hiç durmadan yağıyor demenin nesi aptalca?"

"Dün yağmadı."

"Darlington'da yağdı."

Arthur uyanık bir şekilde duraksadı.

"Dün bana nerede olduğumu mu soracaktın?" diye sordu adam. "Hı?"

"Hayır," dedi Arthur.

"Ama sanırım tahmin edebilirsin."

"Öyle mi sanıyorsun."

"D ile başlıyor."

"Öyle mi?"

"Ve orada bardaktan boşanırcasına yağıyordu."

"Orada oturmamalıydın, arkadaş," dedi neşeyle yanlarından geçen, tulum giymiş bir yabancı. "Orası Fırtınabulutu Köşesi. Bizim 'Raindrops Keep Falling On My Head' için ayrılmış köşemizdir orası. Burasıyla güneşli Danimarka arasındaki her otoyol lokantasında böyle bir köşe ayrılmıştır. Benim sana tavsiyem, uzak dur. Hepimiz öyle yapıyoruz. Nasıl gidiyor, Rob? İşler yoğun mu? Kaygan yol lastiklerini taktın mı? Hah hah ha."

Tulumlu adam oradan rüzgâr gibi uzaklaşarak yakındaki masalardan birine, bir Brit Ekland fıkrası anlatmaya gitti.

"Görüyorsun ya, bu serserilerin hiçbiri beni ciddiye almıyor," dedi Rob McKenna. "Ama" diye ekledi, karanlık bir ifadeyle öne eğilip gözlerini devirerek, "ama hepsi söylediklerimin doğru olduğunu biliyor!"

Arthur kaşlarını çattı.

"Karım gibi," diye tısladı McKenna Dört Mevsim Nakliyat'ın tek sahibi ve şoförü. "O bunun saçma olduğunu ve benim boş yere abartıp huysuzlaştığımı söylüyor, *ama*" dramatik bir tavırla duraksadı ve gözlerinden etrafa tehlikeli bakışlar fırlattı, "ona ne zaman telefon edip eve gelmekte olduğumu söylesem, hemen çamaşırları topluyor!" Kahvesinin kaşığını iki parmağı arasında çevirdi. "Buna ne diyorsun?"

"Şey ..."

“Benim bir defterim var,” diye devam etti, “bir defterim var. Bir günlük. On beş yıldır tutuyorum. Şimdiye kadar gittiğim her yeri kapsıyor. On beş yılın her gününü. Ve orada havanın nasıl olduğunu. Bütün İngiltere’yi, İskoçya’yı, Galler’i gezdim. Bütün Avrupa’ya, İtalya’ya, Almanya’ya, Danimarka’ya gidip geldim, Yugoslavya’da bulundum. Hepsi orada işaretli ve kayıtlı. Kardeşimi ziyaret ettiğim zaman bile,” diye ekledi, “Seattle’dadır kendisi.”

“Pekâlâ,” dedi Arthur, nihayet gitmek için ayağa kalkarak, “belki de onu birilerine göstermelisin.”

“Göstereceğim,” dedi Rob McKenna.

Gösterdi de.

17

Acı. Keder. Daha çok acı ve daha çok keder. Bir projeye ihtiyacı vardı ve kendisine bir proje yarattı.

Mağarasının nerede olduğunu bulacaktı.

Tarihöncesi Yerküre’de bir mağarada yaşamıştı, güzel bir mağara değildi, hatta berbat bir mağaraydı ama ... Aması yoktu. Tam anlamıyla berbat bir mağaraydı ve oradan nefret etmişti. Ama orada beş yıl yaşamıştı; bu beş koca yıl boyunca mağarayı evi olarak düşünmüştü ve insanlar evlerinin izini sürmeyi severlerdi. Arthur Dent de böyle biriydi ve bu yüzden bilgisayar almak için Exeter’e gitti.

Evet, asıl istediği şey buydu, bir bilgisayar. Ama bunun için kafasında bilgisayarcıya bildirebileceği ciddi bir amacı olması gerektiğini dü-

şünüyordu. Yoksa insanların oynayacak bir şey aradığını sanabilecekleri bir nesneye bir yığın para vermek istemiyordu. Arthur'un ciddi amacı buydu işte. Tarihöncesi Yerküre'de bir mağaranın tam yerini saptamak. Bunu dükkândaki adama açıkladı.

"Neden?" diye sordu dükkândaki adam.

Bu bir tuzak soruydu.

"Peki, bunu geçelim," dedi dükkândaki adam. "Nasıl?"

"Şey, bu konuda sizin bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Adam içini çekti ve omuzları düştü.

"Daha önce hiç bilgisayar kullandınız mı?"

Arthur bu işi bir saniyede çözebilecek *Altın Kalp*'teki gemi bilgisayarı Eddie'den ya da Derin Düşünce'den bahsetmeyi düşündü – ama sonra hiçbir şey söylememeye karar verdi.

"Hayır," dedi.

"Eğlenceli bir öğleden sonra olacağa benziyor," dedi dükkândaki adam, ama bunu yalnız kendisi duydu.

Her şeye rağmen Arthur bir Apple aldı. Birkaç gün sonra astronomiyle ilgili birtakım programlar da edindi, yıldızların hareketlerini saptadı, geceleri mağarasından baktığında gördüğü yıldızlara dair basit ve küçük şemalar çizdi, bunlar üzerinde haftalarca çalıştı ve en sonunda varacağı kaçınılmaz sonucu neşe içinde erteledi, ki bu kaçınılmaz sonuç projenin baştan sona saçma sapan olduğuydu.

Aklında kalanlara dayanarak yaptığı kaba çizimler faydasızdı. Yaşadıklarının ne kadar uzun bir süre önce yaşanmış olduğunu bile bilmiyordu

ve Ford Prefect o zaman birkaç milyon yıl olduğuna ilişkin kaba taslak bir tahminde bulunmuştu, ama Arthur'un matematikle arası hiç iyi değildi.

Yine de onu en azından bir sonuca ulaştırabilecek bir yöntem buldu. Karmaşık parmak hesabıyla, çılgın ortalamalarla ve gizemli tahmin işiyle doğru galaksiyi tuttursa bile şanslı sayılacağına aldırmadı, devam etti ve bir sonuca ulaştı.

Buna doğru sonuç demek istiyordu. İşin aslını kim biliyordu ki?

Bununla birlikte, rastlantı bu ya, kaderin sayısız ve görünmez cilvelerinden biri onun tamı tamına doğru sonuca ulaşmasını sağlamıştı, ama elbette ki o bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Öylece Londra'ya gitti ve gözüne kestirdiği bir kapıyı çaldı.

"Hey. Önce bir telefon edersin sanıyordum."

Arthur şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

"Yalnızca birkaç dakikalığına girebilirsin," dedi Fenchurch. "Tam da dışarı çıkıyordum."

18

Islington'da bir yaz günü, antika mobilya restorasyonu aletlerinin yaslı inleyişleriyle dolu bir gün.

Fenchurch'ün öğleden sonraki işinden kaçması imkânsızdı ve bu yüzden Arthur tek başına, ama onu sonunda bulduğu için hülyalar içinde mutluluktan uçarak dolaşıp vitrinleri seyretti; eski ahşap oyma aletlerine, Boer Savaş miğferlerine, ofis mobilyasına ya da balığa ihtiyacı olan herkesin de rahatlıkla doğrulayabileceği gibi, Islington'da böylesi faydalı dükkânlardan bir sürü vardı.

Güneş çatıların ve bahçelerin üzerinde bütün gücüyle parlıyordu. Mimarların ve musluk tamircilerinin üzerinde parlıyordu. Haydutların ve hırsızların üzerinde parlıyordu. Pizzaların üzerinde parlıyordu. Emlakçı ilanlarının üzerinde parlıyordu.

Restore edilmiş antika mobilya dükkânlarından birine giren Arthur'un üzerinde parlıyordu.

"İlginç bir bina," dedi sahibi, neşe içinde. "Bodrumda, yakındaki barlardan birine bağlanan gizli bir geçit var. Bildiğim kadarıyla gerektiğinde kaçabilsin diye Naip Prens tarafından yaptırılmış."

"Yani birileri onu çam mobilya alırken yakalamasın diye mi?" dedi Arthur.

"Hayır," dedi dükkânın sahibi, "o yüzden değil."

"Kusura bakmayın," dedi Arthur. "Müthiş mutluyum da."

"Anlıyorum."

Hülyalı bir şekilde dolaşmaya devam etti ve kendini Greenpeace bürolarının olduğu yerde buldu. Üstüne "Yapılacak İşler – Acil!" diye yazmış olduğu dosyasının içindekiler aklına geldi, ki şu ana dek geçen zaman boyunca dosyayı bir daha açmamıştı bile. Neşeli bir gülümsemeyle dosdoğru içeri girdi ve yunusların özgürlüğü için onlara biraz para vermeye geldiğini söyledi.

"Çok komik," dediler ona, "git buradan."

Beklediği karşılık tam olarak bu olmadığı için yeniden denedi. Bu sefer ona epeyce kızdılar, ama yine de biraz para bırakarak oradan ayrıldı ve yeniden dışarı gün ışığına çıktı.

Saat altıyı biraz geçe, bir şişe şampanyayı kaptığı gibi dar bir sokakta bulunan Fenchurch'ün evine yöneldi.

"Tut şunu" diyen Fenchurch eline kalın bir ip tutuşturdu ve sonra büyük beyaz ahşap kapıdan içeri girerek kayboldu. Kapının üzerinde siyah bir sürgü ve onun üzerinde de kocaman bir asma kilit sallanıyordu.

Artık kullanılmadığı için bakımsızlıktan dökülen Islington Ziraat Odası'nın arkasındaki hafif sanayi mahallesindeki ev, ahırdan bozma küçük bir yerdi. Kocaman ahır kapılarının dışında bir de normal görünümlü, şık bir biçimde çift cam takılmış ve siyah yunus balığı şeklinde bir tokmağı bulunan ahşap bir kapısı daha vardı. Bu kapıdaki tek gariplik eşiğin iki buçuk metre yüksekliğinde olmasıydı, bu yüzden ikinci kattaydı ve önceleri muhtemelen aç atlar için içeriye kuru ot taşımada kullanılıyordu.

Girişin üzerindeki tuğlaların arasından, dışarı doğru eski bir makara uzanıyordu ve Arthur'un tutmakta olduğu ip bunun üzerinden geçiyordu. İpin öbür ucundaysa bir çello asılıydı.

Kapı başının üzerinde bir yerden açıldı.

"Tamam," dedi Fenchurch, "ipi çek ve çelloyu elinle tutup dengele. Yukarı gönder."

Arthur ipi çekti, çelloyu tutup dengeledi.

"Çelloyu bırakmadan," dedi Arthur, "ipi tekrar çekemiyorum."

Fenchurch aşağı sarktı.

"Çelloyu ben tutuyorum," dedi. "Sen ipe asıl."

Çello hafifçe sallanarak kapı seviyesine yükseldi ve kız da onu ustaca bir hareketle içeri çekti.

"Sen de yukarı gel," diye seslendi Fenchurch, aşağı doğru.

Arthur eşyalarının durduğu torbayı aldı ve heyecandan uyuşmuş bir şekilde ahır kapılarından içeri girdi.

İlk geldiğinde şöyle bir görmüş olduğu alt kattaki oda epey dağınıktı ve her yer çerçöp doluydu. Dökme demirden yapılmış merdaneli kocaman bir çamaşır makinesi tam orta yerde duruyordu ve bir köşede şaşırtıcı sayıda mutfak evyesi yığılıydı. Eşyaların arasında Arthur'un görünce bir an için paniklediği bir bebek beşiği bile vardı, ama neyse ki çok eski bir şeydi ve içi kitaplarla doluydu.

Eski ve lekeli beton zemin heyecan verici bir şekilde çatlamıştı. Uzak köşedeki sallanan ahşap merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında Arthur'un ruh hali işte böyleydi. Çatlamış beton zemin bile ona dayanılmaz biçimde haz verici görünüyordu.

"Bir mimar arkadaşım bana burada harikalar yaratabileceğini söyleyip duruyor," dedi Fenchurch sohbet eder gibi, Arthur döşemenin arasından göründüğü sırada. "Sürekli buraya geliyor, ortada durup şaşkın bir hayranlıkla kullanabileceği boşluklardan, nesnelerden, ortamdan ve ışığın muhteşem özelliklerinden söz ediyor, sonra bir kaleme ihtiyacı olduğunu söylüyor ve ardından haftalarca ortadan kayboluyor. Bu yüzden o harika şeyleri bugüne kadar gerçekleştiremedi.

Aslında, diye düşündü Arthur etrafına bakınırken, en azından üstteki oda makûl ölçüde düzenliydi. Dekorasyonu son derece sadeydi; koltuk kanepe yerine minderlerle döşenmişti ve hoparlörleri Stonehenge'in yaratıcılarını bile etkileyebilecek cinsten bir stereo müzik sistemi vardı.

Her yerde solmuş çiçekler ve ilginç resimler vardı.

Çatı boşluğunda bir banyonun ve bir yatağın bulunduğu asmakat denilebilecek bir yer vardı; Fenchurch'ün deyişiyle yalnızca bir kedinin yaşayabileceği bir yerdi, "ama" diye ekliyordu Fenchurch, "kedinin epey sabırlı olması ve kafasında açılacak birkaç kötü yarığa aldırmaması gerekiyor. Yani. İşte böyle."

"Evet."

Bir an için birbirlerine baktılar.

Bu an daha uzun bir an oldu ve birdenbire çok daha uzun bir an haline geldi, öylesine uzundu ki böyle bir zamanın nereden çıktığının anlaşılması bile çok zordu.

Bir İsviçre Peyniri Bitkisiyle[1] bile yeterince uzun süre yalnız kaldığında kendini rahatsız hissedip utanmayı başarabilen Arthur için bu an, kesintisiz bir aydınlanma anıydı. Birden kendisini hayvanat bahçesinde doğmuş ve bir sabah uyandığında kafesinin kapısını ardına kadar açık bulan, her yeri tutuk bir hayvan gibi hissetti; gri ve pembe renkli savanlar uzakta yükselen güneşe doğru uzanıyor, dört bir yanda yepyeni sesler yükseliyordu.

Fenchurch'ün apaçık bir ilgiyle aydınlanmış yüzüne ve paylaştıkları bir şaşkınlıkla gülümseyen gözlerine bakarken, bu yeni seslerin ne olduğunu merak etti.

Hayatın bir sesi olduğunu ve bu sesin ona kesintisiz bir şekilde sorduğunuz sorulara cevap

---

1 *İsviçre Peyniri Bitkisi*: Yılanyastığı (arum) ailesinden Monstera Deliciosa. Evlerde dekoratif amaçlı kullanılan oldukça geniş yapraklı, tropikal bir bitki; Surinam kökenli olan bu bitki evcil hayvanlar tarafından yenildiğinde zehirleyici bir etkiye sahiptir -ed.n.

verdiğini hiç fark etmemiş, bu sesi hiç bilinçli olarak hissetmemiş ya da tonlarını tanımamıştı, ta ki o ses şimdi ona, daha önce hiç söylemediği bir şeyi söyleyene, yani "evet" diyene kadar.

Fenchurch nihayet, minicik bir baş silkişle birlikte gözlerini indirdi.

"Biliyorum," dedi. "Her zaman, senin basit bir kâğıt parçasını bir piyango kazanmadan iki dakika elinde tutamayacak biri olduğunu hatırlamam gerekecek."

Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Haydi yürüyüşe çıkalım," dedi çabuk çabuk. "Hyde Park'a gidelim. Üzerime daha az uygun bir şeyler giyip geliyorum."

Üzerinde fazlasıyla ciddi görünüşlü, sade, koyu renk bir giysi vardı; pek endamlı bir giysi olduğu söylenemezdi ve doğrusu ona da pek yakışmamıştı.

"Bunu özellikle çello öğretmenim için giyiyorum" dedi. "İyi bir çocuk, ama bazen bütün o yay çekme işinin onu biraz heyecanlandırdığını sanıyorum. Bir dakikada hazır olurum."

Neşeli adımlarla asma kata çıktı ve aşağı seslendi, "Şişeyi daha sonrası için buzdolabına koy."

Arthur, şampanya şişesini buzdolabının kapağındaki rafa yerleştirirken şişenin tek yumurta ikiziyle yan yana oturacağını fark etti.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Sonra döndü ve plaklara bakmaya başladı. Yukarıda elbisesinin yere düşerken çıkardığı hışırtıyı duydu. Kendi kendine ne biçim bir insansın sen diye söylendi. Kendi kendisine, en azından şu an için gözlerini kesinlikle ve hiç ayırmadan plakların sırtları üzerinde tutmasını, plakların isimlerini

okumasını, başını beğeniyle sallamasını ve mecbur kalırsa lanet olası şeyleri saymasını da sıkı sıkıya tembihledi. Başını kaldırmayacaktı.

Bunu yapmakta, tamamen, kesinlikle ve aşağılık bir şekilde başarısız oldu.

Fenchurch yukarıdan kendisine öyle ısrarlı bir şekilde bakıyordu ki Arthur'un da yukarı kendisine baktığını fark etmemiş gibiydi. Sonra birden kafasını salladı, ince yazlık elbisesini başından aşağı indirdi ve çabucak banyoya girip kayboldu.

Bir saniye sonra dışarı çıktığında gülücükler saçıyordu, başında bir şapka vardı ve basamakları olağanüstü bir hafiflikle birer ikişer sıçrayarak indi. Yürüyüşü ilginç bir dans figürünü andırıyordu. Arthur'un bunu fark ettiğini gördü ve başını hafifçe bir yana eğerek sordu.

"Sevdin mi?" dedi.

"Şahane görünüyorsun," diyebildi yalnızca Arthur, çünkü öyleydi.

"Hımmmm," dedi kız, sanki Arthur sorusunu gerçekten cevaplamamış gibi.

Bütün bu zaman boyunca açık duran üst kattaki ön kapıyı kapattı ve küçük odaya, bir süre tek başına bırakılabilmesi için her şeyin uygun olup olmadığını anlamak ister gibi şöyle bir baktı. Arthur'un gözleri de onunkileri izledi ve o başka bir tarafa bakarken, kız çekmecelerin birinden aldığı bir şeyi taşıdığı keten çantasına sokuşturdu.

Arthur tekrar ona baktı.

"Hazır mıyız?"

"Benim bir sorunum olduğunu," dedi kız, hafif kafası karışmış bir gülümsemeyle, "biliyor muydun?"

Kızın bu açıksözlülüğü Arthur'u hazırlıksız yakalamıştı.

"Şey," dedi, "ne olduğu belirsiz birtakım şeyler işitmiştim ..."

"Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ediyorum," dedi kız. "Eğer duyduklarını tahmin ettiğim yerden duymuşsan, o zaman bahsettiğim o değil. Russell gerçekle başa çıkamadığı için sürekli bir şeyler uyduran tiplerdendir."

Arthur'un içinden keskin bir endişe dalgası geçti.

"O zaman nedir?" dedi. "Bana anlatabilir misin?"

"Endişe etme," dedi, "Hiç kötü bir şey değil. Sadece alışılmamış. Hiç, hiç alışılmamış."

Arthur'un eline dokundu, sonra öne doğru eğilip ona küçük bir öpücük kondurdu.

"Bunun ne olduğunu bu akşam çözüp çözemeyeceğini öğrenmek," dedi kız, "benim çok ilgimi çekerdi."

Arthur, eğer biri o sırada kendisine hafifçe dokunsa, çınlayabileceğini hissetti; tıpkı gri balık kavanozuna tırnağıyla vurduğunda onun yaptığı gibi uzun ve derin bir şekilde çınlayabilirdi.

19

Durmadan silah sesleriyle uyandırılmak Ford Prefect'i rahatsız ediyordu.

Civarındaki en gürültülü makineleri havlularla sarıp devre dışı bırakarak kendisi için bir tür ranzaya dönüştürdüğü bakım atölyesinin girişinden yavaşça dışarı süzüldü. Giriş merdivenlerinden aşağı indi ve sessiz adımlarla, keyifsiz bir halde koridorlarda dolaşmaya başladı.

Koridorlar dardı ve iyi aydınlatılmamışlardı, gemide şiddetli sallantılara ve gıcırtılı homurtulara yol açarak ansızın bir orada bir burada yükselen güce bağlı olarak ışıklar da titreşiyor ve kararıyordu.

Sorun bu değildi.

Durdu ve loş ışıklı koridorda, elektrikli matkaba benzeyen gümüş renkli küçük bir nesne kulak tırmalayıcı pis bir sesle yanından geçerken kendisini geriye çekip duvara yapıştı.

Sorun bu da değildi.

Gemi bölmelerinden birinin kapısından daha geniş, ama yine kötü aydınlatılmış bir başka koridora geçti huzursuzca.

Gemi ansızın öne doğru fırladı. Bunu oldukça sık yapar olmuştu, ama bu seferki daha kuvvetli bir sarsıntıydı. Küçük bir robot mangası, korkunç madeni gürültüler çıkararak yanından geçti.

Ama sorun bu da değildi.

Koridorun bir ucundan keskin dumanların yükseldiğini görünce diğer uca doğru yürüdü.

Bir dizi gözlem monitörünün önünden geçti. Monitörler duvarların içine gömülmüş ve sertleştirilmiş olduğu halde yine de çizilmiş olan pleksiglas levhaların arkasına yerleştirilmişlerdi.

Monitörlerden biri, Tek Aktarımlı Oy sistemi hakkında abartılı, saçma sapan şeyler söyleyen, çirkin görünüşlü, yeşil ve pullu bir sürüngeni gösteriyordu. Sisteme karşı mı, yoksa taraf mı olduğunu anlamak zordu, ama bu konuda çok güçlü şeyler hissettiği kesindi. Ford sesi kıstı.

Bununla birlikte, sorun bu da değildi.

Bir başka monitöre geçti. Bunda, kullandığınız takdirde size kendinizi özgür hissettireceği

anlaşılan bir diş macunu reklamı oynuyordu. Reklama bangır bangır öten berbat bir müzik eşlik ediyordu, ama Ford'u rahatsız eden şey bu da değildi.

Muazzam büyüklükteki gümüş renkli Xaxisian gemisinin dışarısındaki görüntüleri aktaran, çok daha geniş ve üç boyutlu bir monitörün önüne geldi.

O izlerken, ayın karanlık gölgesinden sıyrılarak ortaya çıkan ve ürkütücü şekilde silahlı, bin Zirzla robot savaş gemisi, Xaxis yıldızının parlak yuvarlağının önünde dizildiler; aynı anda Xaxisian gemisinin tüm delikleri, onlara doğru akıl almaz bir korkunçlukta ve kötülük dolu bir ateş kusmaya başladı.

İşte Ford'un sorunu buydu.

Huzursuz bir şekilde kafasını salladı ve gözlerini ovuşturdu. Daha önce alevler içinde kalmış, ama şimdi oturulacak kadar soğumuş, mat gümüş renkli bir robotun enkazı üzerine yığılıp oturdu.

Esnedi ve sırt çantasının içinden *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ni bulup çıkardı. Ekranı açtı ve birtakım üçüncü düzey kayıtlarıyla dördüncü düzey kayıtları arasında tembel tembel gezinerek inceledi. Uykusuzluk sorununa karşı uygun bir çare arıyordu. DİNLENME girişine rastladı, ki gerçekten de ihtiyacı olan şey buydu işte. Sonra karşısına DİNLENME VE NEKAHET çıktı ve tam ona geçmek üzereyken ansızın aslında daha iyi bir fikri olduğunu fark etti. Başını kaldırıp monitöre baktı. Süregiden savaş geçen her saniye biraz daha şiddetleniyordu ve gürültü dehşet vericiydi. Gemi aldığı ya da gönderdiği her yeni

sersemletici enerji okuyla sarsılıyor, çığlık atıyor ve yalpalıyordu.

Başını yeniden öne *Rehber*'e eğdi ve bir iki olası yere daha göz attı. Sonra birden gülmeye başladı ve yeniden çantasını karıştırdı.

İçinden küçük bir bellek aktarma modülü çıkardı. Üzerindeki pamukçukları ve bisküvi kırıntılarını silkeledi ve onu *Rehber*'in arkasındaki bir arayüze bağladı.

Gerekli olduğunu düşündüğü tüm bilgilerin modüle aktarılmasının ardından bağlantıyı kesti ve küçük nesneyi avucunun içinde hafifçe havaya atıp tuttu; *Rehber*'i çantasına koydu, alaycı bir gülümseyişle sırıttı ve gemi bilgisayarının veri bankasını aramaya gitti.

20

"Güneşin ufuk çizgisine doğru yaklaşmasının amacı, yaz akşamlarında ve özellikle de parklarda, " diyordu bir ses, samimi bir ses tonuyla, "kızların memelerinin bir aşağı bir yukarı hoplamasının çok daha net görünmesini sağlamaktır. Durumun gerçekten böyle olduğuna inanıyorum."

Arthur ve Fenchurch oradan geçerken birbirlerine bakıp bu lafa kıkırdadılar. Fenchurch bir an için Arthur'a daha sıkı sarıldı.

"Ayrıca eminim ki," diyordu Serpentine[1] kıyısındaki şezlongunda oturarak ahkam kesen,

---

1 *Serpentine*: Kıvrımlar halinde uzanan bir yapıya sahip göl ya da kanal anlamına gelir; ki burada bahsedilen Serpentine, Londra'daki Hyde Park'ın içine 1730 yılında inşa edilmiştir -ed.n.

koyu kızıl kıvırcık saçlı, ince ve uzun burunlu genç, "eğer konu derinlemesine incelenecek olursa, bunun mükemmel bir doğallık ve mantıkla her şeyden aktığı görülecektir"; kendisininkine komşu şezlongda yayılmış oturan, ince yapılı, koyu renk saçlı ve sivilceleri yüzünden kendini itilmiş hisseden arkadaşına bakarak tezini savunmaya devam etti, "Şu Darwin'in bahsettiği her şey. Bu kesin. Bu tartışılmaz. Ve," diye ekledi, "buna bayılıyorum."

Hızla döndü ve gözlerini kısarak, gözlüklerinin altından Fenchurch'e baktı. Arthur onu uzaklaştırırken, kızın bedeninin sessizce sarsılarak kıkırdadığını hissedebiliyordu.

"İkinci tahminin," dedi Fenchurch, kıkırdaması bitince, "yap bakalım."

"Pekâlâ," dedi Arthur, "dirseğin. Sol dirseğin. Sol dirseğinde bir sorun var."

"Yine yanlış," dedi kız, "hiç alakası yok. Tamamen yanlış iz üzerindesin."

Yaz güneşi parktaki ağaçların arasından batıyordu, adeta – neyse lafı uzatmayalım. Hyde Park muhteşemdi. Pazartesi sabahlarının saçmalığı dışında parkın her şeyi mükemmeldi. Ördekler bile harikuladeydi. Bir yaz akşamı Hyde Park'a gidip de duygulanmayan biri, herhalde oradan ancak bir ambulansın içinde ve yüzüne bir çarşaf örtülmüş olarak geçiyor olabilirdi.

Burası, içindeki insanların her yerdekinden çok daha olağanüstü şeyler yaptıkları bir parktı. Arthur ve Fenchurch, bir ağacın altında, kendi kendine gayda çalışması yapmakta olan şortlu bir adamla karşılaştılar. Gaydacı çalışmasına, gayda kutusunun içine çekinerek birkaç bozuk-

luk bırakmaya çalışan Amerikalı bir çifti kovalamak için ara verdi.

"Hayır!" diye haykırdı onlara. "Gidin başımdan! Ben yalnızca pratik yapıyorum."

Sonra kararlı bir şekilde yeniden gaydasını şişirmeye koyuldu, ama bu işlemin gürültüsü bile Arthur'la Fenchurch'ün keyfini kaçırmaya yetmedi.

Arthur kollarını Fenchurch'ün beline dolayarak yavaşça aşağı doğru indirmeye başladı.

"Poponun bir sorunu olduğunu sanmıyorum," dedi bir süre sonra, "burada da bir hata yok gibi görünüyor."

"Evet," diye onayladı kız, "kesinlikle popomla ilgili bir sorunum yok."

Öyle uzun öpüştüler ki, sonunda gaydacı çalışmasına ağacın öbür tarafında devam etmek zorunda kaldı.

"Sana bir hikâye anlatacağım," dedi Arthur.

"Güzel."

Birbirinin üzerine yatmış çiftlerin, başka taraflardakine oranla daha az sayılabileceği bir çimen parçası buldular ve orada oturarak harikulade ördekleri ve bu harikulade ördeklerin altından akıp geçen suyun üzerinde batan güneşin kıpırtılarını izlediler.

"Hikâye," dedi Fenchurch kollarını Arthur'unkine dolayarak.

"Başıma ne tür olayların geldiği hakkında ipucu verecek bir hikâye. Tamamen gerçek.

"Bilirsin, bazen insanlar karılarının kuzenlerinin en iyi arkadaşlarının başına gelmiş olması gereken bir şeyle ilgili hikâyeler anlatırlar, ama aslında bir noktada bunlar muhtemelen uydurmadır.

"İşte benimki de o hikâyelerden birine benziyor, tabii gerçek bir hikâye olması dışında ve bu hikâyenin gerçek olduğuna eminim, çünkü anlatacağım şeyleri bizzat yaşadım."

"Piyango bileti gibi."

Arthur güldü. "Evet. Yetişmem gereken bir tren vardı," diye devam etti. "İstasyona vardım–"

"Sana benimkilerin başına," diye sözünü kesti Fenchurch, "istasyonda ne geldiğini söylemiş miydim?"

"Evet," dedi Arthur, "söylemiştin."

"Sadece emin olmak istedim."

Arthur saatine baktı. "Sanırım dönmeyi düşünebiliriz artık," dedi.

"Bana hikâyeyi anlat," dedi Fenchurch, kararlı bir sesle. "İstasyona vardın."

"Yirmi dakika kadar erken gelmiştim. Trenin saatini yanlış biliyormuşum. Sanırım, demiryollarının da saati yanlış biliyor olması da aynı derecede mümkündü," diye ekledi bir an düşündükten sonra. "Bak bu aklıma daha önce gelmemişti."

"Haydi anlat artık," diye güldü Fenchurch.

"Sonuçta bulmacasını çözmek için bir gazete satın alıp bir fincan da kahve içmek üzere büfeye gittim."

"Bulmaca çözer misin?"

"Evet."

"Hangi gazeteninkini?"

"Genellikle *Guardian*."

"Bence *Guardian* fazla sevimli olmaya çalışıyor. Ben *The Times*'ı tercih ederim. Çözebildin mi bari?"

"Neyi?"

"*Guardian*'daki bulmacayı."

“Henüz bakmaya fırsatım olmamıştı,” dedi Arthur. “Hâlâ kahve almaya çalışıyordum.”

“Pekâlâ, o zaman. Kahveni al.”

“Alıyorum. Üstelik,” dedi Arthur, “biraz da bisküvi alıyorum.”

“Ne cins?”

“Rich Tea.”

“İyi seçim.”

“Ben de severim. Bütün bu yeni cicilerimle birlikte gidip bir masaya oturuyorum. Masanın neye benzediğini sorma, çünkü bütün bunlar uzun bir süre önce olmuştu ve şimdi hatırlamıyorum. Muhtemelen yuvarlaktı.”

“Pekâlâ.”

“O halde sana görüntüyü anlatayım. Ben masada oturuyorum. Solumda gazete var. Sağımda kahve fincanı. Masanın ortasında da bisküvi paketi.”

“Gözümde mükemmel bir şekilde canlandırabiliyorum.”

“Senin görmediğin şey,” dedi Arthur, “çünkü henüz bahsetmedim, ben gittiğim sırada masada oturmakta olan adam. O da orada, karşımda oturuyor.”

“Neye benziyor.”

“Tamamen sıradan biri. Evrak çantası. Takım elbiseli. Garip bir şey yapacak biriymiş gibi görünmüyordu,” dedi Arthur.

“Ha, o tipleri bilirim. Ne yaptı?”

“Şunu yaptı. Masaya doğru eğildi, bisküvi paketini aldı, yırtıp açtı, bir tanesini aldı ve...”

“Ne?”

“Yedi.”

“*Ne?*”

"Onu yedi."

Fenchurch şaşkınlıkla baktı. "Peki sen ne yaptın, tanrı aşkına?"

"Şey, bu şartlarda her sağlıklı ve normal İngilizin yapacağını yapıp bunu," dedi Arthur, "tamamen görmezden geldim."

"*Ne*? Neden?"

"Şey, hakkında eğitildiğimiz türden bir şey değildi bu, öyle değil mi? Ruhumu inceledim ve yetiştirilişim sırasında kazandığım tecrübelerin arasında ya da en temel içgüdülerimin içinde, karşımda oturan birinin bisküvilerimden birini gözlerimin içine baka baka sıkılmadan ve soğukkanlılıkla çaldığında nasıl tepki göstermem gerektiğini söyleyen bir şey bulamadım."

"Ama yapabileceğin şey..." diyen Fenchurch durumu biraz düşündü. "Böyle bir durumda, kendimin de ne yapabileceğini bilemediğimi itiraf etmeliyim. Peki sonra ne oldu?"

"Öfkeyle bulmacaya bakmaya başladım," dedi Arthur. "Ama bir kelime bile çözemedim, kahvemden bir yudum aldım, içemeyeceğim kadar sıcaktı, yapılacak başka bir şey de yoktu. Kendimi toparladım. Paketin nasıl olup da gizemli bir şekilde açılmış olduğunu fark etmemek için," diye ekledi, "çok büyük gayret göstererek bir bisküvi aldım..."

"Ama mücadeleye giriyorsun ve çok zor bir yol seçiyorsun."

"Kendi tarzımda, evet. Bisküviyi yedim. Onu çok belirgin ve görülebilir bir şekilde yedim ki adamın benim ne yaptığımla ilgili hiçbir şüphesi olmasın. Ben bir bisküvi yediğim zaman," dedi Arthur, "o bisküvi yenmiş olur."

"Peki o ne yaptı?"

"Bir tane daha aldı. Ciddiyim," diye üsteledi Arthur, "aynen böyle oldu. Bir bisküvi daha aldı ve yedi. Gün ışığı kadar açık. Şu çimenlerin üzerinde oturduğumuz kadar kesin."

Fenchurch huzursuzca kıpırdandı.

"Sorun da şuydu," dedi Arthur, "*ilk* seferinde bir şey söylememiş olduğum için ikinci seferinde konuyu açmanın daha da zorlaşmasıydı. Ne diyecektim ki? 'Affedersiniz ... fark etmeden yapamadım, eee ...' Bunu yapamazdım. Yine görmezden geldim, üstelik birincisinden daha büyük bir şevkle."

"Yapma ..."

"Tekrar bulmacaya bakmaya başladım, hâlâ tek bir sözcüğünü bile anlayamıyordum ve bu yüzden V. Henry'nin St Crispin gününde sergilediğine benzer bir cesaret sergileyerek ..."

"Ne?"

"Tekrar saldırıya geçtim," dedi Arthur. "Bir bisküvi daha aldım. Bir an gözlerimiz karşılaştı."

"Böyle mi?"

"Evet, şey, hayır, tam öyle sayılmaz. Ama karşılaştı. Sadece bir an için. İkimiz de bakışlarımızı başka tarafa çevirdik. Ama seni temin ederim ki," dedi Arthur, "havada kesinlikle küçük bir elektriklenme oldu. Masada giderek artan belirsiz bir gerilim vardı."

"Tahmin edebiliyorum."

"Bu şekilde bütün paketi bitirdik. O, ben, o, ben ..."

"*Bütün* paketi?"

"Şey, zaten yalnızca sekiz bisküvi vardı, ama o sırada bana bir ömür boyu bisküvi yesek biti-

remeyecekmişiz gibi geliyordu. Gladyatörler bile bu kadar zorlu bir dövüş yapmamışlardır."

"Gladyatörler," dedi Fenchurch, "bunu güneş altında yapmak zorundadırlar. Fiziksel olarak daha yorucu olurdu."

"O da var. Neyse, boş paket aramızda cansız bir şekilde yatmaya başladığında, adam sonunda kalktı ve yapacağını yapmış bir şekilde çekip gitti. Ben de rahat bir nefes aldım elbette. Rastlantıya bak ki trenimin de bir iki dakika içinde kalkacağı anons edilmişti, bu yüzden de kahvemi bitirip ayağa kalktım, gazetemi aldım ve gazetenin altında..."

"Evet?"

"*Kendi* bisküvilerimi buldum."

"Ne?" dedi Fenchurch. "*Ne?*"

"Doğru."

"Hayır!" diye soluğunu tuttu Fenchurch ve katılarak kendini çimenlere attı.

Tekrar doğruldu.

"Seni budala sersem," diye inledi, "sen tam anlamıyla iflah olmaz bir budalasın."

Arthur'u çimenlerin üzerine, geriye doğru itti, üzerine yuvarlandı, onu öptü, sonra üzerinden çekilip geriye, çimenlerin üzerine yuvarlandı. Arthur onun ne kadar hafif olduğuna şaşırmıştı.

"Şimdi sen bana bir hikâye anlat."

"Geri dönmek için," dedi kız kısık ve çatallı bir sesle, "sabırsızlandığını sanmıştım."

"Acelemiz yok," dedi Arthur zarif bir şekilde, "bana bir hikâye anlatmanı istiyorum."

Kız nehre bakıp düşündü.

"Pekâlâ," dedi, "kısa bir hikâye. Seninki gibi komik de değil, ama ... her neyse."

Önüne baktı. Arthur bunun o tür anlardan biri olduğunu sezebiliyordu. Çevrelerinde zaman durmuş gibiydi. Arthur zamanın gidip kendi işine bakmasını diledi.

"Ben küçük bir çocukken," dedi kız. "Bu tür hikâyeler hep böyle başlar, değil mi? 'Ben küçük bir çocukken ...', her neyse. Bu bölüm kızın ansızın, 'ben küçük bir çocukken' diye başlayıp içini dökmeye başladığı bölüm. Şimdi o kısma geldik. Ben küçük bir çocukken, yatağımın ayak ucunda bir resim asılıydı ... Hikâyem hakkında buraya kadar ne düşünüyorsun?"

"Sevdim. Sanırım sürükleyici. İlgiyi çabuk ve hoş şekilde hemen yatak odasına çekiyorsun. Resim konusunu biraz geliştirsek fena olmaz."

"Resim, şu çocukların hoşlanması gereken, ama aslında hiç de hoşlanmadıkları türdendi," dedi. "Bir yığın sevimli küçük hayvanın sevimli birtakım şeyler yaptığı resimlerden biri. Onları bilir misin?"

"Bilirim. Ben de onlardan rahatsız olurdum. Yelek giymiş tavşanlar, örneğin."

"Kesinlikle. Üstelik bu tavşanlar bir saldaydı, onlara fareler ve baykuşlar eşlik ediyordu. Hatta bir ren geyiği bile vardı galiba."

"Salın üzerinde?"

"Salın üzerinde. Ve salın üzerinde bir oğlan çocuğu da oturmaktaydı."

"Yelekli tavşanlar, baykuşlar ve rengeyiğiyle birlikte?"

"Evet, tam onların arasında. Paçavralar içinde, neşeli bir çingene çocuğuna benzer biri."

"Evet."

"Resmin beni endişelendirdiğini söylemeliyim. Salın önünde bir su samuru yüzüyordu ve

ben, bu samurun bir salın üzerinde işi olmayan bütün o sefil hayvanlar üzerindeyken salı çekmek zorunda olmasına üzülür ve uyku uyuyamazdım. Samurun salı çektiği kuyruğu öylesine inceydi ki hep acı çektiğini düşünürdüm. Bu beni endişelendirirdi. Öyle çok fazla değil, belli belirsiz, ama kesintisiz bir endişe.

"Sonra bir gün –ama bu resme yıllar boyunca her gece baktığımı unutma– ansızın salın bir yelkeni olduğunu fark ettim. Daha önce bunu hiç görmemiştim. Samur iyiydi, yalnızca yüzerek sala eşlik ediyordu."

Omuzlarını silkti.

"Güzel mi?" diye sordu.

"Sonu zayıf," dedi Arthur, "dinleyicileri 'Evet, ama ne olmuş yani?' diye daha fazlasını isterken bırakıyor. Buraya kadar güzeldi, ama puan alabilmesi için çarpıcı bir son darbeye ihtiyacı var."

Fenchurch güldü ve bacaklarını kollarıyla sardı.

"Bu öylesine ani bir keşifti ki, yıllar yılı içimi fark etmeden kemiren endişenin birden ortadan kalkması, ağır bir yükün kaldırılması, siyah beyaz olan bir şeyin birden renklenmesi, kuru bir dal parçasının aniden yeşerivermesi gibiydi. Bir anda ortaya çıkan ve 'Endişelerini bir tarafa bırak, dünya güzel ve mükemmel bir yer. Aslında çok kolay,' diyen bir bakış açısı. Şimdi sen bunları söylememin sebebinin bu akşam üzeri kendimi böyle hissetmemden kaynaklandığını düşünüyorsun herhalde, öyle değil mi?"

"Şey, ben ..." dedi Arthur, bir anda darmadağın olmuştu.

"Tamam, hiç önemli değil," dedi kız, "bu öğleden sonra gerçekten böyle hissettim. Hissettikle-

rim tam olarak böyle. Ama bak, ben bunları daha önce de hissetmiştim, hatta daha güçlü bir şekilde. İnanılmaz derecede güçlü bir şekilde. Korkarım ben," dedi uzaklara bakarak, "ansızın ortaya çıkan şaşırtıcı keşifler için yaratılmışım."

Arthur allak bullak olmuştu, neredeyse hiç konuşamayacak haldeydi ve bu yüzden de o an böyle bir girişimde bulunmamayı daha akıllıca buldu.

"Çok *garipti*," dedi kız; tıpkı onu izleyen Mısırlılardan birinin Musa'nın sopasını sallaması karşısında Kızıldeniz'in biraz tuhaf davrandığını söylemiş olabileceği gibi.

"Çok garip," diye tekrarladı kız, "çünkü günler öncesinden çok tuhaf bir hisse kapılmıştım, sanki doğum yapacakmışım gibi. Hayır, aslında öyle sayılmaz, daha çok sanki bir şeyle bağlantıya geçiyormuşum gibi, azar azar. Hayır, böyle bile değildi; sanki Yerküre'nin tamamı benim aracılığımla ..."

"Kırkiki rakamı," dedi Arthur yumuşak bir tonla, "sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Ne? Hayır, sen neden bahsediyorsun?" diye hayretle haykırdı Fenchurch.

"Yalnızca bir düşünceydi," diye mırıldandı Arthur.

"Arthur, bu, bu benim için çok gerçek, bu ciddi."

"*Ben* de gayet ciddiydim," dedi Arthur. "Ben yalnızca Evrenden bir türlü emin olamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen anlatmaya devam et," dedi Arthur. "Kulağına garip gelse de merak etme. İnan bana, pek çok garip şey görmüş geçirmiş biriyle konuşuyorsun," diye ekledi, "ve böyle söylerken bisküvileri kastettiğimi sanma."

Fenchurch başını sallayarak onayladı ve ona inanmış göründü. Sonra birden koluna yapıştı.

"Öyle *basitti* ki," dedi, "bana ulaştığında, öyle mükemmel ve öylesine olağanüstü bir şekilde basitti ki."

"Neydi bu ulaşan?" dedi Arthur yavaşça.

"Arthur anlasana," dedi, "artık bilmediğim şey bu işte. Bunu kaybetmenin acısı dayanılmaz. Geriye dönüp onu düşünecek olduğum zaman, her şey yerinden oynamaya, titreşmeye başlıyor ve eğer çok gayret edersem ancak çay fincanına kadar ulaşabiliyorum ve sonra kendimden geçiyorum."

"Ne?"

"Pekâlâ, senin hikâyende olduğu gibi," dedi, "işin en iyi kısmı bir kafede başıma geldi. Orada oturmuş bir fincan çay içiyordum. İçimdeki o bağlanma hissinin oluşmasından günler sonraydı. Sanırım yavaşça mırıldanıyordum. Kafenin karşısındaki inşaat alanında bir çalışma vardı ve ben de pencereden orayı seyrediyordum, çay fincanımın üzerinden, ki bu diğer insanları çalışırken seyretmenin bence en güzel yolu. Sonra birden beynimin içinde bir yerlerden gelen bir mesaj beliriverdi. Öylesine basitti ki. Her şeyi öyle anlamlı kılıyordu ki. Orada öylece oturup düşündüm. 'Hey! Aa, pekâlâ, o halde her şey yolunda.' Öyle şaşırmıştım ki, az kalsın fincanı elimden düşürecektim. Hatta sanırım düşürdüm de. Evet," diye ekledi düşünceli bir biçimde, "eminim düşürdüm. Söylediklerimin ne kadarı bir anlam ifade ediyor?"

"Çay fincanına kadar iyiydi."

Fenchurch başını salladı, tekrar salladı, sanki onu temizlemeye çalışıyordu, ki aslında yapmaya çalıştığı şey de buydu.

“Pekâlâ, hepsi bu,” dedi. “Çay fincanına kadar iyiydi, hakikaten. İşte o noktada, dünya bana resmen patlamış gibi geldi.”

“Ne ...?”

“Çılgınca geldiğini biliyorum ve herkes de bunların sanrı olduğunu söylüyor, ama eğer gerçekten öyle idiyseler, o zaman benimkiler büyük ekran, üç boyutlu, on altı kanal Dolby Stereo sanrılar olmalı ve belki de köpekbalığı filmlerinden sıkılanlara kendimi kiralamalıyım. Yer gerçek anlamda ayaklarımın altından kaydı ve ... ve ...”

Emin olmak istercesine, eliyle hafifçe çimenlere vurdu, sonra söylemek üzere olduğu şeyle ilgili fikrini değiştirmiş gibi göründü.

“Ve sonra gözlerimi hastanede açtım. O zamandan beri de girip çıkıyorum. Her şeyin yoluna gireceğine ilişkin ani, şaşırtıcı keşiflerden,” dedi “içgüdüsel olarak huzursuz olmamın nedeni bu.” Başını kaldırıp Arthur’a baktı.

Arthur kendisinin eve dönüşünü çevreleyen tuhaf anormallikler hakkında endişelenmeyi bir çırpıda bırakmış ya da daha doğrusu, bu gariplikleri zihninin üzerinde “Hakkında Düşünülecek Şeyler – Acil” yazılı bölümüne emanet etmişti. “İşte dünya,” demişti kendi kendine, “sebebi ne olursa olsun, dünya, işte burada duruyor ve ben de onun üzerindeyim.” Ama şimdi dünya etrafında dalgalanmaya başlamıştı, tıpkı o gece arabada Fenchurch’ün kardeşinin ona su deposundaki CIA ajanıyla ilgili saçma hikâyeyi anlattığı zaman olduğu gibi. Fransız Elçiliği dalgalanıyordu. Ağaçlar dalgalanıyordu. Göl bile dalgalanıyordu, ama bu normaldi, çünkü biraz önce üzerine gri bir kaz inmişti. Kazlar keyifli ve rahatlatıcı bir

gün geçiriyorlardı, cevaplarını bulmak istedikleri hiçbir önemli soruları yoktu.

"Her neyse," dedi Fenchurch birden neşeyle, gözlerini iri iri açıp gülümseyerek, "bende bir terslik var ve sen bunun ne olduğunu bulmak zorundasın. Haydi, eve gidiyoruz."

Arthur kafasını sertçe salladı.

"Ne oldu?" dedi kız.

Arthur kafasını sallamıştı, ama bunun sebebi onunla aynı fikirde olmadığını ifade etmek değildi. Aksine Fenchurch'ün teklifinin gerçekten mükemmel olduğunu, hatta dünyadaki en önemli tekliflerden biri olduğunu düşünüyordu; o anda aslında yalnızca, Evrenin hiç beklemediği bir anda bir kapının arkasından çıkıp kendisine "böh" diyebileceği düşüncesini kafasından atmaya çalışıyordu.

"Yalnızca bunu kafamda tam olarak anlamaya çalışıyorum," dedi Arthur, "yani sen hissettiğini söylüyorsun, Yerküre'nin ayağının altında gerçekten ... patladığını ..."

"Evet. Hissetmenin de ötesinde."

"Ama diğer herkes diyor ki," dedi tereddütle, "bütün bunlar bir sanrıymış, öyle mi?"

"Evet, ama Arthur bu çok saçma. İnsanlar 'sanrı' deyince bunun açıklamak istedikleri her şeyi açıklayacağını ve sonunda anlamadıkları ne varsa her şeyin böylece ortadan kalkacağını düşünüyorlar. Sanrı yalnızca bir kelime ve hiçbir şeyi açıklamıyor. Yunusların neden kaybolduğunu açıklamıyor."

"Hayır," dedi Arthur. "Hayır," diye ekledi düşünceli bir tavırla. "Hayır," diye çok daha düşünceli bir tavırla bir kez daha ekledi. "Ne?" dedi en sonunda.

"Yunusların kayboluşunu açıklamıyor."

"Hayır," dedi Arthur, "bunu anladım. Sen hangi yunuslardan bahsediyorsun?"

"Ne demek hangi yunuslar? Bütün yunusların kaybolduğu zamandan bahsediyorum."

Elini Arthur'un dizine koymasıyla Arthur omuriliğinde inip çıkan karıncalanmanın sebebinin Fenchurch'ün yavaşça sırtını okşamasından değil, insanlar ona bir şey açıklamaya çalıştığında her zaman başına dert olan o tüyler ürpertici hislerden kaynaklandığını fark etti.

"Yunuslar mı?"

"Evet."

"Bütün yunuslar," dedi Arthur, "kayıp mı yani?"

"Evet."

"Yunuslar? Yunusların tamamen kaybolduğunu söylüyorsun. Demek istediğin bu mu?" dedi Arthur, bu noktadan kesinkes emin olmak istiyordu.

"Arthur, sen nerelerdeydin Allah aşkına? Yunusların hepsi aynı gün kayboldu, yani benim ..."

Fenchurch gözlerini Arthur'un şaşkın gözlerine dikti.

"Ne ...?"

"Hiç yunus kalmadı. Hepsi gitti. Kayboldu."

Arthur'un yüzünü araştırdı.

"Bunu gerçekten de bilmiyor muydun?"

Yüzündeki şaşkın ifadeden bilmediği anlaşılıyordu.

"Peki nereye gittiler?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor. Kaybolmak demek de zaten bu demek." Duraksadı. "Şey, bildiğini söyleyen bir adam var, ama herkes onun California'da

yaşadığını söylüyor," dedi, "ve delinin biri olduğunu. Gidip onu görmeyi düşünüyordum, çünkü başıma gelenlere ilişkin elimdeki tek ipucu buymuş gibi görünüyor."

Omuzlarını silkti, sonra Arthur'a uzun uzun ve sessizce baktı. Elini adamın yanağına koydu.

"Gittiğin yerleri gerçekten de öğrenmek isterdim. Sanırım senin başına da korkunç bir şey geldi. Ve işte bu yüzden birbirimizi fark ettik."

Kız başını çevirerek etrafına, artık kendisini gün batımının pençelerine kaptırmış olan parka bakındı.

"Pekâlâ," dedi, "artık her şeyi anlatabileceğin birine sahipsin."

Arthur yavaşça ve kocaman bir yıl uzunluğunda derin bir nefes bıraktı.

"Bu," dedi, "çok uzun bir hikâye."

Fenchurch, Arthur'un üzerinden uzanıp keten çantasının içinden bir şey çıkardı.

"Bununla bir ilgisi var mı?" dedi. Çantasından çıkardığı şey, yıpranmış ve yol yorgunu bir nesneydi; çünkü ne de olsa tarihöncesi Yerküre'nin nehirlerine fırlatılmış, Kakrafoon'un çölleri üzerinde yoğun bir kızıllıkla parlayan güneşler altında kavrulmuş, Jaglan Beta ayının buzullarında donmuş, Santraginus V'in buharlar çıkaran azgın okyanuslarının kıyısındaki mermer desenli kumsallara yarı yarıya gömülmüş, üzerine oturulmuş, uzay gemilerinde bulunmuş, oradan oraya atılmış, sürüklenmiş ve genellikle kötü kullanılmıştı; onu yapanlar başına tam olarak da böyle şeylerin gelebileceğini düşünerek onu sağlam bir plastik kılıfın içine yerleştirmişler ve üzerine de kocaman dostane harflerle PANİĞE KAPILMA diye yazmışlardı.

“Bunu nereden buldun?” dedi irkilerek Arthur ve *Rehber*’i kızın elinden aldı.

“Ah,” dedi kız, “senin olduğunu tahmin etmiştim. O gece Russell’ın arabasında. Düşürmüşsün. Bu yerlerin çoğuna gittin mi?”

Arthur *Otostopçunun Galaksi Rehberi*’ni kılıfından çıkardı. Küçük, ince ve esnek bir diz üstü bilgisayarına benziyordu. Ekran bir metinle aydınlanana kadar birtakım tuşlara bastı.

“Bir ikisine,” dedi.

“Oralara gidebilir miyiz?”

“Ne? Hayır,” dedi Arthur hemen sonra yumuşadı, ama isteksizce. “Gitmek istiyor musun?” diye sordu cevabın hayır olmasını umarak. Soruyu, “Gitmek istemiyorsun, değil mi?” şeklinde sormamış olması, kendi açısından büyük bir fedakârlıktı.

“Evet,” dedi kız, “kaybettiğim mesajın ne olduğunu ve nereden geldiğini öğrenmek istiyorum. Çünkü,” diye ekledi, ayağa kalkıp parkın yoğunlaşan karanlığına bakarak, “buradan geldiğini sanmıyorum.”

“Hatta,” diye tekrar ekledi, kolunu Arthur’un beline dolarken, “buranın nerede olduğuna bile emin değilim.”

21

Otostopçunun Galaksi Rehberi daha önce de sık sık ve doğru olarak belirtildiği gibi, epey şaşırtıcı bir nesneydi. Adından da anlaşılabileceği gibi temelde bir rehber kitaptı. Galaksinin bütün bölgelerinde ve özellikle daha kokuşmuş yerlerde, sulh,

ticaret ve ceza mahkemelerini önemli oranda ve devamlı olarak tıkayan sorun ya da sorunlardan biri de şuydu.

Yukarıdaki cümle anlamlıdır. Sorun bu değildir.

Şudur:

Değişim.

Rehber'i tekrar okuyun anlayacaksınız.

Galaksi hızla değişen bir yerdi. Açıkçası, her parçasında süregiden bir hareket ve değişim içinde olan pek çok yeri vardır. Öyle ki Galaksinin her an değişen koşullarını, bu müthiş ayrıntılı ve karmaşık elektronik kitaba günü gününe yansıtmak için canla başla çalışan titiz ve dürüst bir editör için bir tür kâbus olduğunu düşünebilir ve gerçekten de büyük bir yanılgıya düşebilirdiniz. Yanıldığınız noktaysa bu editörün de –*Rehber*'in o zamana kadar sahip olduğu tüm diğer editörler gibi– "dürüst," "titiz" veya "canla başla" kelimelerinin anlamını kavramaktan uzak olduklarını ve bütün kâbuslarını kafaları iyiyken gördüklerini fark etmeniz olurdu.

Etha-altı ağında girdilerin güncelleştirilip güncelleştirilmemesi kulağa hoş gelip gelmemelerine bağlıydı.

Örneğin, şu mitler, efsaneler ve insanı aptallaştıracak kadar sıkıcı olan o üç boyutlu mini dizilerde muhteşem ve sihirli Fuolornis Ateş Ejderinin evi olarak sözü edilen Avalars'ın Foth'undaki Brequinda meselesi.

Kadim günlerde, yani Bragadoxlu Sorth'un Ortaya Çıkışından önce, Fragilis'in şarkılar söylediği, Queneluxlu Saxaquin'in hüküm sürdüğü zamanlarda, havanın tatlı ve gecelerin mis kokulu olmasına rağmen herkes bir şekilde bakire kal-

mayı başarabilmekteydi ya da öyle kaldıklarını iddia ediyorlardı, ama öylesine güzel havalar ve mis kokulu geceler varken, böylesine olmayacak bir iddiaya, herhangi birinin şu ya da bu şekilde inanabileceğini nasıl düşünürlerdi bilinmez; üstelik Avalars'ın Foth'undaki Brequinda'da en az yarım düzine Ateş Ejderine çarpmadan bir tuğlayı bile yerinden oynatamazdınız.

Bunu yapmayı isteyip istemeyeceğinizse ayrı bir konuydu.

Bu durum Ateş Ejderlerinin aslında barış sever yaratıklar olmadığından değildi, çünkü onlar barış sever yaratıklardı. Barışa son damlasına kadar hayrandılar, ama bir şeylerin damlalarına duyulan böylesi abartılı hayranlıklar, bazen sorunu yaratan şeyin ta kendisi olur: Örneğin kişinin sevdiğini incitmesi çok sık rastlanan bir şeydir, özellikle de eğer o kişi bir Fuolornis Ateş Ejderiyse ve roketatar gibi bir nefese, çit parmaklıkları gibi dişlere sahipse. Bir başka sorun da bir kez havaya girdiklerinde bu yaratıkların sık sık başkalarının sevdiklerini de inciterek işe devam etmelerindeydi. Bütün bunlara, sayıları nispeten daha az olan ve ortalıkta tuğlalar fırlatarak dolaşan delileri de eklenince ortaya Avalars'ın Foth'undaki Brequinda'da pek çok kişinin ejderler tarafından ciddi biçimde zarar gördüğü sonucu çıkıyordu.

Ama bu ejderlerin umurunda mıydı? Değildi.

Kaderlerine yandıkları duyulmuş muydu? Hayır.

Fuolornis Ateş Ejderleri yabanıl güzellikleri, asil tavırları ve onlara hayranlık ve onlara saygı duymayanları ısırma âdetleriyle Avalars'ın Foth'undaki Brequinda diyarlarının her yanında hayranlık ve saygı uyandırırlardı.

Bunun sebebi neydi?

Cevap basitti.

Seks.

Anlaşılmaz bir sebepten ötürü, zaten tehlike arz edecek kadar tatlı ve mis kokulu olmasının üstüne bir de ay ışığıyla aydınlanmış olan gecelerde, alçaktan uçan ve nefesi ateş saçan devasa sihirli ejderlerin bulunmasında neredeyse dayanılmaz derecede seksi bir şeyler vardı.

Avalars'ın Foth'undaki Brequinda'nın aşk delisi halkı bunun nedenini size söyleyemezdi ve zaten siz de bu etki bir kez ortaya çıkıp gücünü göstermeye başladığında durup bu konuyu tartışmaya kalkışmazdınız, çünkü akşamın ufkuna karşı uçan ve yarım düzine ipek kanatlı, deri gövdeli Fuolornis Ateş Ejderinden oluşan bir sürü görüntüye girer girmez, Brequinda halkının yarısı, diğer yarısıyla birlikte ormana koşturur, orada nefessiz, yoğun bir gece geçirir ve günün ilk ışıklarıyla birlikte gülümseyen ve mutlu yüzlerle ortaya çıkıp oldukça sevimli bir şekilde hâlâ bakire olduklarını iddia ederlerdi – yüzleri hazdan al al ve yapış yapış olsalar da.

Feromonlar, diyordu bazı araştırmacılar.

Diğerleriyse bunun ses titreşimleriyle ilgili bir şeyler olduğunu iddia ediyordu.

O bölge işin temeline inmeye çalışan ve bu iş üzerinde epey zaman harcayan araştırmacıdan geçilmezdi.

Rehber'in bu gezegendeki ilişkilerin genel durumuna dair ayartıcı canlılıktaki tanımlarının *Rehber* tarafından yönlendirilmeye razı olan otostopçular arasında son derece popüler olması şaşırtıcı değildi; sonuç olarak da bu bölüm *Reh-*

ber'den hiçbir zaman çıkarılmamış ve böylece sonraki gezginlerin Avalars Şehir Devletinde bulunan bugünün modern Brequinda'sının artık beton yığınları, striptiz klüpleri ve Ejder Burger Barlarından ibaret olduğunu keşfetmeleri de tamamen kendilerine bırakılmıştı.

22

Islington'da hava tatlı ve mis kokuluydu.

Sokaklarda dolaşan Fuolornis Ateş Ejderleri falan yoktu elbette, ama eğer onlardan biri rastlantı eseri buralara uğrayacak olsa yapacağı en iyi şey yolun karşısındaki pizzacıya gidip karnını doyurmak olurdu herhalde, çünkü burada ona pek ihtiyaç yoktu.

Ekstra ançüezli acılı sosisli sandviçlerinin tam yarısına geldiklerinde acil bir durum çıkarsa, her zaman bir mesaj gönderip Fuolornis Ateş Ejderiyle aynı etkiyi uyandıracak bir Dire Straits albümünü müzik setine koydurtabilirlerdi.

"Hayır," dedi Fenchurch, "henüz değil."

Arthur müzik setine Dire Straits'i koydu. Fenchurch tatlı ve mis kokulu gece havasının içeri biraz daha girmesi için yukarı kattaki kapıyı aralık bıraktı. Minderlerden yapılmış oturma gruplarından birine, açılmış şampanya şişesinin hemen yakınına oturdular.

"Hayır," dedi Fenchurch, "bende yanlış olan şeyin ne olduğunu bulmadan olmaz. Hangi parçam? Sanırım," diye ekledi çok, çok, çok yavaşça, "şimdi ellerinin olduğu yerden başlayabiliriz."

"Peki ne tarafa doğru ilerlememi gitmemi istersin?" diye sordu Arthur.

"Aşağı," dedi Fenchurch, "bu durumda."

Arthur elini hareket ettirmeye başladı.

"Aslında," dedi Fenchurch, "aşağı, diğer taraf."

"Ah, evet."

Bütün hafta boyunca iyi olmaktan bıktığı için şimdi sert bir biraya ihtiyacı olan Mark Knopfler, bir cumartesi gecesinde, bir Schecter Custom Stratocaster'ı öttürüp melekler gibi şakıtacak olağanüstü bir yeteneğe sahipti – plak henüz o parçaya gelmediği için şu anda konuyla pek ilgisi yoktur, ama geldiğinde birçok olay patlak verecektir ve o anda bir tarihçi elinde bir şarkı listesi ve kronometreyle orada hazır ve nazır olamayacağına göre, bunu her şeyin hâlâ ağır aksak ilerlediği şu anda belirtmek bizce en iyisidir.

"Ve böylece," dedi Arthur, "dizine geldik. Sol dizinin korkunç ve trajik bir sorunu var."

"Benim sol dizimin," dedi Fenchurch, "hiçbir şeyi yok."

"Gerçekten de öyle."

"Biliyor muydun ..."

"Neyi?"

"Eee, tamam, bildiğini görebiliyorum. Hayır, devam et."

"O halde bu sorun ayaklarınla ilgili bir şey olmalı ..."

Fenchurch loş ışığın altında gülümsedi ve ne anlama geldiği pek de açık olmayan bir şekilde, omuzlarını minderlerin üzerinde kıpır kıpır oynattı. Evrende, kesin bir yer belirtmek gerekirse Squornshellous Beta'da, yani şilteler bataklığının iki dünyasında, üstlerinde birilerinin kıpır kıpır oynamasından çok hoşlanacak minderler vardı, özellikle de omuzların ritim kaydırarak hareket

etme biçimi yüzünden kıpırdanmanın anlamı belirsiz olursa. Şimdi burada olmaması çok yazık, ama ne yapalım, hayat böyle.

Arthur Fenchurch'ün sol ayağını kucağına koydu ve ona dikkatle baktı. Bacaklarından aşağı kaymış olan elbisesine dair bir sürü ayrıntı, şu anda bu konuda net bir şekilde düşünebilmesini epey zorlaştırıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi, "aslında ne aradığımı bilmiyorum."

"Bulduğun zaman anlayacaksın," dedi kız. "Gerçekten anlayacaksın." Sesinde hafif kuşku uyandıran bir ton vardı. "Orası değil."

Kafasındaki karışıklık iyice artan Arthur kızın sol ayağını yere bıraktı ve sağ ayağını eline alabilecek şekilde yer değiştirdi. Fenchurch öne doğru eğildi, kollarını boynuna dolayarak onu öptü, çünkü bu sırada plak –eğer dinlemişseniz bilirsiniz–bunu yapmamanın imkânsız olduğu o bölüme gelmişti.

Sonra Arthur'a sağ ayağını verdi.

Arthur kızın ayağını okşarken, parmaklarını bileğin üzerinde, ayak parmaklarının altında, ayak bombesinin üzerinde gezdirdi, ama hatalı hiçbir şey bulamadı.

Fenchurch onu son derece eğlenerek izliyor, gülüyor ve başını sağa sola sallıyordu.

"Hayır, durma," dedi, "hayır, bu değil elbette."

Arthur durdu ve kızın yerde duran sol ayağına bakarak kaşlarını çattı.

"Durma."

Sağ ayağı okşamaya devam etti, parmaklarını bileğin çevresinde, ayak parmakların altında, ayak bombesinin çizgisi boyunca tekrar gezdirdi

ve dedi ki, "yani sorunun hangi ayağı tuttuğumla ilgili olduğunu mu söylemek istiyorsun...?"

Fenchurch, Squornshelleous Beta'lı basit bir minderin hayatına kucak dolusu bir yaşam sevinci katabilecek omuz silkmelerinden birini daha yaptı.

Arthur kaşlarını çattı.

"Beni kucağına al," dedi kız yavaşça.

Kızın sağ ayağını yere koydu ve ayağa kalktı. Kız da ayağa kalktı. Onu kollarına alıp kaldırdı ve bir kez daha öpüştüler. Bu bir süre devam etti ve ardından kız dedi ki, "Şimdi beni tekrar yere indir."

Hâlâ kafası karışık durumdaki Arthur, onun dediklerini yaptı.

"Evet?"

Kız ona neredeyse meydan okur gibi bakıyordu.

"Peki, ayağımdaki sorun neymiş?"

Arthur hâlâ ne olduğunu anlamıyordu. Yere oturdu, sonra ayaklarını, doğal yaşama alanlarında ve normalde bulundukları yerde incelemek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Onlara böyle çok yakından bakarken dikkatini garip bir şey çekti. Kafasını tamamen yere yapıştırdı ve iyice baktı. Uzun bir sessizlik oldu. Arthur geri çekilip can sıkıntısıyla arkasına yaslandı.

"Evet," dedi, "ayaklarındaki sorunun ne olduğunu görüyorum. Ayakların yere değmiyor."

"Peki ... yani bu duruma ne diyorsun?"

Arthur ona acele bir bakış attı ve kızın gözlerini aniden koyultmuş olan endişeyi gördü. Kız dudağını ısırmış titriyordu.

"Ne yapa ..." diye kekeledi. "Sen ...?" Fenchurch, karanlık korkularla dolu gözyaşlarıyla dolan gözlerini saklamak için başını sallayarak saçlarını yüzüne düşürdü.

Arthur çabucak kalktı, kollarını kızın boynuna doladı ve ona tek bir öpücük verdi.

"Belki sen de benim yapabildiğimi yapabilirsin," dedi ve üst kattaki ön kapıdan öylece yürüyüp çıktı.

Plak en güzel bölüme gelmişti.

23

Xaxis yıldızının çevresinde savaş tam gaz devam ediyordu. Korkunç bir şekilde silahlandırılmış yüzlerce acımasız Zirzla gemisi, gümüş renkli devasa Xaxisian gemisinin yaydığı kavurucu ışınlarla paramparça olup atomlarına ayrılmış durumdaydı.

Ayın da bir bölümü yok olmuş, içinden geçerken uzayın dokusunu da yırtıp atan aynı yakıcı güç silahları tarafından havaya uçurulmuştu.

Geriye kalan Zirzla gemileri her ne kadar korkunç silahlarla donatılmış olsalar da Xaxisian gemisinin öldürücü gücü karşısında umutsuz bir şekilde klasman dışı kalmışlardı ve hızla ufalanan ayın arkasına sığınmak üzere kaçıyorlardı. Ama aynı hızla arkalarından onları izlemekte olan Xaxisian gemisi bir tatile ihtiyacı olduğu anonsunu yaparak savaş alanını aniden terk ediverdi.

Bir an için korku ve şaşkınlık ikiye katlandı, ama Xaxisian gemisi çoktan gözden kaybolmuştu bile.

Emrindeki sersemletici güçlerle birlikte uzayın mantıksızca şekillendirilmiş engin arazilerinde hızla, pek zorlanmadan ve her şeyden önemlisi sessizce ilerliyordu.

Bir bakım atölyesinden bozma uyku mekânında, yağlı ve kokulu ranzasının derinliklerin-

deki Ford Prefect, havlularının arasında uyuyor, rüyasında eski uğrak yerlerini görüyordu. Derin uykusunun bir noktasındaki rüyada kendisini New York'ta gördü.

Rüyasında, gecenin geç bir saatinde Doğu Yakasındaki nehrin kıyısında yürüyordu ve nehir öyle acayip kirlenmişti ki, artık suyun içinde bir sürü yeni canlı türü kendiliğinden ortaya çıkıyor, kendileri için devlet yardımı ve oy hakkı talep ediyorlardı.

Bunlardan biri yüzerek yanından geçti ve el salladı. Ford da ona el salladı.

O şey çırpınarak kıyıya doğru yüzdü ve oflaya puflaya karaya çıktı.

"Selam," dedi, "ben az önce yaratıldım. Evren için, her açıdan tamamen yeni bir şeyim. Bana anlatabileceğin bir şey var mı?"

"Üff," dedi Ford, biraz hayretle, "sanırım bazı barları nerede bulabileceğini anlatabilirim."

"Aşk ve mutluluktan ne haber. Bu tür şeylere çok ihtiyaç olduğunu hissedebiliyorum," dedi, duyargalarını dalgalandırarak. "Bunlarla ilgili bir tiyo var mı?"

"İstediğin türden şeylerin bir kısmını," dedi Ford, "Yedinci Cadde'de bulabilirsin."

"İçgüdüsel olarak," dedi yaratık, ısrarcı bir ses tonuyla, "güzel olmamın gerekli olduğunu hissediyorum. Öyle miyim?"

"Açıksözlüsün değil mi?"

"Lafı uzatmaya gerek yok. Güzel miyim?"

Yaratık şimdi bütün kaldırıma yayılıyordu, şapırdayıp fokurdamaya başlamıştı. Yakınlarındaki bir şarapçının dikkatini çekmişti.

"Bana göre mi?" dedi Ford. "Hayır. Ama dinle," diye ekledi bir saniye sonra, "çirkin olduğu halde

idare edip giden bir sürü kişi var, bilirsin. Orada, aşağıda senin gibi başkaları da var mı?"

"Bana bak, ahbap," dedi yaratık, "dediğim gibi, ben burada yeniyim. Hayat benim için tam anlamıyla yabancı. Anlatsana neye benziyor?"

İşte bu Ford'un söz sahibi olduğunu hissederek konuşabileceği bir konuydu.

"Hayat," dedi, "bir greyfurt gibidir."

"Eee, nasıl yani?"

"Nasıl desem, turuncuyla sarı karışımı ve dış yüzeyi pütürlü gibi, ortası da ıslak ve mürekkep balığı gibi bir şeydir. İçinde çekirdekleri de vardır. Ha, bazıları kahvaltıda onun yarısını yemekten hoşlanır."

"Burada konuşabileceğim başka kimse bulabilir miyim?"

"Bulursun herhalde," dedi Ford. "Bir polise sor."

Ford Prefect ranzasının derinliklerinde kıpırdanarak diğer tarafına döndü. Bu, onun en sevdiği tipte rüyalardan biri değildi, çünkü içinde Erotikon Altı'nın Üç Memeli Fahişesi Eccentrica Gallumbits yoktu, ki onun rüyalarının çoğunu o süslerdi. Ama en azından uyuyabiliyordu.

24

Sokakta yukarı doğru yükselen güçlü bir hava akımı olduğu için şanslıydı, çünkü Arthur bu işi bir süredir denememişti, en azından bilerek denememişti ve bu işin bilerek yapılması zaten onun yapılamaması anlamına geliyordu.

Hızla aşağı savruldu, havada tepetakla yuvarlandı, tam kapının eşiği çenesinde koca bir yarık açıyordu ki birden yaptığı şeyin ne kadar aptalca ol-

duğunun şaşkınlığına kapıldı ve işin yere çarpmakla ilgili kısmını unuttuğu için de yere çarpmadı.

İyi numara, diye düşündü, becerebilirsen.

Yer başının üzerinde gözdağı verircesine asılı duruyordu.

Yeri, onun ne kadar olağanüstü büyük bir şey olduğunu ve orada asılı durmaktan vazgeçip kendi üzerine düşmeye karar verecek olursa canını nasıl da yakacağını düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine lemurlarla ilgili hoş şeyler düşünmeye uğraştı, ki bu tam da yapması gereken türden bir şeydi, çünkü o sırada lemurun ne olduğunu tam olarak hatırlayamamıştı; acaba her nerede yaşıyorsa orada muazzam büyüklükteki sürüler halinde gezinen hayvanlardan biri miydi, yoksa vahşi bir hayvan mıydı bilemiyordu, ama sonuçta her şeye olumlu yaklaşmak gibi bir kolaycılığa kaçmadan iyi şeyler düşünmeye çalışmak hiç de kolay bir iş değildi ve bütün bunları düşünerek zihnini iyice meşgul ederken, bedeni de hiçbir yere değmediği gerçeğine uyum sağlamaya çalışıyordu.

Bir Mars çikolatasının açılmış kâğıdı sokak boyunca sürüklenip gitti.

Bir an için gözle görülür bir şüphe ve kararsızlık geçirdikten sonra kâğıt rüzgârın kendisini havaya kaldırmasına ve Arthur'la yer arasında oynatmasına izin verdi.

"Arthur ..."

Yer, hâlâ başının üzerinde aynı tehditkâr tavırla asılı duruyordu ve Arthur bu konuda bir şey yapma zamanının geldiğini düşündü, örneğin ondan uzağa düşmek gibi ve yaptığı şey de bu oldu. Yavaşça. Çok çok yavaşça.

Yavaşça, çok çok yavaşça düşmekteyken, gözlerini kapattı – hiçbir şeyi sarsmamak için çok dikkat ederek.

Gözlerini kapatma hissi bütün vücudunu dolaştı. Bu hissin ayaklarına ulaşmasının ardından tüm vücudu gözlerinin artık kapalı olduğu ve bu yüzden paniğe gerek olmadığı düşüncesiyle uyarıldığında gövdesini yavaşça, çok çok yavaşça bir tarafa çevirdi, zihniniyse başka bir tarafa.

Bu durumun yer sorununu çözmüş olması gerekiyordu.

Artık etrafındaki temiz havayı hissedebiliyor, çevresinde neşeli bir meltem esiyor ve Arthur'un oradaki varlığından rahatsız olmuyordu; gözlerini yavaşça, çok çok yavaşça, derin ve uzak bir uykudan uyanırcasına açtı.

Daha önce de uçmuştu elbette. Birçok kereler, ta ki kuşların konuşmalarını dinlemekten bıkkınlık gelene kadar Krikkit üzerinde uçmuştu örneğin, ama bu farklıydı.

Burada, kendi dünyasındaydı, birkaç farklı nedene bağlanabilecek hafif bir titreme dışında sessizce ve gürültüsüzce havada süzülüyordu.

Kendisinden üç, üç buçuk metre aşağıda sert bir asfalt vardı ve birkaç metre sağında üst caddenin sarı sokak lambaları bulunuyordu.

Sokak karanlık olduğu için şanslıydı, çünkü onların gece boyunca yanmalarını sağlayacak zaman ayarı beceriksizce yapılmıştı; öğle yemeği vaktinden hemen önce açılıyor ve karanlık bastırırken de kapanıyordu. İşte bu yüzden Arthur karanlık bir belirsizlik peleriniyle sarmalanmış durumdaydı.

Başını Fenchurch'e doğru yavaşça, çok çok yavaşça kaldırdı, kız şaşkınlıktan nefesi tutulmuş

bir şekilde ve sessizce evinin üst kapı girişinde öylece duruyordu.

Yüzü Arthur'un beş on santim uzağındaydı.

"Sana ne yaptığını sormak üzereydim," dedi, hafifçe titreyen bir sesle, "ama sonra ne yaptığını görebildiğimi fark ettim. Uçuyordun. Onun için," küçük bir şaşkınlık duraksamasının ardından konuşmaya devam etti, "saçma bir soru olacakmış gibi geldi."

"Sen de yapabilir misin bunu?" dedi Arthur.

"Hayır."

"Denemek ister misin?"

Kız dudağını ısırdı ve başını salladı, hayır demek anlamında değil, yalnızca tam bir şaşkınlık ifadesi olarak. Yaprak gibi titriyordu.

"Çok kolay bir şey," diye ısrar etti Arthur, "eğer nasıl olduğunu bilmiyorsan? İşin en önemli kısmı da bu. Bu işi nasıl yaptığına kesinlikle emin olmamak."

Sadece ne kadar kolay olduğunu göstermek için sokak boyunca süzülerek uzaklaştı, oldukça çarpıcı bir şekilde yukarı doğru savruldu ve tıpkı rüzgâra kapılmış bir banknot gibi sallanarak kıza doğru alçaldı.

"Bunu nasıl yaptığımı sor."

"Nasıl ... yaptın bunu?"

"Hiç fikrim yok. En ufak bir fikrim bile yok."

Kız büyük bir şaşkınlık içinde omuzlarını silkti. "O halde ben nasıl ...?"

Arthur hafifçe salınarak biraz daha aşağı indi ve elini uzattı.

"Sadece denemeni istiyorum," dedi, "haydi elime bas. Yalnızca bir ayağınla."

"Ne?"

"Haydi dene."

Huzursuz bir şekilde, tereddütle ve sanki tam önünde havada yüzen birinin eline basıyormuş gibi yapacaksın diyordu kız kendi kendine ve ayağının biriyle Arthur'un eline bastı.

"Şimdi öbürünü."

"Ne?"

"Ağırlığını arkadaki ayağından çek."

"Yapamam."

"Haydi dene."

"Böyle mi?"

"Aynen."

Huzursuz bir şekilde, tereddütle ve sanki diyordu kendi kendine – sonra yaptığı şeyin neye benzediğini kendisine anlatmaktan vazgeçti, çünkü bunu bilmeyi hiç istemiyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı.

Gözlerini tamamen karşıdaki harap deponun damındaki bacaya sabitledi, ki bu baca onu haftalardır tedirgin ediyordu, çünkü kesinlikle yıkılacaktı ve Fenchurch bu konuda birilerinin bir şey yapıp yapmayacağını ya da birilerine bir şey söylemesinin gerekip gerekmediğini merak ediyordu ve tüm bunları düşünürken hiçbir şeyin üzerinde durmayan birinin elinin üzerinde durduğunu bir an için bile aklına getirmemişti.

"Şimdi de," dedi Arthur, "ağırlığını sol ayağından çek."

Depo köşeyi döndüğünde bürolarıyla karşılaştığı halı şirketine ait olmalı diye düşündü ve ağırlığını sol ayağından çekti; belki de gidip onlarla baca hakkında konuşmalıydı.

"Şimdi de," dedi Arthur, "ağırlığını sağ ayağından çek."

"Yapamam."

"Dene."

Daha önce bacayı bu açıdan hiç görmemişti ve ona sanki orada çamur ve balçıktan yapılmış bir kuş yuvası varmış gibi geldi. Eğer biraz öne doğru eğilecek ve sağ ayağını kaldıracak olursa, belki daha iyi görebilirdi.

Arthur aşağıda sokakta birinin kızın bisikletini çalmaya çalıştığını görünce birden paniğe kapıldı. Tam da şu sırada bir kavgaya karışmak istemiyordu ve adamın işini sessizce bitirip kafasını yukarı kaldırmaması için dua etti.

Adamda bisiklet çalmayı alışkanlık haline getirmiş birinin sessiz ve kaypak bakışları vardı, üstelik çaldığı bisikletlerin sahiplerini başının birkaç metre üzerinde havada süzülürken bulmaya da alışık değildi. Sonuç olarak bu iki alışkanlığı sayesinde oldukça rahattı, kararlı ve dikkatli bir şekilde işine yoğunlaşmıştı; bisikletin betona gömülü demir bir çubuğa tungsten karbid halkalarla tartışılmaz biçimde bağlı olduğunu görünce sakin bir şekilde bisikletin her iki tekerleğini de büktü ve yoluna devam etti.

Arthur uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

"Sana bulduğum yumurta kabuğuna baksana," dedi Fenchurch, Arthur'un kulağına.

25

Arthur Dent'in yaptıklarının devamlı izleyicisi olanlar, şimdiye kadar artık onun karakteri ve alışkanlıklarıyla ilgili bir izlenim edinmişlerdir; ama bu izlenim gerçeği ve elbette yalnızca gerçe-

ği kapsasa bile, gerçeği bütün muhteşem boyutlarıyla oluşturmakta yine de bir şekilde yetersiz kalacaktır.

Bunun nedenleri de çok açıktır. Düzeltme, seçme, ilginç olanla ilgili olan arasındaki dengeyi sağlama, olay karşısında alınan tavırlarla ilgili uzun ve sıkıcı bölümleri çıkarıp atma ihtiyacı gibi.

Örneğin, tıpkı şunun gibi. "Arthur Dent yatmaya gitti. Merdivenleri çıktı, on beş basamağın her birini, kapıyı açtı, odasına girdi, ayakkabılarını, çoraplarını, ardından da üzerindeki giysilerin hepsini teker teker çıkardı ve onları düzgün bir şekilde katlanmış bir yığın halinde yere bıraktı. Pijamalarını giydi, mavi çizgili olanları. Yüzünü ve ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı, tuvalete gitti, bunları yanlış sırayla yaptığını bir kez daha fark etti ve ellerini yeniden yıkamak zorunda kaldı, sonra yatağına gitti. On beş dakika kitap okudu ve ilk on dakikayı bir gece önce nerede kaldığını bulmak için harcadı, ardından ışığı kapattı ve bir iki dakika içinde uykuya daldı.

"Etraf karanlıktı. Tam bir saat boyunca sol tarafının üzerinde yattı.

"Sonra bir an için uykusunda huzursuzca kıpırdandı ve ardından sağ tarafına dönüp uyumaya devam etti. Bundan bir saat sonra gözkapakları hafifçe titredi, burnunu yavaşça kaşıdı, ama tekrar sol tarafına dönmeden önce dolu dolu bir yirmi dakika daha geçti. Ve böylece geceyi uyuyarak geçirdi.

"Saat dörtte kalktı ve bir kez daha tuvalete gitti. Tuvaletin kapısını açtı ..." ve bu şekilde sürüp gidebilir.

Bunlar boş sözlerdir. Bütün bu yazılanların olayın ilerlemesine hiçbir katkısı yoktur. Bunlar yalnızca Amerikan pazarının serpilip gelişmesini sağlayan cicili bicili şişman kitaplar yaratırlar, ama onlarla hiçbir yere varamazsınız. Kısaca söylemek gerekirse, bütün bunlar bilmek isteyeceğiniz ayrıntılar değildir.

Diş fırçalama ve temiz çorap bulma gibi değişik çeşitlemeler dışında metinden çıkarılan başka ayrıntılar da vardır ki bunların bazıları insanların olağanüstü ilgisini çeker.

Örneğin, insanlar Arthur ve Trillian arasında başlamak üzere gibi olan şeyin ne olduğunu öğrenmek ister, yani aralarındaki ilişki acaba hiç daha ileri bir noktaya varmış mıydı?

Böyle bir sorunun cevabı, elbette ki, bunun onları hiç ilgilendirmediği olacaktır.

Ya da Krikkit'de geçirdiği bütün o geceler boyunca Arthur'un ne yaptığını aslında merak ettiklerini söylerler. Gezegende Fuolornis Ateş Ejderleri ya da Dire Straits albümleri yok diye insanlar oturup her gece kitap okuyacak değildir herhalde.

Ya da daha belirgin bir örneği ele alalım. Tarihöncesi Yerküre'de yapılan komite toplantısının ertesi gecesi neler olmuştu? Hani Arthur'un kendisini, Golgafrinçan gezegenindeyken bir reklam şirketinin sanat bölümünde çalışan ve her sabah uyandığında neredeyse birbirinin aynısı yüzlerce kötü aydınlatılmış diş macunu fotoğrafına bakmaktan yeni kurtulmuş Mella adında genç ve güzel bir kızla birlikte bir yamaçta oturur ve yavaşça ağaçların üzerinde yükselen ayı seyrederken bulduğu o gecede neler yapmışlardı?

Arkasından neler oldu? Burada da cevap elbette ki o kitabın bittiği olacaktır.

Bir sonraki kitap, öyküyü beş yıl sonrasından başlatmış ve bazılarının iddiasına göre, ketumluğu fazla abartmıştı. "Şu Arthur Dent," diye galaksinin en uzak köşelerinden bile haykırışlar geliyordu ve şimdi de düşünmesi bile korkunç uzaklıktaki yabancı bir galaksiden geldiği sanılan gizemli bir uzay aracına kazınmış sözler bulunmuştu, "nedir o, bir insan mı, yoksa bir fare mi? Onun çaydan ve hayat meselelerinden başka ilgilendiği bir şey yok mu? Onun bir ruhu yok mu? İhtirasları yok mu? Uzun lafın kısası bu adam hiç kimseyle yatmaz mı?"

Bütün bunları öğrenmeyi arzu edenler okumaya devam etsin. Diğerleriyse iyi bir kısım olan ve içinde Marvin'in de yer aldığı son bölüme atlasın.

26

Yukarı doğru sürüklenirlerken Arthur Dent, değersiz bir dakikayı, kendisini genellikle hoş ama sıkıcı, son zamanlardaysa garip ama sıkıcı bulan arkadaşlarını düşünmek için ayırdı ve onların barda iyi vakit geçiriyor olmalarını yürekten diledi, ki bu bir süre için onları son düşünüşü olacaktı.

Birbirleri etrafında sarmallar çizerek dönerken yavaşça yükseldiler; tıpkı sonbaharda çınar ağaçlarından döne döne düşen, tüylü ve hafif çınar tohumlarına benziyorlardı, aralarındaki tek fark onlar ters yöne doğru hareket ediyorlardı.

Ve bedenleri yükselirken, zihinleri de bu yaptıkları şeyin tamamen ve bütünüyle imkânsız bir şey olduğunu ya da fizik kurallarının henüz ulaşması gereken pek çok yenilik olduğunu fark etmenin heyecanı içinde şarkılar söylüyordu.

Fizik kuralları da önce başını iki yana sallayıp sonra diğer tarafa çevirdi, dikkatini Euston Caddesinden Batı yönüne giden üst geçitte arabaların yollarına devam etmesini sağlamak, sokak lambalarını yanık tutmak ve Baker Caddesinde birisi elinden çizburgerini düşürdüğünde içindekilerin yere saçılmasını garanti etmek üzerinde yoğunlaştırdı.

Aşağılarında Londra'nın bir ipe dizilmişe benzeyen ışıkları gittikçe küçülüyor ve sarhoş olmuşçasına bir o yana bir bu yana yalpalıyor, yalpalayıp dönüyor, dönüyordu. Arthur kendi kendisine sürekli hatırlatıyordu ki burası, üzerlerinde açılan gökyüzüne uzanan ışıklarıyla, galaksinin ücra bir köşesindeki Krikkit'in tuhaf renkli çayırları değil, Londra'ydı.

"Bir dalış yapmayı denesene," diye seslendi Fenchurch'e.

"Ne?"

Kızın sesi uçsuz bucaksız bomboş havanın içinde tuhaf bir şekilde net ama uzak gibiydi. Nefes nefese, güvensiz ve zayıf bir sesti – netlik, zayıflık, uzaklık, nefes nefeselik, bunların hepsi bu seste toplanmıştı, hepsi bir aradaydı.

"Biz uçuyoruz ..." dedi kız.

"Biraz," diye seslendi Arthur, "bunu düşünmemeye çalış. Bir dalış yapmayı dene."

"Bir da–"

Eli Arthur'un elini yakaladı, bir sonraki saniye

içinde kendi ağırlığını da ona aktardı ve beklenmedik bir şekilde, boşlukta deli gibi bir yerlere tutunmaya çalışarak Arthur'un altından yuvarlanıp gitti.

Fizik kuralları Arthur'a bir göz attı ve onun da dehşet içinde aptallaşıp bu baş döndürücü düşüşle midesi altüst olmuş bir halde ve sesi dışında vücudunun her yanı çığlıklar atarak hızla uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Hızla alçalıyorlardı, çünkü burası Londra'ydı ve aslında burada böyle şeyler yapamazdınız.

Arthur kızı tutamamıştı, çünkü burası Londra'ydı ve buradan bir buçuk milyon kilometreden daha yakın bir uzaklıktaki –tam olarak sekiz yüz on kilometre– Pisa şehrinde Galileo, yere düşen iki kütlenin birbirlerine oranla ağırlıkları ne olursa olsun, aynı ivmeyle düşeceklerini gayet açık bir şekilde göstermişti.

Düşüyorlardı.

Başı dönüp midesi bulanarak düşen Arthur, basit bir kuleyi bile düz tutmaktan aciz İtalyanların fizik kurallarına ilişkin söylediği her şeye inanarak gökyüzünde dolaşmaya devam edecek olursa başlarının beladan kurtulmayacağını fark etti ve işte kendisi bal gibi de Fenchurch'den hızlı düşüyordu.

Onu yukarıdan yakaladı ve beceriksizce omuzlarını kavramaya çalıştı. Başardı.

Güzel. Şimdi birlikte düşüyorlardı, ki bu çok tatlı ve romantikti, ama temel meseleyi çözemiyor, yani düşüyor oldukları gerçeğini değiştiremiyordu; üstelik yer Arthur'un gizli kalmış başka numaraları olup olmadığını görmek için beklemeden, tam aksine bir ekspres tren gibi üstlerine geliyordu.

Kızın ağırlığını taşıyamıyordu, kızı üstüne koyabileceği ya da dayayabileceği hiçbir şey yoktu. Tek düşünebildiği öleceklerinin çok açık olduğuydu ve eğer gerçekleşeceği çok açık olarak görülebilen bu şeyden başka bir şeyin gerçekleşmesini istiyorsa, çok açık olarak görülebilenin dışında bir şey yapması gerekiyordu. Böyle düşünürken tanıdık topraklarda olduğunu hissetti.

Kızı bıraktı ve iterek kendisinden uzaklaştırdı, Fenchurch şaşkınlıktan taş kesilmiş bir şekilde yüzünü ona çevirip baktığı sırada küçük parmağıyla onun küçük parmağını yakaladı, kızı yukarı doğru savurdu ve ardından kendisi de beceriksizce onu izledi.

"Lanet olsun," dedi kız, kesinlikle hiçbir şeyin üzerinde nefes nefese soluyarak otururken ve ardından kendisini toparladığında ikisi birlikte gecenin içine doğru uçarak uzaklaştılar.

Bulutların hemen altındaki bir düzeye geldiklerinde durdular ve gelmeleri imkânsız olan bu noktayı gözden geçirdiler. Çok altlarında görünen yerin fazlaca ısrarlı ve kararlı bir gözle bakılacak bir şey değil, ancak geçerken göz atılabilecek bir şey olduğuna karar verdiler.

Fenchurch, cesaret sergileyerek küçük dalış denemeleri yaptı, ardından kendisini rüzgâra karşı doğru biçimde ayarladığında gerçekten de göz kamaştırıcı bir iki dalış yapabildiğini fark etti, dalışlarını parmaklarının üzerinde yaptığı küçük bir dönüşle bitirdi ve bunu eteğini bacakları etrafında dalgalandıran minik bir düşüş izledi; bütün bunlar olup biterken Marvin ve Ford Prefect'in neler çevirdiğini öğrenmeyi isteyen okurlar tam da bu noktada bu bölümü bırakıp sonraki bölüm-

lere geçmeli, çünkü tam burada artık daha fazla bekleyemeyen Arthur, Fenchurch'ün elbisesini çıkarmasına yardım edecekti.

Elbise rüzgârda dalgalanarak aşağı doğru süzüldü, küçücük bir nokta haline gelip gözden kaybolana dek sürüklendi ve sabahleyin bahçesindeki çamaşır ipinin üzerinde onu asılı olarak bulan Hounslow'lu bir ailenin hayatını çeşitli ve karmaşık nedenlerle altüst etti.

Sessiz bir kucaklaşma içinde birbirlerine sarılan Arthur ile Fenchurch hayaletleri andıran nemli bulutların arasında yüzmeye başlayana kadar yükseldiler; ki bu bulutlar, bir uçağın kanatları arasında tüy tüy uçuşurken gördüğünüz, ama sıcak ve havasız uçağın içinde oturur, başka birinin çocuğu gömleğinizin üzerine sabırla sıcak süt dökmeye uğraşır ve siz de çiziklerle dolu küçük pleksiglas bir pencereden dışarı bakmaya çalışırken hiçbir zaman elinizle hissedemediğiniz türden bulutlardı.

Arthur ve Fenchurch'se onları hissedebiliyorlardı, bunlar çok hafif tutamlar halinde, soğuk ve inceydiler, vücutlarına sarılıveren çok soğuk ve çok ince şeylerdi. Her ikisi de, hatta bu soğuk ve nemden yalnızca Marks and Spencer'dan alınma iki minik kumaş parçasıyla korunmakta olan Fenchurch bile, yerçekiminin kendilerini rahatsız etmesine izin vermediklerine göre basit bir soğuk ve oksijen yetersizliğinin umurlarında bile olmayacağını hissediyordu.

Fenchurch bulutların buğulu gövdelerinin içine doğru yükselirken Arthur tarafından, uçtuğunuz ve ellerinizi kullanmadığınızda mümkün olan tek şekilde, yani yavaşça, ama çok yavaşça

çıkarılan Marks and Spencer'dan alınma kumaş parçaları, sabah olduğunda üst ve alt parçalar olarak sırasıyla Isleworth ve Richmond'da büyük gürültüye sebep olacaktı.

Yüksek bir yığın halinde gezinen bulutun içinde uzun bir süre kaldılar ve en sonunda ıslak bir şekilde tepesinden çıktıklarında Fenchurch yükselen bir hava akıntısının dalgalarına kapılmış bir denizyıldızı gibi kendi etrafında yavaşça dönmekteydi ve orada, gecenin gerçekten ayışığıyla aydınlandığı yerin bulutların üstü olduğunu anladılar.

Işık koyu, ama pırıl pırıldı. Burada yükselen dağlar farklıydı, ama üzerlerindeki kendilerine özgü bembeyaz kutup karlarıyla bunlar yine de dağdı.

Yüksek bir yığın halindeki bir kümülüs-nimbusun içinden çıkmışlardı ve şimdi de bulutun kenarına doğru sürüklenerek tembel tembel iniyorlardı; ama bu sefer, Fenchurch Arthur'un üzerindekileri sıyırıyordu, bütün giysileri aşağıda onları sarmalayan beyazlığa doğru şaşkın bir şekilde kıvrıla kıvrıla inerken bir yandan da Arthur'u onlardan kurtulmanın özgürlüğüyle ödüllendiriyordu.

Arthur'un dudaklarını, boynunu, göğsünü öptü ve kısa bir süre sonra tanımı zor bir T şeklinde yavaşça dönerek, birlikte süzülmeye başlamışlardı bile; ki bu manzara tam da o anda oradan karnı pizzayla tıka basa dolu bir Fuolornis Ateş Ejderi geçecek olsa, onun bile kanatlarını çırpıp hafifçe öksürmesine yol açabilirdi.

Bununla birlikte bulutlarda hiç Fuolornis Ateş Ejderi yoktu ve olamazdı da; çünkü Boeing

747'lerin bolluğuna karşılık, onların da nesli ne yazık ki dinozorlar, dodo kuşları, Fraz Takımyıldızı'ndaki Stegbartle Major'lu Koca Sopalanmış Wintwock gibi tükenmişti ve Evren onların benzerlerini bir daha asla göremeyecekti.

Boeing 747'nin yukarıdaki listede pek de beklenmedik şekilde yer almasının nedeni bir iki saniye sonra Arthur ve Fenchurch'ün hayatlarında da benzer bir şey olacağı gerçeğiyle bağlantılıydı.

Boeing 747'ler kocaman şeylerdi, ürkütücü büyüklükte şeylerdi. Bunu, ancak onlardan biriyle havada karşılaşınca anlardınız. Fırtına gibi bir hava akını ve çığlık çığlığa, hareketli bir rüzgâr duvarı birden karşınıza çıkıverirdi ve uçağın yakınlarında bir yerlerde, Arthur ile Fenchurch'ün o sırada yaptığına benzer bir şey yapacak kadar sersemseniz, ağır bombardıman altındaki kelebekler gibi bir kenara savruluverirdiniz.

Bununla birlikte bu kez önce yürek sızlatan bir düşüş ya da cesaret kaybı olmuş, sonrasındaki birkaç saniye içinde tekrar bir araya geliş yaşanmış ve sarsıcı sesin içinden yepyeni ve harikulade bir fikir doğmuştu.

Boston Massachusetts'ten Bayan E. Kapelsen yaşlı bir hanımdı, öyle ki aslında artık hayatının son demlerini yaşadığını düşünüyordu. Çok şeyler görmüş ve gördüklerinin bir bölümüne akıl erdirememişti, ama şu son zamanlarda bir parça sıkıldığı konusunda şikâyetçiydi. Her şey iyiydi, hoştu, ama belki de biraz fazla anlaşılır ve biraz fazla rutindi.

İç geçirerek, küçük plastik panjurları kenara çekti ve kanatların üzerinden dışarıya doğru baktı.

Önce hostesi çağırması gerektiğini düşündü, ama sonra, hayır, dedi, lanet olsun, kesinlikle hayır, bu onun, yalnızca onun içindi.

Yaşlı bayanın açıklanması imkânsız iki kişisi, en sonunda, kanattan kayıp uçak motorunun rüzgârında yuvarlanıp gittiklerinde bütün neşesi yerine gelmişti.

Yaşlı bayan en çok da, herkesin ona söylemiş olduğu neredeyse her şeyin aslında yanlış olduğunu fark ettiği için rahatlamıştı.

Ertesi sabah, Arthur ve Fenchurch restorasyondan geçirilen mobilyaların sokak boyunca hiç dinmeyen vızıltısına rağmen geç vakitlere kadar uyudular.

Ertesi akşam her şeyi yeniden yaşadılar, ama bu kez bir Sony volkmen eşliğinde.

27

"Her şey ne kadar muhteşem," dedi Fenchurch birkaç gün sonra. "Ama yine de bana ne olduğunu öğrenmek zorundayım. Anlıyor musun, ikimizin arasındaki fark bu. Sen bir şey kaybettin ve onu yeniden buldun, bense bir şey buldum ve onu kaybettim. Onu tekrar bulmak zorundayım."

Fenchurch'ün o gün akşama kadar dışarıda olması gerekiyordu, o yüzden Arthur tüm gününü telefon etmekle geçirdi.

Murray Bost Henson, sayfaları küçük, ama yazıları büyük şu gazetelerin birinde gazetecilik yapıyordu. Buna rağmen işinde en kötüle-

rinden biri olmadığını söyleyebilmek hoş olurdu, ama ne yazık ki durum böyle değildi. Ama tanıdığı tek gazeteci olduğu için Arthur yine de onu aramıştı.

"Arthur benim eski çorba kaşığım, gümüş çorba kasem, senin sesini duymak ne kadar da özel bir sürpriz. Birisi bana senin uzaya mı ne gittiğini söylemişti."

Murray'ın kendi kullanımına uygun olarak icat ettiği, kendine has bir sohbet dili vardı ve bu dili kendisinden başkası kullanamaz, hatta anlayamazdı bile. Hemen hiçbir sözcüğü bir anlam ifade etmezdi. Herhangi bir anlam ifade edenleri de öylesine mükemmel bir şekilde gizlenmiş olurdu ki o saçmalık heyelanı arasında kimse onları fark edemezdi. Daha sonrasında ne demek istediğini fark ettiğinizdeyse bu ilgili herkes için genellikle kötü bir zaman olurdu.

"Ne?" dedi Arthur.

"Yalnızca bir söylenti benim yaşlı fildişim, benim küçük yeşil bezik masam, yalnızca bir söylenti. Büyük olasılıkla hiçbir anlamı olmasa da senden bu konuda bir açıklama isteyebilirim."

"Söylenecek hiçbir şey yok. Yalnızca bar dedikodusu bu."

"Biz bu küçük dedikodularla yaşıyoruz benim yaşlı protez bacağım, biz onlarla yaşıyoruz. Üstelik haftanın diğer hikâyelerindeki diğer meselelerden birine de cuk oturacağı için bunu inkâr etmen uygun düşebilir. Pardon, az önce kulağımdan bir şey düşürdüm."

Bir anlık bir sessizliğin ardından Murray Bost Henson telefona döndüğünde sesinden gerçekten sarsılmış olduğu anlaşılıyordu.

"Şimdi hatırladım da," dedi, "dün akşam amma da garip bir gece geçirdiğimi. Her neyse, eski dostum, ne olduğunu anlatacak değilim, ama söylesene Halley kuyrukluyıldızıyla dolaşmış olmak nasıl bir his?"

"Ben," dedi Arthur bastırılmış bir iç çekişle, "Halley kuyrukluyıldızıyla dolaşmadım."

"Pekâlâ. O zaman Halley kuyrukluyıldızıyla dolaşmadığın için ne hissediyorsun?"

"Çok rahatım, Murray."

Murray bunu not alırken bir sessizlik oluştu.

"Bu benim için yeter de artar bile Arthur, bana, Ethel'e ve piliçlere yeter de artar bile. Haftanın genel garipliğiyle uyum içinde. Bu haftayı Gariplikler Haftası olarak adlandırmayı düşünüyoruz. Nasıl ama?"

"Çok iyi."

"Kulağa hoş geliyor. Önce üzerine sürekli yağmur yağan şu adam var."

"Ne?"

"Çorap koncu kadar mutlak bir gerçek. Bütün bilgiler küçük siyah defterinde not edilmiş durumda, her düzeyden eğlence sever için biçilmiş kaftan. Meteoroloji Müdürlüğü olaya muzlu kremalı dondurma misali soğuk bakıyor ve beyaz ceketli küçük garip adamlar ellerinde cetvelleri, kutuları ve damlalıklarıyla dünyanın her tarafından buraya uçuyor. Bu adam çok sıkı bir herif, Arthur, bir numara. Şu kadarını söyleyeyim bu adam Batı dünyasının belli başlı her uçan böceğinin erojen bölgelerinin tamamı. Ona Yağmur Tanrısı diyoruz. Nasıl, ha?"

"Sanırım ben onunla tanıştım."

"Kulağa hoş geliyor. Ne dedin?"

“Onunla tanışmış olabilirim. Durmadan şikâyet ediyor, değil mi?”

“İnanılmaz! Yağmur Tanrısıyla tanıştın, ha?”

“Eğer aynı adamdan bahsediyorsak. Ona sızlanmayı kesip defterini birine göstermesini söyledim.”

Telefonun öbür ucundaki Murray Bost Henson etkilenerek bir an sessiz kaldı.

“Müthiş bir şey yapmışsın. Bu kesinlikle senin becerdiğin ve kesinlikle müthiş bir iş. Dinle, bir tur operatörünün bu adama Malaga’ya gitmemesi için kaç para verdiğini biliyor musun? Yani, Sahra Çölünü sulamak falan gibi sıkıcı şeyleri bir tarafa at, bu adamın önünde yepyeni bir *kariyer* açılmış durumda, para karşılığında birtakım yerlere gitmemek. Adam bir canavara dönüşmek üzere Arthur, onun bingoda kazanmasını sağlamak zorunda bile kalabiliriz.

“Dinle, senin hakkında da bir yazı yazabiliriz Arthur, Yağmur Tanrısını Yağdırtan Adam. Kulağa hoş geliyor değil mi?”

“Evet, ama ...”

“Bir bahçe duşu altında fotoğrafını çekmemiz gerekebilir, ama bunu hallederiz. Sen neredesin şimdi?”

“Eee, Islington’dayım. Dinle, Murray ...”

“Islington!”

“Evet ...”

“Peki, haftanın *gerçek* garipliğinden ne haber, cidden karmakarışık olanından. Şu uçan kişilerle ilgili herhangi bir şey biliyor musun?”

“Hayır.”

“Biliyor olmalısın. Esas dumanları tüten çılgın haber bu. Gerçek soslu köfte bu. Çevre halkı

durmadan telefon edip geceleri uçan bu çiftten bahsediyor. Fotoğraf stüdyolarımızda bütün gece çalışıp gerçek bir fotoğraf elde etmeye çalışan adamlarımız var. Mutlaka duymuş olmalısın."

"Hayır."

"Arthur, sen neredeydin? Ha, evet uzayda, notunu aldım. Ama bu aylar önceydi. Dinle, bu hafta boyunca her gece olmuş bu, benim sevgili peynir rendem, hem de tam senin tepende. Bu çift, gökyüzünde uçarak dolaşıyor ve her türlü şeyi de yapıyormuş. Ve bunu söylerken duvarların ardını gözlemekten ya da çemberden geçmekten filan bahsetmiyorum. Bir şey bilmiyorsun öyle mi?"

"Hayır."

"Arthur, yavrum, inan bana seninle konuşmak anlatılamaz derecede zevkliydi, ama şimdi gitmem gerekiyor. Sana fotoğraf makineli ve hortumlu birini göndereceğim. Bana adresini ver. Hazırım, yazıyorum."

"Dinle, Murray, seni bir şey sormak için aramıştım."

"Yapacak çok işim var."

"Yalnızca yunuslarla ilgili bir şey öğrenmek istiyordum."

"Bayat hikâye. Geçen yılın haberi. Unut onları. Onlar gitti."

"Bu önemli."

"Dinle, bunu kimse umursamayacaktır. Bir hikâyeyi fazla uzatamazsın. Özellikle de o konudaki tek gelişme, hikâyenin ana konusunun hâlâ ortalarda olmamasıysa, anlıyor musun, daha fazla sürdüremezsin. En azından bizim ilgi alanımız değil. Pazar gazetelerini ara. Belki onlar, birkaç yıl sonra ağustos ayı civarında 'Yunuslara Ne

Oldu Meselesine Ne Oldu?' şeklinde bir haber geçebilirler. Ama şimdi bu konuyu kim ne yapsın? 'Yunuslar Hâlâ Kayıp Mı?', 'Devam Eden Yunus Yokluğu', 'Yunuslar Hâlâ Kayıp', 'Yunuslar – Onlarsız Geçmeye Devam Eden Günler' mi desinler? Hikâyeler ölür, Arthur. Yere serilir, küçük ayaklarıyla havayı tekmeler ve gökyüzüne uçarlar, benim sevgili meyve sepetim."

"Murray, ben bunun bir haber olup olmadığıyla ilgilenmiyorum. Ben yalnızca yunuslarla ilgili bir şeyler bildiğini iddia eden California'daki o adamla nasıl ilişki kurabilirim onu öğrenmek istiyorum. Senin bu konuda bir şeyler bileceğini düşünmüştüm."

28

"İnsanlar konuşmaya başladı," dedi o akşam Fenchurch, çellosunu yemlikten içeri almaların ardından.

"Sadece konuşmakla kalmıyorlar," dedi Arthur, "kocaman iri harflerle, gazetelerde bingo ödüllerinin altında yayınlıyorlar da. Bunları almamın sebebi de bu."

Ona uzun ve ince görünümlü uçak biletlerini gösterdi.

"Arthur!" dedi kız, onu kucaklayarak. "Bu onunla konuşmayı başardığın anlamına mı geliyor?"

"Aşırı telefonik bir tükenme yaşadım bugün" dedi Arthur. "Fleet Street'teki her gazetenin her bölümüyle konuştum ve sonunda onun numarasına ulaştım."

"Çok sıkı çalıştığın belli, terden sırılsıklam olmuşsun, benim zavallı sevgilim."

"Terden değil," dedi Arthur bezgin bir sesle. "Az önce burada bir fotoğrafçı vardı. Vazgeçirmeye çalıştım, ama – her neyse önemli olan, evet başardım."

"Onunla konuştun."

"Karısıyla konuştum. Kocasının o anda telefona gelemeyecek kadar garip bir durumda olduğunu söyledi ve tekrar arayıp arayamayacağımı sordu."

Yorgun bir şekilde oturdu, bir şeylerin eksik olduğunu fark etti ve onu bulmak için buzdolabına gitti.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Bunun için cinayet bile işleyebilirim. Çello öğretmenim beni yukarıdan aşağı süzüp 'Ah, evet, tatlım, sanırım bugün biraz Çaykovski çalacağız' dediğinde bunun zor anlar geçireceğim anlamına geldiğini öğrendim artık."

"Sonra onu tekrar aradım," dedi Arthur, "ve karısı kocasının şu anda 3.2 ışık yılı uzakta olduğunu, sonra tekrar aramam gerektiğini söyledi."

"Ya."

"Tekrar aradım. Kadın durumun daha iyi olduğunu söyledi. Kocası şimdi sadece 2.6 ışık yılı uzaktaydı, ama telefona çağırmak için bu hâlâ uzun bir mesafe sayılırdı."

"Sence," dedi Fenchurch şüpheli bir tonla, "konuşabileceğimiz başka biri var mıdır?"

"Sonra durum daha da kötüleşti," dedi Arthur, "Bir bilim dergisinde onu şahsen tanıyan biriyle konuştum ve o bana John Watson'un o ayın en moda aptalca teorisinin doğru olduğu-

na inanmakla kalmayıp bunun kendisine altın sakallı, yeşil kanatlı ve Dr Scholl sandaleti giymiş melekler tarafından getirilmiş kanıtına da sahip olduğunu söyledi. Bunun doğruluğunu sorgulayan kişiler için söz konusu saboları zafer kazanmış bir tavırla çıkarıp gösteriyormuş hemen."

"İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi Fenchurch yavaşça. Huzursuz bir şekilde elindeki biletlerle oynuyordu.

"Bayan Watson'ı tekrar aradım," dedi Arthur. "Bu arada, kadının adını bilmek istersen, Esrarlı Jill."

"Anlıyorum."

"Anladığına memnun oldum. Bunların hiçbirine inanmayacağını düşündüğüm için bu kez aradığımda konuşmalarımızı telesekretere kaydettim."

Telefonun yanına gidip bütün düğmeleriyle bir süre oynadı ve hepsine öfkelendi, çünkü bu telefon *Hangisi?* adlı dergi tarafından tavsiye edilen bir markaydı ve çıldırmadan kullanılması imkânsız bir nesneydi.

"İşte burada," dedi en sonunda, alnındaki teri silerek.

Jeostatik uydu yüzünden ses ince ve çatlak geliyordu, ama aynı zamanda büyüleyici bir sakinlikteydi.

"Belki de," dedi Esrarlı Jill Watson, "telefonun aslında onun asla girmediği bir odada olduğunu açıklamam gerekirdi. Telefon Tımarhanede, anlıyorsunuz ya. Akıllı Wonko Tımarhaneye girmekten hoşlanmaz ve onun için de girmez. Bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm, çünkü bu sizi

telefon etme derdinden kurtarır. Onunla tanışmayı arzu ediyorsanız bu kolaylıkla ayarlanabilir. Bütün yapmanız gereken içeri girmek. Yalnızca Tımarhane dışındaki insanlarla tanışmayı kabul ediyor."

Kafasının son derece karışmış olduğunu belli eden Arthur'un sesi şöyle dedi: "Özür dilerim, anlamadım. Tımarhane neresi?"

"Tımarhane *neresi* mi?" Yine Esrarlı Jill Watson konuşuyordu. "Bir kürdan paketi üzerinde yazan kullanma talimatını okudunuz mu hiç?"

Arthur'un kasetteki sesi okumadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"Bunu deneyebilirsiniz. Bunun sizin için işleri biraz daha açıklığa kavuşturduğunu göreceksiniz. Size Tımarhanenin nerede olduğunu gösterdiğini de fark edebilirsiniz. Teşekkür ederim."

Telefondan gelen ses kesildi. Arthur cihazı kapattı.

"Şey, sanırım bunu bir davet olarak kabul edebiliriz," dedi omzunu silkerek. "Aslında bilim dergisindeki adamdan adresi almayı da başarmıştım."

Fenchurch düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak önce ona sonra da biletlere baktı.

"Buna değer mi sence?" dedi.

"Şey," dedi Arthur, "konuştuğum herkesin onun üşütüğün teki olduğuna inanması dışında, paylaştıkları tek ortak fikir onun yunuslar hakkında yaşayan insanlar arasında en çok bilgi sahibi kişi olduğu."

29

"Bu önemli bir anonstur. Şu anda 121 sefer sayılı Los Angeles uçağında bulunmaktasınız. Eğer bugünkü yolculuk planlarınız içinde Los Angeles bulunmuyorsa, şu an, uçağı terk etmeniz için en uygun zamandır."

30

Los Angeles'ta diğer insanların kaldırıp attıkları arabaları başkalarına kiralayan yerlerden birinden bir araba kiraladılar.

"Köşeleri dönerken biraz sorun çıkarıyor," dedi güneş gözlüklerinin ardındaki adam, anahtarları verirken. "Bazen arabayı terk edip aynı yöne giden başka bir araca binmek daha pratik olabiliyor."

Sunset Bulvarı üzerindeki bir otelde bir gece kaldılar, çünkü birisi onlara burada biraz kafalarının karışmasından hoşlanabileceklerini söylemişti.

"Orada kalan herkes ya İngiliz ya acayip ya da her ikisi birdendir. Ayrıca fotoğrafçılar için *Dil, Doğruluk ve Mantık*'ı[1] okuyan İngiliz rock yıldızlarını izleyebileceğiniz yüzme havuzu da vardır."

Bu doğruydu. Gerçekten de bir rock yıldızı vardı ve tastamam söylenen şeyi yapıyordu.

Garaj görevlisi arabalarını pek umursamamıştı, ama bu bir sorun sayılmazdı, çünkü onlar da umursamıyordu.

---

1 *Dil, Doğruluk ve Mantık*: A. J. Ayer'in bu çağdaş "mantık" klasiği Vehbi Hacıkadiroğlu tarafından çevrilmiştir (Metis, 3. baskı, 2010) –ed.n.

Akşam geç vakitlerde Hollywood tepeleri arasında ve Mullholland Yolu üzerinde arabayla dolaştılar ve önce adı Los Angeles olan göz kamaştırıcı bir yüzen ışık denizine kuşbakışı bakmak, sonra da adı San Fernando Vadisi olan göz kamaştırıcı ışık denizinin karşı kıyısını izlemek için durdular. Her ikisi de göz kamaştırma hissinin, gözlerinin hemen arkasında bir yerde durduğuna ve başka hiçbir taraflarına dokunmadan ve gördüklerinden garip bir tatminsizlik duyarak çekip gittiğine karar verdiler. Heyecan verici ışık denizleri göz önüne alındığında, bunlar iyiydi hoştu, ama ışığın anlamı bir şeyi aydınlatmasındaydı ve bu heyecan verici ışık denizinin aydınlattığı şeyi pek beğenmemişlerdi.

Geç yatıp huzursuz bir uyku uyudular ve öğleyin havanın aptalca sıcak olduğu bir sırada uyandılar. Akıllı Wonko'nun bütün günlerini ve gecelerinin büyük bölümünü bakarak geçirdiği Pasifik okyanusuyla ilk karşılaşma için Santa Monica'ya giden otoban boyunca arabalarıyla ilerlediler.

"Birisi bana," dedi Fenchurch, "bir zamanlar bu kumsalda bizim yaptığımız gibi hayatlarında ilk kez Pasifik okyanusunu seyreden iki yaşlı kadının konuşmasına kulak misafiri olduğunu söylemişti. Anlaşılan oldukça uzun bir sessizlikten sonra kadınlardan biri şöyle demiş: 'Biliyor musun, beklediğim kadar büyük değilmiş.' "

Malibu'da kumsal boyunca yürüyüp şık sahil kulübelerinden birbirlerini dikkatle kollayarak kimin ne kadar zenginleştiğini anlamaya çalışan milyonerleri izlerken neşeleri de yavaş yavaş yerine geldi.

Güneş gökyüzünün batı yarısından aşağı doğru kaymaya başladığında keyifleri iyice yerine geldi. Her tarafı tangırdayan arabalarına binip aklı başında hiç kimsenin önünde Los Angeles gibi bir şehir inşa etmeye kalkışmayı hayal bile etmeyeceği bir gün batımına doğru ilerlerken kendilerini ansızın şaşırtıcı ve sebepsiz bir mutluluk içinde buldular, öyle ki eski ve korkunç araba radyosunun yalnızca iki istasyon çekmesine, bunları da aynı anda çalmasına bile aldırış etmez olmuşlardı. Ne fark ederdi ki, iki istasyonda sıkı birer rock'n'roll parçası çalıyordu.

"Onun bize yardımcı olabileceğini biliyorum," dedi Fenchurch, kararlı bir şekilde. "Biliyorum, olacak. Adı neydi demiştin, nasıl çağırılmak istiyordu?"

"Akıllı Wonko."

"Onun bize yardım edebileceğini biliyorum."

Arthur öyle olup olmayacağını merak etti ve Fenchurch'ün kaybettiği şey her neyse onun burada, Yerküre'de bulunması için dua etti, ki şu anda bulundukları Yerküre'nin neyin nesi çıkması bile önemli değildi.

Serpentine'nin kıyısında Fenchurch'le konuştukları günden beri durmaksızın aynı şeyi umuyordu, kendisini daha fazla kemirmemesi için belleğinin erişilmesi en zor köşesine bile isteye gömdüğü şeyi yeniden hatırlamak zorunda kalmamayı.

Santa Barbara'da depodan dönüştürüldüğü anlaşılan bir balıkçı restoranında mola verdiler.

Fenchurch tekir balığı yedi ve çok lezzetli olduğunu söyledi.

Arthur'sa kılıçbalığı ızgarası yedi ve bunun kendisini kızdırdığını belirtti.

Yanından geçmekte olan bir garson kızı kolundan yakalayarak azarladı.

"Bu balık niçin bu kadar güzel olmuş?" diye haykırdı öfkeyle.

"Lütfen arkadaşımı bağışlayın," dedi Fenchurch, şaşkın garson kıza. "Sanırım en sonunda günü iyi gitmeye başladı."

31

Eğer bir çift David Bowie alır, David Bowielerden birini öbür David Bowie'nin tepesine koyar, sonra üstteki David Bowie'nin kollarının her iki ucuna da birer David Bowie daha iliştirir ve bütün bu yaptıklarınızı kirli bir kumsal giysisine saracak olursanız, elde ettiğiniz şey tam olarak John Watson'a benzemese de onu tanıyanlar aralarında akılda kalıcı bir benzerlik olduğunu söyleyebilirdi.

Watson uzun boylu ve leylek gibiydi.

O kumsaldaki şezlonguna oturup artık içinde çılgın bir şüpheden çok, huzurlu ve derin bir elem duyarak Pasifik'e bakarken, şezlongunun tam olarak nerede bittiğini ve nerede onun başladığını söyleyebilmeniz kolay olmazdı; üstelik bütün yapının bir anda çökmesi ve bu arada sizin başparmağınızı da birlikte götürmesi olasılığı karşısında elinizi, örneğin onun koluna bile dokundurmaktan çekinirdiniz.

Ama size çevirdiği gülümsemesi hayli etkileyiciydi. Bu gülümseme hayatın size yapabileceği

en kötü şeylerden oluşmuş gibiydi, ama o bütün bunları yüzünde o özel sırayla özetleyerek bir araya getirdiğinde, ona bakar ve birden "Ha. Peki, tamam o zaman," diye düşünürdünüz.

Konuştuğundaysa, kendinizi böyle hissetmenize yol açan bu gülümsemeyi sık sık kullandığı için memnun olurdunuz.

"Ha, evet," dedi, "gelip beni görürler. Hemen şurada otururlar. Tam sizin oturduğunuz yerde." Altın sakallı, yeşil kanatlı, Dr Scholl sandaletli meleklerden bahsediyordu.

"Geldikleri yerde bulamadıklarını söyleyerek nachos[1] yerler. Bol bol kola içerler ve bir dizi şeyde mükemmeldirler."

"Öyle mi?" dedi Arthur. "Öyle mi? Peki, eee ... bu ne zaman olur? Ne zaman gelirler?"

Bir taraftan da Pasifik'i gözlüyordu. Kıyıyla okyanus arasındaki sınırda küçük kum çullukları koşuşturuyordu ve görünüşe bakılırsa şöyle bir sorunları vardı: Yiyeceklerini az önce bir dalganın ıslattığı kumun içinde aramaları gerekiyordu, ama onlar ayaklarının ıslanmasına dayanamıyorlardı. Bu sorunla baş edebilmek için, sanki İsviçre'de yaşayan çok akıllı biri tarafından yapılmış kuklalar gibi tuhaf hareketler yaparak koşuyorlardı.

Fenchurch kumda oturuyor ve dalgın bir şekilde parmaklarıyla birtakım şekiller çiziyordu.

"Daha çok hafta sonlarında geliyorlar," dedi Akıllı Wonko, "küçük mobiletleriyle gelirler. Müthiş aletler," diyerek gülümsedi.

---

1 *Nachos*: Üzerine erimiş peynir dökülen, yeşil biberle kaplı, doğranmış veya dilimlenmiş tortilla cipsleri – ed.n.

"Anlıyorum," dedi Arthur. "Anlıyorum."

Fenchurch'ten gelen küçük bir öksürük dikkatini çekti ve dönüp kıza baktı. Kumların üzerine ikisinin bulutların üzerindeki halini çizmişti. Bir an için kendisini heyecanlandırmaya çalıştığını düşündü, ama sonra kendisini azarladığını anladı. "Biz kim oluyoruz da," diyordu, "ona deli diyoruz?"

Adamın evi gerçekten de tuhaftı. Arthur ve Fenchurch'ün ilk karşılaştıkları şey bu olduğu için evin neye benzediğini anlatmakta fayda var.

Şöyle bir şeydi:

Tersyüz edilmişti.

Yani sözcüğün tam anlamıyla içi dışına çıkarılmıştı, o kadar ki arabalarını halının üzerine park etmek zorunda kalmışlardı.

Normalde dış duvar olarak adlandırılabilecek, iç mekâna uygun ve hoş bir pembeye boyanmış duvar boyunca kitap rafları sıralıydı, ayrıca üst kısımları yarım daire biçiminde üç bacaklı tuhaf sehpalardan vardı ve bunlar sanki bakanda biri üzerlerine duvarı düşürmüş hissini uyandıracak şekilde duruyordu; bir de insana dinginlik verme amacı taşıdığı açıkça belli olan tablolar asılıydı.

Evin iyice tuhaflaştığı kısmı çatısıydı.

Çatı Maurits C. Escher'in resimlerinden biriymiş gibi kendi üzerine katlanmış bir şekilde duruyordu. Eğer Maurits C. Escher'in şehirde hızlı geceler geçirme alışkanlığı olsaydı, ki böyle bir şeyi ima etmeye kalkışmak gibi bir amacımız yok, ama yine de onun resimlerine, örneğin şu her tarafı acayip merdivenlerle dolu resmine bakıp da böyle bir alışkanlığı olmadığını düşünmemek de güçtür doğrusu ve bu evin onun böyle bir gecenin ardından hayal ettiği bir şey olduğu

gelebilirdi insanın aklına, çünkü içeride asılı olması gereken küçük avizeler, dışarıda ve uçları yukarı bakar bir şekilde duruyorlardı.

Kafa karıştırıcı bir durumdu.

Ön kapının üzerindeki tabelada "Dışarı gelin" diye yazıyordu ve onlar da huzursuz bir şekilde söyleneni yapmışlardı.

İçerisi, elbette ki aslında Dışarı'sıydı. Kaba bir tuğla işi, özenle yapılmış sıva, sıkı bir tamirden geçirilmiş su olukları, bir bahçe yolu, birkaç küçük ağaç ve dışarı açılan odalar.

İç duvarlar aşağı doğru esniyor, tuhaf bir şekilde katlanıyor, en uçta Maurits C. Escher'e bile kaş çattırıp nasıl yapıldığını merak ettirecek optik bir yanılsamayla Pasifik okyanusunu içine alıyordu.

"Merhaba," dedi John Watson, namı diğer Akıllı Wonko.

İyi, diye düşündüler kendi kendilerine, "Merhaba" başa çıkabilecekleri türden bir şeydi.

Onlar da "Merhaba" dediler ve ardından şaşırtıcı gülümsemeler geldi.

Watson epey bir süre ilginç bir isteksizlik göstererek yunuslardan bahsetmek istemedi, tuhaf bir şekilde dalgın görünüyor ve ne zaman yunusların adı geçecek olsa "Unuttum..." diyerek onlara evinin ilginçliklerini gururla göstermeye başlıyordu.

"Burası bana tuhaf bir zevk veriyor," demiş, "üstelik hiç kimseye becerikli bir göz doktorunun düzeltemeyeceği," diye devam etmişti, "herhangi bir zarar da vermiyor."

Onu sevmişlerdi. Çekici ve dürüst bir yapısı vardı, üstelik başkası bunu yapmadan kendi kendisiyle dalga geçebilme yeteneğine sahipti.

"Karınız," dedi Arthur, etrafına bakınarak, "bazı kürdanlardan bahsetmişti." Bu sözleri endişeli bir bakışla, sanki karısı kapının ardından fırlayıp yine kürdanlardan bahsedecekmiş gibi söylemişti.

Akıllı Wonko güldü. Bu hafif ve rahat bir kahkahaydı, kulağa daha önce sık sık kullanıp memnun kaldığı bir kahkaha gibi geliyordu.

"Ha, evet," dedi, "bunun dünyanın tamamen çıldırdığını fark edip o zavallıyı içine koymak için Tımarhaneyi inşa ettiğim ve iyileşmesini umduğum günle ilgisi var."

Bu noktada Arthur içinde yine bir parça tedirginlik hissetmeye başladı.

"Bakın," dedi Akıllı Wonko, "biz Tımarhanenin dışındayız." Yine tuğla duvarı, sıvasını ve olukları işaret etti. "Şu kapıdan geçince," diyerek ilk girdikleri kapıyı gösterdi. "Tımarhaneye girmiş olursunuz. İçeridekilerin mutlu olması için orayı hoş bir şekilde dekore etmeye çalıştım, ama yapılabilecek çok fazla şey yok. Ben oraya artık hiç gitmiyorum. Arada bir bunu yapma isteği duysam bile, ki bugünlerde çok az böyle hissediyorum, kapının üzerinde yazılı olan tabelaya bakmam bu istekten vazgeçmeme yetiyor."

"Şuna mı?" dedi Fenchurch, biraz da şaşkın bir şekilde üzerinde birtakım talimatlar yazılı mavi bir plakayı işaret ederek.

"Evet. Bunlar bana en sonunda her şeyden el ayak çektirten sözcükler. Bu oldukça ani oldu. O sözcükleri gördüğümde ne yapmam gerektiğini biliyordum."

Levhada şunlar yazılıydı:

Çubuğu ortasına yakın bir yerinden tutun. Sivri ucu ağzınızda ıslatın. İki diş arasındaki boşluğa so-

kun ve diş etine kadar ittirin. Nazik bir şekilde ileri geri oynatın.

"Bana sanki," dedi Akıllı Wonko, "bir kürdan kutusuna ayrıntılı bir kullanma kılavuzu koyabilecek ölçüde aklını kaybetmiş herhangi bir uygarlığın içinde daha fazla yaşayıp da akıl sağlığımın yerinde kalması mümkün değilmiş gibi geldi."

Yeniden Pasifik'e bir göz attı, sanki ona kendisine bağırıp çağırması ve anlaşılmaz sözler söylemesi için meydan okuyor gibiydi; ama okyanus, orada öylece huzur içinde uzanıyor ve kum çulluklarıyla oynuyordu.

"Aklınızdan benim akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını geçiriyorsanız şunu söyleyeyim ki aklım başımda. Kendime Akıllı Wonko dememin nedeni de bu zaten, insanlara bu konuda bir güvence vermek. Annem küçük ve sakar bir çocuk olduğum, her şeyi devirdiğim zamanlarda beni Wonko diye çağırırdı ve Akıllı da şimdiki halim," diye ekledi, insana 'Ha. Peki, tamam o zaman' dedirten o gülümsemelerden birini sergileyerek, "ve böyle kalmak niyetindeyim. Şimdi kumsala gidip neler hakkında konuşmamız gerektiğine bir bakalım mı?"

Wonko'nun orada altın sakallı, yeşil kanatlı ve Dr Scholl sandaletli melekler hakkında konuşmaya başladığı kumsala doğru yürüdüler.

"Yunuslarla ilgili olarak ..." dedi Fenchurch yavaşça, ümit dolu bir sesle.

"Size sandaletleri gösterebilirim," dedi Akıllı Wonko.

"Acaba, biliyor musunuz ..."

"Göstermemi ister miydiniz?" dedi Akıllı Wonko, "sandaletleri? Bendeler. Gidip getireyim.

Dr Scholl şirketi tarafından yapılmışlar ve melekler bunların çalışmaları gereken araziye özellikle uygun olduğunu söylüyorlar. Bir mesaj aracılığıyla uzlaşma servisi işlettiklerini söylüyorlar. Onlara bunun ne anlama geldiğini anlamadığımı söyleyince, 'elbette ki anlamazsın,' diyerek gülüyorlar. Her neyse, gidip onları getireyim."

O geri dönüp içeri veya bakış açınıza bağlı olarak dışarı doğru yürürken, Arthur ve Fenchurch birbirlerine şaşkınlık dolu ve biraz da ümitsiz gözlerle baktılar, sonra ikisi de omuzlarını silkip kumda tembel tembel resimler çizmeye başladılar.

"Bugün ayaklarımız nasıl?" dedi Arthur yavaşça.

"İdare ediyor. Kumun üzerinde o kadar garip olmuyor. Ya da suyun içinde. Su çok rahat şekilde ayaklarıma erişebiliyor. Yalnızca, buranın bizim dünyamız olmadığını düşünüyorum."

Yeniden omuzlarını silkti.

"Mesajla," dedi, "neyi kastettiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Arthur, ama durmadan kendisine gülen Prak isimli bir adamın anısı zihnini kurcalayıp duruyordu.

Wonko döndüğünde elinde Arthur'u şaşırtan bir şey taşıyordu. Şaşırtıcı olan sandaletler değildi, onlar tamamen sıradan, tahta tabanlı sandaletlerdi.

"Meleklerin ayaklarına," dedi, "ne giydiklerini görmek isteyeceğinizi düşündüm. Sırf merakınızı gidermek için. Yoksa hiçbir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Ben bir bilim adamıyım ve neye kanıt denir bilirim. Kendimi çocukluk lakabımı kullanarak adlandırmamın bir sebebi de ken-

dime bir bilim adamının aynı zamanda tam bir çocuk gibi olması gerektiğini hatırlatmak. Eğer bir şey görürse onu gördüğünü söylemeli, bu şey göreceğini sandığı şey olsa da olmasa da. Önce görmeli, sonra düşünmeli, denemeli. Ama her zaman önce görmeli. Aksi takdirde yalnızca beklediğiniz şeyleri görürsünüz. Birçok bilim adamı bunu unutur. Daha sonra size bunu daha iyi anlatabileceğim bir şey göstereceğim. Kendime Akıllı Wonko dememin bir başka sebebi de insanların bu yüzden benim bir aptal olduğumu düşünmeleri. Bu bana gördüğüm şeyi gördüğümü söyleme olanağı yaratıyor. İnsanların aptalın biri olduğunuzu düşünmelerine aldırırsanız bilim adamı olamazsınız. Her neyse, bunu da görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Wonko'nun taşıdığını gördüğünde Arthur'u şaşırtan şey işte buydu, çünkü bu, gümüş grisi camdan yapılmış çok güzel bir balık kavanozuydu ve Arthur'un odasındakinin aynısıydı.

"Bunu nereden buldunuz?" diye son otuz saniyedir başarısız bir şekilde sormaya çalışıyordu Arthur, yutkunuyordu ve merak içindeydi.

Sonunda sorabilme vakti geldi, ama bir mili saniye farkla bu fırsatı kaçırdı.

"Bunu nereden buldunuz?" diye yutkunarak ve merak içinde sordu Fenchurch.

Arthur Fenchurch'e baktı, ardından yutkunarak ve merak içinde sordu, "Ne? Sen daha önce bunlardan görmüş müydün?"

"Evet," dedi kız, "ben de var bir tane, daha doğrusu vardı. Russell içine golf toplarını koyabilmek için onu benden yürüttü. Nereden geldiğini bilmiyorum, yalnızca Russell'a onu yürüt-

tüğü için kızdığımı hatırlıyorum. Niçin sordun, sende de mi var aynısından?"

"Evet, o ..."

İkisi de Akıllı Wonko'nun sert bakışlarının ikisi arasında merakla gidip geldiğini ve araya da bir yutkunma sıkıştırmaya çalıştığını fark etmişlerdi.

"S*izin* de mi bunlardan var?" diye ikisine birden sordu.

"Evet," diye cevap verdi ikisi birden.

Her birine uzun uzun ve sakin bir şekilde baktı, sonra kavanozu havaya kaldırarak California güneşinin ışığına tuttu.

Kavanoz güneşle birlikte adeta şarkı söylüyor, ışığın yoğunluğuyla çınlıyor, kumların çevresinde ve üzerinde koyu, ama parlak gökkuşakları oluşturuyordu. Wonko onu elinde evirip çevirdi. Üzerine itinayla kazınmış incecik çizgilerde şu sözcükler açıkça seçilebiliyordu "Elveda Ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler."

"Bunun ne olduğunu," diye yavaşça sordu Wonko, "biliyor musunuz?"

Her ikisi de merak içinde ve yavaşça başlarını sallayarak bilmediklerini belirttiler, gri camın içindeki şimşek gölgelerinin ışıltısıyla neredeyse büyülenmişlerdi.

"Bu yunuslardan bir ayrılık armağanı," dedi Wonko kısık ve sakin bir sesle, "sevdiğim, incelediğim, birlikte yüzdüğüm, balıkla beslediğim, hatta dillerini öğrenmeye çalıştığım yunuslardan. Dillerini öğrenmeyi imkânsız zorlukta bir iş haline getirmişlerdi, hele şimdi fark ettiğim gibi istedikleri takdirde bizim dilimizde hiç zorlanmadan iletişim kurabileceklerini de göz önüne alırsanız."

Dudaklarında bir gülümsemeyle başını hafif hafif salladı ve önce Fenchurch'e, sonra da Arthur'a baktı.

"Siz sizinkini ..." dedi Arthur'a, "sizinkini ne yaptınız? Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Eee, benimkinin içinde bir balık var," dedi Arthur, hafif mahcup bir şekilde. "Rastlantıya bakın ki, o sırada kulağımda ne yapacağımı bilmediğim bir balık vardı ve eee ... bu kavanoz da oradaydı işte." Sesi iyice kısılmıştı.

"Başka hiçbir şey yapmadınız mı? Hayır," dedi, "yapmış olsaydınız bilirdiniz." Tekrar başını salladı.

"Karım bizimkini buğdaylarımızı saklamak için kullanıyordu," diye devam etti Wonko, sesinde yeni bir tonla, "dün geceye kadar ..."

"Dün gece?" dedi Arthur yavaş ve kısık bir sesle, "ne oldu?"

"Buğdayımız bitti," dedi Wonko, tepkisiz bir sesle. "Karım," diye ekledi, "biraz daha almaya gitti." Bir an için kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi.

"Peki sonra ne oldu?" dedi Fenchurch, aynı nefes nefese kalmış tonla.

"Ben kavanozu yıkadım," dedi Wonko. "Onu çok dikkatli bir şekilde yıkadım, çok çok dikkatli, buğdayları son tanesine kadar temizledim, sonra yavaşça, dikkatle ve havsız bir kumaş parçasıyla döndüre döndüre kuruladım. Sonra kulağıma tuttum. Siz ... siz kendinizinkini kulağınıza yaklaştırdınız mı?"

Her ikisi de başlarını hayır anlamında salladılar, yine yavaşça, yine aptal aptal.

"Belki de," dedi Wonko, "bunu yapmalısınız."

32

Okyanusun derin uğultusu.

Düşüncenin erişebileceğinden daha uzak kıyılarda patlayan dalgalar.

Derinlerin suskun gürlemeleri.

Ve bütün bunların arasından çağıran sesler ya da sesler değil titreşen mırıltılar, kelimecikler, yarı ifade edilmiş düşünce şarkıları.

Selamlaşmalar, selamlaşma dalgaları, ifade edilmemiş olana doğru kayan, birlikte kırılan sözcükler.

Yerküre'nin kıyılarında bir keder çatırtısı.

Sevinç dalgaları – nerede? Tanımlanamaz şekilde bulunmuş bir dünya, tanımlanamaz şekilde erişilmiş, tanımlanamaz derecede ıslak, bir su şarkısı.

Sesler şimdi çok sesli bir müzik oluşturuyor, gürültülü açıklamalar, kaçınılmaz bir felakete dair, yok edilecek bir dünyaya dair, bir çaresizlik dalgası, bir ümitsizlik spazmı, ölümcül bir düşüş ve yine kırılan sözcükler.

Sonra bir ümit kıvılcımı, sarmalanmış zamanın izleri arasında bir gölge Yerküre'nin bulunuşu, sulara gömülen boyutlar, paralellerin çekim gücü, derin çekim gücü, iradenin bir fırıldak gibi dönüşü, fırlatılıp parçalara ayrılışı, uçuş. Eskisinin yerine konan yeni bir Yerküre, yunusların gidişi.

Sonra sersemletici tek bir ses, oldukça berrak.

"Bu kavanoz size İnsanları Koruyalım Kampanyası tarafından iletildi. Size veda ediyoruz."

Sonra uzun, ağır ve kusursuz grilikteki bedenlerin akıl almaz derinlikte bir bilinmeyene doğru yuvarlanarak uzaklaşmasının sesi, sessiz kıkırdamalar.

33

O akşam Tımarhanenin dışında kalıp içindeki televizyonu seyrettiler.

"Bunu görmenizi istiyorum," dedi Akıllı Wonko, haber bülteni bir kez daha başlayınca, "kendisi eski bir meslektaşımdır. Şu anda sizin ülkenizde bir araştırma yürütüyor. Seyredin."

Bu bir basın toplantısıydı.

"Korkarım, şu anda Yağmur Tanrısı ismi üzerinde bir yorumda bulunamam ve biz onu Kendiliğinden Doğan Neden-ötesi Meteorolojik Fenomen örneği olarak adlandırıyoruz."

"Bize bunun ne demek olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Pek de emin değilim. Bu noktada açık konuşalım. Bizler anlayamadığımız bir şey bulduğumuzda ona sizin anlayamayacağınız, hatta doğru dürüst söylemenizin bile çok zor olacağı bir isim vermekten hoşlanırız. Yani eğer sizin ona yalnızca Yağmur Tanrısı demenize izin verirsek, bu sizin bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiğiniz anlamına gelir, korkarım biz de bunu kabul edemeyiz.

"Hayır, ilk önce ona size değil bize ait olduğunu gösterecek bir isim vermeliyiz; onun sizin değil de bizim dediğimiz bir şey olduğunu daha sonra kanıtlarız.

"Sonuçta siz haklı çıksanız bile, hâlâ hatalı olacaksınız, çünkü bu durumda biz onu bir ... eee, 'Süpernormal ...' olarak niteleriz – paranormal ya da doğaüstü olarak değil, çünkü sizler artık bu iki sözcüğün ne anlama geldiğini bildiğinizi sanıyorsunuz; hayır, bir 'Süpernormal Dışkısal Tortu

İndüktörü.' Kendimizi korumak için de araya bir yere "Kısmi" lafını sıkıştırmak isteyebiliriz. Yağmur Tanrısıymış! Hıh, hayatım boyunca böyle saçmalık duymadım. Ama itiraf etmeliyim ki beni onunla tatile çıkarken yakalayamazsınız. Teşekkürler. Şimdilik hepsi bu kadar, eğer bizi izliyorsa buradan Wonko'ya da selamlarımı yolluyorum."

34

Uçakla eve dönerlerken hemen yanlarında kendilerine oldukça tuhaf bir şekilde bakan bir kadın oturuyordu.

Kendi aralarında alçak sesle konuştular.

"Yine de bilmem gerekiyor," dedi Fenchurch, "ve çok güçlü bir şekilde hissediyorum ki sen bildiğin bir şeyleri bana anlatmıyorsun."

Arthur içini çekti ve bir kâğıt parçası çıkardı.

"Kalemin var mı?" dedi. Fenchurch arandı ve bir tane buldu.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" diye sordu Arthur'a. O, kaşlarını çatıp kalemi çiğneyerek, kâğıdın üzerine bir şeyler karalayarak, bir şeylerin üzerini çizerek, yeniden bir şeyler karalayıp yeniden kalemi çiğneyerek bir yirmi dakika geçirdikten ve kendi kendine huzursuz homurtular çıkardıktan sonra.

"Bir zamanlar birinin bana vermiş olduğu bir adresi hatırlamaya çalışıyorum."

"Eğer kendine bir adres defteri almış olsaydın," dedi Fenchurch, "hayatın çok daha kolaylaşırdı."

Sonunda Arthur kâğıdı kıza verdi.

“Bunu sen sakla,” dedi.

Fenchurch kâğıda baktı. Bütün o karalamalar ve üstü çizilmiş sözcükler kargaşasının arasında şunlar okunuyordu: “Quentulus Quazgar Dağları. Sevorsbeupstry. Preliumtarn Gezegeni. Zarss Güneşi. Galaktik Sektör QQ7 Aktif J Gamma.”

“Peki orada ne var?”

“Görünüşe bakılırsa,” dedi Arthur, “Tanrının Yarattıklarına Son Mesajı olmalı.”

“Bu biraz daha anlamlı geliyor,” dedi Fenchurch. “Oraya nasıl gideceğiz?”

“Sen gerçekten ...?”

“Evet,” dedi Fenchurch kesin bir tavırla, “gerçekten de bilmek istiyorum.”

Arthur çizikler içinde kalmış küçük pleksiglas pencereden dışarıya, geniş gökyüzüne baktı.

“Affedersiniz,” dedi aniden, onlara tuhaf tuhaf bakmakta olan kadın, “umarım kabalık ettiğimi düşünmezsiniz. Bu uzun uçuşlarda öyle sıkılıyorum ki, birileriyle konuşmak iyi oluyor. Benim adım Enid Kapelsen, Bostonluyum. Söylesenize kuzum sık sık uçuyor musunuz?”

35

Arthur’un West Country’deki evine gittiler, çantaya bir iki havlu ve gerekli şeyleri doldurdular, ardından her Galaksi otostopçusunun eninde sonunda zamanının çoğunu alan şeyi yaptılar.

Bir uçan dairenin geçmesini beklemeye başladılar.

“Bir arkadaşım bu işi on beş yıl boyunca yapmış,” dedi Arthur bir gece boyunları bükük bir halde gökyüzünü seyrederlerken.

"Kimdi o?"

"Adı Ford Prefect."

Ansızın kendisini bir daha hiçbir zaman yapmayacağını sandığı bir şeyi yaparken bulmuştu.

Ford Prefect'in nerede olduğunu merak ederken yani.

Olağanüstü bir rastlantı sonucu, ertesi gün gazetede iki haber vardı. Birincisi bir uçan daire hakkında son derece hayret verici bir olayla ve diğeri de barlarda çıkan bir dizi uygunsuz karmaşayla ilgiliydi.

Ford Prefect ertesi gün akşamdan kalma bir halde ortaya çıkıp Arthur'un telefonlara hiç cevap vermediğinden yakındı.

Gerçekten de son derece hasta görünüyordu. Yalnızca bir çitin üzerinden geri geri sürüklenmiş gibi değil, sanki aynı anda söz konusu o çit de harman makinesinin içinden geçirilmiş gibi görünüyordu. Arthur'un oturma odasına bütün o dur yardım edeyim tekliflerini eliyle uzaklaştırma suretiyle reddederek ve sendeleyerek girdi, ki bu bir hataydı, çünkü sunulan yardımı reddetmek için elini sallaması onun dengesini tamamen kaybetmesine yol açtı ve sonunda da Arthur onu yerde sürükleyerek kanepeye götürmek zorunda kaldı.

"Teşekkür ederim," dedi Ford, "Çok teşekkür ederim. Senin ..." dedi ve üç saatlik bir uykuya daldı.

"... en ufak bir fikrin var mı," diye devam etti uyandığında, "Ülker yıldız grubundan İngiliz telefon sistemine ulaşmanın ne kadar zor olduğu hakkında? Olmadığını görebiliyorum, onun için sana anlatayım," dedi, "ama elbette ki bana ya-

pacağın kocaman bir kupa sade ve sütsüz kahveyi içerken."

Arthur mutfağa giderken Ford'da sallanarak onun peşi sıra gitti.

"Salak santral memureleri insana durmadan nereden aradığını soruyor ve Letchworth'den aradığını söyleyince de eğer o hattan arıyorsanız bunu yapıyor olamayacağınızı söylüyorlar. Ne yapıyorsun sen?"

"Sana sade ve sütsüz kahve yapıyorum."

"Ha." Ford tuhaf bir şekilde düş kırıklığına uğramış görünüyordu. Perişan bir halde çevresine göz attı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Pirinç gevreği."

"Ya bu?"

"Kırmızı biber."

"Anladım," dedi Ford ciddi bir ses tonuyla ve biri öbürünün üzerinde duracak şekilde ikisini de tekrar tezgâha bıraktı, ama pek dengeli duruyorlarmış gibi görünmedikleri için de bu kez alttakini üste geçirdi ve bu işe yaramış gibiydi.

"Biraz uzay tutmasına uğradım da," dedi. "Ne diyordum?"

"Letchworth'tan telefon edememek hakkında konuşuyordun."

"Edemiyordum. Bunu kadına açıkladım, 'Eğer böyle davranacaksanız,' dedim, 'Letchworth'ü boş verin. Ben aslında Sirius Sibernetik Şirketi'nin bir ticari araştırma gemisinden arıyorum, şu anda dünyanızda bilinen, ama sayın bayan, sizin tarafınızdan bilinmediği anlaşılan yıldızların arasındaki bir yolculuğun ışık-hızı-altı ayağındayım – sayın bayan,' dedim" diye açıkladı

Ford Prefect, "çünkü cahil bir salak olduğunu ima ettiğim için alınmasını istemiyordum..."

"İnce bir düşünce," dedi Arthur Dent.

"Tam anlamıyla," dedi Ford, "ince bir düşünce."

Kaşlarını çattı.

"Şu uzay tutması," dedi, "yardımcı cümlelerde çok kötü etkiliyor. Bana yine yardım etmen gerekecek," diye devam etti, "ne hakkında konuşuyordum, bir hatırlatsana."

"Dünyanızda bilinen," dedi Arthur, "ama sayın bayan, sizin tarafınızdan bilinmediği anlaşılan yıldızların ..."

"Ülker Epsilon ve Ülker Zeta," diye zafer kazanmış bir tavırla cümlenin sonunu getirdi Ford. "Bu konuşma cümbüşü oldukça eğlenceli, ha?"

"Biraz kahve al."

"Sağ ol, istemiyorum. 'Ve burada Ülker'de epey ileri telekomünikasyon aletlerimiz olduğu halde, doğrudan aramak yerine,' dedim, 'neden sizi rahatsız ediyorum, biliyor musunuz? Çünkü bu gemiyi kullanan pilot olacak yıldız hayvanı, üç kuruşun hesabını yapan cimri herif, ödemeli aramam gerektiğinde ısrar ediyor. Buna inanabiliyor musunuz?' "

"Peki inanabildi mi?"

"Bilmiyorum. Ben cümlemi bitirene kadar o telefonu kapatmıştı bile," dedi Ford, "Peki! Sonra ne yaptım dersin?" diye sordu öfkeyle.

"Hiçbir fikrim yok Ford," dedi Arthur.

"Yazık," dedi Ford, "bana hatırlatabileceğini umuyordum. Bu heriflerden gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun. Bunlar gerçekten de kozmosun sürüngenleri, hiçbir zaman doğru dürüst çalışmayan ve çalıştığı zaman aklı başında

hiç kimsenin onlardan istemeyeceği şeyleri yapan ve bu yaptığını bipleyerek haber veren," diye ekledi çıldırmış gibi, "o işe yaramaz küçük makineleriyle, semavi sonsuzluğun içinde vızıldanarak dolaşıp duruyorlar!"

Bu, kesinlikle doğruydu ve sırf bu görüşü benimsedikleri için doğru düşündüğü kabul edilen insanların paylaştığı saygın bir görüştü.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, halihazırdaki neredeyse beş milyon dokuz yüz yetmiş beş bin beş yüz elli dokuz adet sayfası içinde rastlanması oldukça güç sağduyulu bir yaklaşımla Sirius Sibernetik Şirketi ürünleri hakkında şöyle der: "Onları çalıştırabildiğiniz takdirde hissedeceğiniz başarı duygusu, bu ürünlerin temelde ne kadar gereksiz olduklarını görmenizi engelleyebilir.

"Bir başka deyişle –ki bu, Sirius Sibernetik Şirketi'nin Galaksi çapındaki başarısının altında yatan somut prensiptir– bu ürünlerin temel tasarım hataları yüzeysel tasarım hatalarıyla gizlenmiştir."

"Ve bu adam da" diye söylendi Ford, "bu şirketin ürünlerinden daha bir sürüsünü satmaya azimliydi! Beş yıl sürecek görevi tuhaf yeni dünyalar keşfetmek, oralardaki restoranlara, asansörlere ve şarap evlerine Gelişmiş İdare Eder Müzik Sistemleri satmaya uğraşmaktı! Ya da eğer o dünyalarda henüz restoranlar, asansörler ve şarap evleri yoksa, oralardaki uygarlığın gelişimini yapay olarak hızlandırıp böyle yerlere sahip olmalarını sağlamaktı! Şu kahve nerede kaldı!"

"Döktüm."

"Biraz daha yap o zaman. Sonra ne yaptığımı hatırladım şimdi. Bildiğimiz şekliyle uygarlığı kurtardım. Eminim buna benzer bir şeydi."

Kararlı bir şekilde tökezleye tökezleye oturma odasına döndü, anlaşıldığı kadarıyla orada da kendi kendine konuşmaya devam ediyor, bir yandan da mobilyalara tosluyor ve bip bip sesleri çıkarıyordu.

Birkaç dakika sonra, en sakin yüz ifadesini takınmış olan Arthur onun peşinden içeri girdi.

Ford şaşırmış görünüyordu.

"Nerelerdeydin?"

"Kahve yapıyordum," dedi Arthur hâlâ en sakin yüz ifadesini takınmış olarak. Çok çok önceleri, Ford'la birlikte olmanın tek yolunun yanında bir sürü sakin yüz ifadesi bulundurmak ve sürekli olarak bu ifadeleri takınmak olduğunu keşfetmişti.

"En heyecanlı bölümü kaçırdın!" diye öfkelendi Ford. "Herifin üzerine atladığım kısmı kaçırdın! Şimdi," dedi, "bir kez daha atlamak zorunda kalacağım."

Kendisini bir sandalyenin üzerine hızla, dikkatsizce attı ve sandalyeyi kırdı.

"Geçen sefer," dedi suratını asarak, "daha iyiydi" ve eliyle, bağlayıp yemek masasının üzerine yerleştirdiği bir başka kırık sandalyeyi işaret etti.

"Anlıyorum," dedi Arthur, bağlanmış enkaza sakin bir göz atarak, "peki eee ... ya o buz kalıpları ne işe yarıyordu?"

"Ne?" diye haykırdı Ford. "Ne? O kısmı da mı kaçırdın? Ertelenmiş yaşam tesisatını! Adamı ertelenmiş yaşam tesisatına bağladım. Şey, bağlamak zorundaydım, öyle değil mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Arthur, sakin sesiyle.

"Ona dokunma!!!" diye haykırdı Ford.

Gizemli bir sebep yüzünden masanın üzerin-

de açık bırakılmış ahizeyi yerine koymak üzere olan Arthur, sakin bir şekilde duraksadı.

"Pekâlâ," dedi Ford, sakinleşerek, "şimdi onu kulağına götür ve dinle."

Arthur telefonu kulağına yaklaştırdı.

"Sesli saat," dedi.

"Biip, biip, biip" dedi Ford, "o herif buzların içinde uyuyarak Sesefras Magna'nın az bilinen bir ayının çevresinde yavaş yavaş dolanırken, gemisinin her yanında duyulan ses aynen böyle. Sesli Londra Saati!"

"Anlıyorum," dedi yeniden Arthur, artık büyük soruyu sormanın tam zamanı olduğuna karar vermişti.

"Niçin?" dedi sakince.

"Şansım iyi giderse," dedi Ford, "telefon faturası o düzenbazları iflas ettirecek."

Ter içinde, kendisini kanepenin üzerine attı.

"Neyse," dedi, "geri dönüşüm çarpıcı oldu ha, ne dersin?"

36

Ford Prefect'in içinde kaçak yolcu olarak geldiği uçan daire bütün dünyayı şaşırtmıştı.

En sonunda ne şüphe, ne hata olasılığı, ne sanrılar ne de su depolarında yüzerken bulunan gizemli CIA ajanları vardı.

Bu sefer uçan daire gerçekti ve kesindi. Pek bir kesin olarak kesindi.

Uçan daire altında kalan her şeye karşı muhteşem bir umursamazlık içinde alçalmış, Harrods'ın da büyük bir bölümünün içinde olduğu

dünyanın en pahalı gayrimenkullerinin bir kısmını içeren büyük bir alanı ezmişti.

Onu görenlerden bazıları muazzam bir büyüklükte, neredeyse bir buçuk kilometre çapında olduğunu söylüyordu, donuk gri renkli, insanoğluna yabancı güneşler altında vahşi güçlerle girmiş olduğu sayısı bilinmeyen korkunç uzay savaşları yüzünden aldığı yaralarla delik deşik olmuş, kavrulmuş ve deforme olmuş bir haldeydi.

Bir çıkış kapısı açıldı ve çarptığı Harrods Yemek Bölümünü ezdi, Harvey Nichols'u yerle bir etti ve işkence gören mimari şaheserlerin iç paralayıcı son çığlığıyla Sheraton Park Kulesini devirdi.

Parçalayıcı makinelerin homurtuları ve derinlerden gelen çatırtılarla dolu, insanın yüreğini donduran uzunlukta bir anın geçişinin ardından uçan dairenin rampasında otuz metre uzunluğunda, devasa boyutlu, gümüş bir robot belirdi.

Bir elini havaya kaldırdı.

"Barış için geldim," dedi, gıcırtılarla dolu uzun bir sessizlik anının ardından ve şöyle devam etti, "beni Kertenkelenize götürün."

Arthur'la birlikte oturup televizyonda kesintisiz bir şekilde aktarılan heyecanlı haberleri izleyen Ford Prefect'in bütün bu olanlar için elbette ki bir açıklaması vardı. Televizyon haberlerinin hiçbiri bu şeyin bilmem ne kadar hasara yol açtığını, hasarın şu ana kadar bilmem kaç milyar pound'a ulaştığını ve toplam bilmem kaç kişinin öldüğünü söylemekten ve ardından aynı şeyleri bir kez daha tekrarlamaktan öteye gitmiyordu, çünkü robotun yalnızca olduğu yerde durup hafifçe sallanmaktan ve kısa anlaşılmaz hata mesajları yayınlamaktan başka bir şey yaptığı yoktu.

“Bu robot çok kadim bir demokrasiden geliyor, anlarsın ya ...”

“Yani demek istediğin, o bir kertenkeleler dünyasından mı geliyor?”

“Hayır,” dedi Ford, kendisine zorla bir parça kahve içirildikten sonra, artık başlangıçtaki halinden birazcık daha mantıklı ve anlaşılır hareket etmeye başlamıştı, “bu o kadar da basit bir şey değil. Hiçbir şey bu kadar açık değildir. Onun geldiği dünyada, halk halktır. Liderlerse kertenkele. Halk kertenkelelerden nefret eder ve kertenkeleler de halkı yönetirler.”

“Garip,” dedi Arthur, “bunun bir demokrasi olduğunu söylememiş miydin.”

“Öyle dedim,” dedi Ford. “Bir demokrasi.”

“O halde,” dedi Arthur, saçmalayan bir kalın kafalı gibi konuşmadığını umarak, “halk neden kertenkelelerden kurtulmuyor?”

“Dürüst olmak gerekirse, bu akıllarına gelmiyor,” dedi Ford. “Hepsinin oy hakkı var ve bu yüzden oy verdikleri hükümetin aşağı yukarı istedikleri hükümet olması gerektiğini düşünüyorlar.”

“Yani, halkın kertenkeleler için mi *oy verdiğini* söylemek istiyorsun?”

“Şey, evet,” dedi Ford omzunu silkerek, “elbette.”

“Ama,” dedi Arthur, yine büyük sorusunu sorarak devam etti, “niçin?”

“Çünkü eğer bir kertenkeleye oy vermezlerse,” dedi Ford, “yanlış bir kertenkele başa gelebilir. Hiç cinin var mı?”

“Ne?”

“Dedim ki,” dedi Ford, sesine usulca yükselen bir sabırsızlık havası yerleşirken, “hiç cinin var mı?”

"Bir bakayım. Sen bana şu kertenkeleleri anlat."

Ford bir kez daha omzunu silkti.

"Halkın bir bölümü kertenkelelerin başlarına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor," dedi. "Tamamen yanılıyorlar elbette, tamamen ve bütünüyle yanılıyorlar, ama birilerinin böyle söylemesi gerekiyor."

"Ama bu korkunç," dedi Arthur.

"Dinle, dostum," dedi Ford, "eğer Evrenin bir parçasının diğer bir parçasına bakıp da 'bu korkunç' dediğini duyduğum her sefer için bir Altair doları alacak olsaydım, şimdi burada cin arayan bir limon gibi oturuyor olmazdım. Ama öyle bir para almıyorum ve bu yüzden de aynen öyle oturuyorum işte. Her neyse, sen niye böyle sakin ve gözlerin fal taşı gibi açılmış bakıyorsun? Âşık falan mısın yoksa?"

Arthur, evet dedi, âşıktı ve bunu çok sakin bir tavırla söyledi.

"Umarım şu cin şişesinin nerede olduğunu bilen birine âşık olmuşsundur? Onunla tanışacak mıyım?"

Tanıştı, çünkü tam da o anda Fenchurch, almaya gittiği bir tomar gazeteyle birlikte içeri girdi. Masanın üzerindeki enkazı ve kanepenin üzerine uzanmış olan Betelgeuse'lü enkazı görüp şaşkınlık içinde olduğu yerde öylece dikilip kaldı.

"Cin nerede?" diye sordu Ford, Fenchurch'e. Arthur'a da "Sahi, Trillian'a ne oldu?" diye sordu.

"Eee, bu Fenchurch," dedi Arthur, beceriksizce. "Trillian ile aramızda bir şey yoktu ki. Onu son gören sen olmalısın."

"Ha, evet," dedi Ford, "Zaphod'la birlikte bir yerlere gitti. Çocukları falan oldu galiba. En azın-

dan," diye ekledi, "öyle olduklarını sanıyorum. Zaphod çok sakinleşti, biliyor musun?"

"Sahi mi?" dedi Arthur, telaşla Fenchurch'ün etrafında fır dönüp onu elindeki yükten kurtarmaya çalışarak.

"Öyle," dedi Ford, "en azından kafalarından biri artık aside gömülmüş bir devekuşundan daha akıllı görünüyor."

"Arthur, kim bu?" dedi Fenchurch.

"Ford Prefect," dedi Arthur. "Sana laf arasında ondan bahsetmiş olabilirim."

37

Dev boyutlu gümüş robot sersemlemiş bir şaşkınlık içinde, bacaklarının arasında Knightsbridge'in kalıntılarıyla, tam üç gün üç gece ağır ağır iki yana sallanıp birtakım şeyleri çözmeye çalışarak öylece dikildi.

Hükümet görevlileri onu görmeye geldi, kamyonlar dolusu gazeteci televizyon programlarında birbirlerine onun hakkında ne düşündüklerini sordu, bombardıman uçakları zavallı saldırılar yaptılar – ama ortalıkta kertenkele filan görünmedi. Bu arada robot ağır ağır ufku taramakla meşguldü.

Geceleri, hiçbir şey yapmamaya devam edişini görüntülemeye devam eden televizyon ekiplerinin projektörleriyle aydınlatılan görüntüsü muhteşemdi.

Düşündü, düşündü ve en sonunda bir sonuca vardı.

Hizmet robotlarını keşfe göndermek zorundaydı.

Bunu daha önce düşünmüş olması gerekirdi, ama birtakım sorunları vardı.

Bir akşamüzeri küçük uçan robotlar ürkütücü bir metal bulutu halinde gıcırdayarak uçan dairenin kapısından çıktılar. Bazı şeylere çılgın gibi saldırıp bazılarını koruyarak çevredeki araziyi talan ettiler.

En sonunda içlerinden bir tanesi evcil hayvan satan bir dükkânda birkaç kertenkele buldu, ama demokrasi adına dükkânı birden öylesine ateşli bir şekilde savunmaya kalkıştı ki, bölgede pek az şey canlı kalabildi.

Gıcırtılı uçuculardan oluşmuş becerikli bir ekip Regent Park'daki hayvanat bahçesini, özellikle de Sürüngenler Evini keşfedince bir dönüm noktasına gelinmiş oldu.

Evcil hayvan satan dükkânda yaptıkları yanlışlardan sonra bir parça dikkatli olmayı öğrenmiş olan uçan matkaplar ve oyma testereleri, büyük ve besili iguanaların bir bölümünü alıp onlarla yüksek seviye görüşmeler yapacak olan gümüş robota götürdüler.

Bir süre sonra robot dünyaya kapsamlı, samimi ve yeterli genişlikte sürdürülen görüş alışverişine rağmen üst düzeyde devam eden görüşmelerin kesildiğini, kertenkelelerin emekliye ayrıldığını, kendisinin yani robotun da buralarda bir yerde kısa bir tatil yapmaya karar verdiğini ve birtakım nedenler yüzünden bu yeri Bournemouth olarak seçtiğini ilan etti.

Bunu televizyonda izleyen Ford Prefect başını öne doğru salladı, kahkaha attı ve bir bira daha içti.

Robotun ayrılışı için gerekli tüm hazırlıklar derhal yerine getirildi.

Uçan alet takımları kesintisiz bir şekilde gıcırdadılar, tüm gün ve gece boyunca ışınlarla her şeyi kesip delip kızarttılar; sabah olduğunda, üzerinde robotun içeriden desteklenerek ayakta durmakta olduğu devasa bir hareketli vinç ayağı batıya doğru giden birkaç yolda birden aynı anda ilerlemeye başlamıştı bile.

İlginç bir karnaval ekibi gibi batı yönünde yavaş yavaş ilerliyor ve çevresinde hizmetkârları, helikopterler, haber araçları vızır vızır dolanıyordu; Bournemouth'a varana dek araziyi kesip biçerek ilerlemeye devam etti. Bournemouth'a vardığında robot kendini yavaşça nakliye sisteminin kucağından kurtardı, kumsala gidip uzandı ve on gün boyunca kumsalda öylece yattı.

Bu elbette ki, uzun zamandır Bournemouth'da yaşanan en heyecan verici olaydı.

Robotun dinlenme alanı olarak işaretlenip koruma altına alınan bölgenin çevresinde her gün kalabalıklar toplandı ve halk onun ne yaptığını görmeye çalıştı.

Hiçbir şey yaptığı yoktu. Yalnızca kumsalda uzanmış yatıyordu. Biraz beceriksiz bir şekilde yüzükoyun yatmaktaydı.

Yerel gazetelerin birinde çalışan bir gazeteci bir gece geç vakit şimdiye kadar dünyada kimsenin yapmayı başaramadığı bir şeyi başararak dinlenme alanının sınırını koruyan hizmet robotlarından biriyle kısa ve anlaşılabilir bir görüşme yapmayı başardı.

Bu olağanüstü bir başarıydı.

"Sanırım, içeride haber olabilecek bir şeyler var," demişti gazeteci, çelik ağlı çitin arasından bir sigarayı paylaşırlarken, "ama olaya içeriden

bakacak sağlam bir görüş açısına ihtiyaç duyuyorum. Elimde bir soru listesi var," diyerek devam etmişti, iç ceplerinden birini beceriksizce karıştırırken, "belki onun, ona her ne diyorsanız o şeyin, bu listeye bir göz atmasını sağlayabilirsin."

Küçük uçan ayarlı tornavida bir şeyler yapmaya çalışacağını söylemiş ve gıcırdayarak uzaklaşmıştı.

Cevap hiçbir zaman gelmedi.

Bununla birlikte, ilginçtir ki, kâğıt parçasının üzerindeki sorular, robotun, savaş yaralarıyla dolu zihninin muazzam bir endüstriyel kalitedeki devrelerinden geçmekte olan sorularla neredeyse aynıydı. Bu sorular şunlardı:

"Bir robot olmak konusunda neler hissediyorsunuz?"

"Uzaydan gelmiş olmak nasıl bir his?"

"Bournemouth'u beğendiniz mi?"

Ertesi sabah erken saatlerde bir toparlanma hareketi başladı ve robotun birkaç gün içinde temelli gitmeye hazırlandığı anlaşıldı.

"Mesele şu," dedi Ford'a, Fenchurch, "bizi gemiye aldırabilir misin, aldıramaz mısın?"

Ford çılgın bir telaşla saatine baktı.

"Benim yarım kalmış çok önemli bazı işlerim var," diye haykırdı.

38

Kalabalık, çevrelediği gümüş renkli dev araca olabildiğince yaklaşmaya çalışıyor, ama yanına pek fazla sokulamıyordu. Aracın etrafı uçan ve devriye gezen minik hizmet robotları tarafından parmaklıklarla çevrilmişti. Bu sınır da ordu tara-

fından korunup gözetlenmekteydi; ordu içerideki sınırı delmekte kesinlikle başarılı olamamıştı, ama kendi koydukları sınırı hiç kimsenin geçmesine izin vermemeye kararlıydılar. Ordunun çevresiyse polis kordonu altındaydı; gerçi polisin oradaki görevinin halkı mı ordudan, yoksa orduyu mu halktan korumak olduğu ya da dev geminin diplomatik dokunulmazlığını gözeterek park cezası almasını engellemek mi olduğu tamamen belirsizdi ve mesele tartışmaya fazlasıyla açıktı.

İç sınırdaki çit artık sökülmeye başlanmıştı. Ordu huzursuzca kıpırdandı, orada bulunmalarının asıl sebebinin şu anki niyetinin öylece kalkıp gitmekmiş gibi görünmesi gerçeğine karşı nasıl tepki vermeleri gerektiğine pek emin değillerdi.

Dev robot öğle yemeği vaktinde gemisine girmiş ve şu anda saat öğleden sonra beş olduğu halde bir daha kendisinden hiçbir işaret alınmamıştı. Birçok ses duyuluyordu – aracın derinliklerinden gelen dişli gıcırtıları ve metal şakırtıları, sanki bir milyon iğrenç arızanın oluşturduğu bir müzik gibiydi; ama kalabalık arasında algılanan gergin bekleyiş hissi kalabalığın düş kırıklığına uğrama olasılığını gergin bir şekilde beklemelerinden doğmuştu. Bu son derece olağanüstü nesne, ansızın gelip yaşamlarına girivermişti ve şimdi de görünüşe göre onları almadan öylece çıkıp gidecekti.

Bu hissi özellikle iki kişi oldukça yoğun bir şekilde yaşıyordu. Arthur ve Fenchurch endişeli gözlerle çevreyi tarıyor, ama Ford Prefect'i kalabalığın içinde hiçbir yerde göremiyorlardı; hatta orada olmaya niyeti olduğunu gösteren tek bir işaret bile yoktu.

"O ne kadar güvenilir biri?" diye boğuk bir sesle sordu Fenchurch.

"Ne kadar *güvenilir mi?*" dedi Arthur. Ürkütücü bir kahkaha attı. "Okyanus ne kadar sığdır?" dedi. "Güneş ne kadar soğuktur?"

Robotun vinç ayaklı nakliye sisteminin son parçaları da gemiye taşınıyor, sınırı oluşturan çitin kalan bölümleri, rampanın dibinde onların peşinden içeri sokulmak üzere yığılmış bir şekilde bekliyordu. Rampanın etrafında nöbet tutmakta olan askerler anlamlı bir öfke gösterisi sergiliyor, oraya buraya emirler yağdırılıyor, acele toplantılar yapılıyor, ama elbette bütün bu olaylara müdahale edecek hiçbir şey yapılmıyordu.

Arthur ile Fenchurch, ümitsiz bir şekilde ve hiçbir planları olmaksızın kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştılar, ama kalabalığın tamamı da kalabalığı yararak ilerlemeye çalıştığı için bu çabaları onları bir adım bile ileri götürmedi.

Birkaç dakika sonra geminin dışında hiçbir şey kalmamış ve çit son parçasına kadar gemiye yüklenmişti. Birkaç uçan testere ve bir tesviye aletinin alanın çevresinde son bir kontrol yaptıkları görüldü ve ardından onlar da çığlık çığlığa gıcırtılarla devasa giriş kapısından içeriye, gemiye girdiler.

Birkaç saniye geçti.

İçeriden gelen mekanik düzensizlik seslerinin yoğunluğu değişti, ardından kocaman çelik rampa ağır ağır ve yavaşça kendisini Harrods Yiyecek Bölümünden kaldırmaya başladı. Bu gelişmeye eşlik eden ses, tamamen görmezden gelinen binlerce gergin ve heyecanlı insanın sesiydi.

"Durun!"

Dönüp duran kalabalığın kıyısında acı bir fren yaparak duran taksiden çıkan bir megafondan kükremişti bu ses.

"Önemli bir bilimsel kopma oldu!" diye bağırıyordu megafon, "baştan sona. Her şey tamamen değişti," diye düzeltti kendi kendini. Taksinin kapısı açıldı ve Betelgeuse civarından gelen ufak tefek adam, üzerinde beyaz bir önlükle dışarı fırladı.

"Durun!" diye bağırdı bir kez daha, bu kez üzerinde çeşitli ışıklar olan siyah renkli küt bir sopaya benzeyen kısa bir nesneyi sallıyordu elinde. Nesnenin üzerindeki ışıklar hafifçe kırpıştı; rampanın yükselişi durdu ve ardından başparmaktan gelen sinyallere boyun eğerek yönünü tekrar aşağıya doğru çevirdi – Galaksideki elektronik mühendislerinin yarısı bu sinyalleri engelleyebilmenin yeni yollarını ararken, diğer yarısı da bu engelleyici sinyalleri engellemenin yeni yollarını aramaktaydı.

Ford Prefect taksinin içindeki megafonu kaptı ve yeniden kalabalığa seslenmeye başladı.

"Yol açın," diye bağırıyordu, "lütfen yol açın, bu önemli bir bilimsel gelişme. Sen ve sen, taksiden malzemeyi çıkarın."

Tamamen rastgele bir şekilde, bu kez kalabalığın içinden çıkıp hızla taksiye doğru yaklaşmaya çalışan Arthur ve Fenchurch'ü işaret etmişti.

"Pekâlâ, şimdi sizden birkaç önemli bilimsel malzeme için yol açmanızı rica ediyorum," diye gürledi Ford. "Herkes sadece sakin olsun yeter. Her şey kontrol altında, görülecek hiçbir şey yok. Yalnızca çok önemli bilimsel bir gelişme o kadar. Şimdi sakin olun. Önemli bilimsel malzeme. Yol açın."

Yeni bir heyecana susamış ve düş kırıklıklarının ansızın ertelemesine çok sevinmiş olan kalabalık hevesli bir şekilde geri çekilip yol açmaya başladı.

Arthur, taksinin bagajından çıkardıkları önemli bilimsel malzeme kutularının üzerindeki yazıları görünce birazcık şaşırmıştı.

"Üstüne paltonu ört," diye mırıldandı Fenchurch'e, bir yandan da bagajdan çıkardıklarını onun kollarına istifliyordu. Sonra taksinin arka koltuğuna sıkıştırılmış olan tekerlekli bir süpermarket arabasını da aceleyle yerinden çıkardı. Gürültüyle yere indirdi ve birlikte kutuları içine doldurdular.

"Yol açın lütfen," diye bağırdı Ford yeniden. "Her şey yeterli bilimsel kontrol altında."

"Parayı sizin ödeyeceğinizi söylemişti," dedi Arthur'a taksi şoförü ve Arthur da cebinden birkaç kâğıt para çıkararak ödemeyi yaptı. Uzaktan uzağa polis sirenlerinin sesi duyulmaktaydı.

"Şu tarafa doğru açılın," diye bağırdı Ford, "böylece kimsenin canı yanmasın."

Mıcırların üzerinde tıngırdayan süpermarket arabasını rampaya doğru iterlerken, arkalarında dalgalanan kalabalık yeniden kapanmıştı.

"Sorun yok," diye bağırmaya devam ediyordu Ford. "Görülecek hiçbir şey yok, her şey bitti. Bunların hiçbiri gerçekte olmuyor."

"Lütfen, yolu açın," diye kalabalığın arka taraflarından bir polis megafonu kükredi. "Bir kopma oldu, lütfen yolu açın."

"Bir bilimsel gelişme," diye haykırdı Ford onunla yarışarak. "Bilimsel bir ilerleme!"

"Polis! Yol açın!"

"Bilimsel malzeme! Yol açın!"

“Volkmen!” diye haykırdı Ford ve ceplerinden yarım düzine kadar minyatür teyp çıkararak kalabalığa doğru fırlattı. Bunun sonucunda oluşan birkaç saniyelik inanılmaz karmaşa sayesinde bizimkiler de süpermarket arabasını rampanın kıyısına getirip onu ilk basamağa çıkaracak zamanı bulmuşlardı.

“Sıkı tutunun,” diye mırıldandı Ford ve Elektronik Başparmak üzerindeki bir düğmeye bastı. Arkalarındaki kocaman rampa sarsılarak yavaşça yukarı doğru yükselmeye başladı.

“Tamamdır, çocuklar,” dedi, çalkalanan kalabalık aşağıda kalıp kendileri eğimli rampayı tırmanarak geminin içlerine doğru ilerlemeye başladıklarında, “görünüşe göre yola koyulduk.”

39

Durmadan silah sesleriyle uyandırılmak Arthur Dent’i rahatsız ediyordu.

Hâlâ rahatça uyumayı başarabilen Fenchurch’ü uyandırmamaya gayret ederek, kendileri için bir tür ranzaya dönüştürdükleri bakım atölyesinin girişinden yavaşça dışarı süzüldü, giriş merdivenlerinden aşağı indi kendisini giriş merdivenine attı ve sessiz adımlarla, keyifsiz bir halde koridorlarda dolaşmaya başladı.

Koridorlar dardı ve iyi aydınlatılmamışlardı. Aydınlatma devreleri sinir bozucu bir şekilde vızıldıyordu.

Sorun bu değildi.

Durdu ve loş ışıklı koridorda bir elektrikli matkap kulak tırmalayıcı bir sesle yanından ge-

çip ara sıra kafası karışmış bir arı gibi duvarlara çarparken kendisini geriye çekip duvara yapıştı.

Sorun bu da değildi.

Gemi bölmelerinden birinin kapısından daha geniş başka bir koridora geçti. Koridorun bir ucundan keskin dumanlar yükseliyordu, bu yüzden diğer uca doğru yürüdü.

Duvarın içine gömülmüş ve sertleştirilmiş olduğu halde yine de çizilmiş olan pleksiglas levhanın arkasına yerleştirilmiş bir gözlem monitörünün önüne geldi.

"Şunu biraz kısar mısın lütfen?" dedi, Totenham Court Road'daki bir dükkânın vitrininden – ki dükkânın vitrinini kırabilmek için cama önce küçük bir tuğla, sonra bir yığın boş bira kutusu fırlatması gerekmişti – almış olduğu bir yığın video aletinin ortasında bağdaş kurmuş oturan Ford Prefect'e.

"Şişşşt," diye tısladı Ford, manik bir yoğunlaşma içinde ekranı izlerken. *Muhteşem Yedili*'yi izlemekteydi.

"Birazcık," dedi Arthur.

"Hayır!" diye haykırdı Ford. "En güzel yerine geliyoruz! Dinle, sonunda her şeyi çözdüm, voltaj seviyelerini, bağlantıları, her şeyi ve burası da filmin en güzel yeri."

Arthur başı ağrıyarak ve iç çekerek Ford'un yanına oturdu ve en güzel yeri seyretti. Ford'un heyecanlı haykırışlarını ve "yiihhuu"larını olabildiği kadar sakin bir şekilde dinledi.

"Ford," dedi sonunda, film bitip Ford kaset yığını arasından *Casablanca*'yı ararken, "nasıl oluyor da, eğer ..."

"Asıl bomba bu," dedi Ford. "Ben işte bunu almak için geri dönmüştüm. Tamamını hiç seyre-

demediğimi biliyor muydun? Sonunu hep kaçırmıştım. Vogonların gelmesinden önceki gece de yarısını izlemiştim. Ortalığı havaya uçurduklarında sonunu asla göremeyeceğimi sanıyordum. Hey, o iş ne oldu sahi?"

"Hayat işte," dedi Arthur ve altılık bir paketten bir bira aldı.

"Ha, yine mi," dedi Ford. "Ben de öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim. Ama ben bu seyrettiklerimi tercih ederim," diye ekledi, Rick'in barı ekranda belirdiğinde. "Nasıl oluyor da eğer ne?"

"Ne?"

" 'Nasıl oluyor da, eğer ...' diye bir cümleye başlamıştın..."

"Nasıl oluyor da eğer Yerküre hakkında bu kadar kötü düşünüyorsan ... öff, boş ver, filmi izleyelim."

"Sana tamamen katılıyorum," dedi Ford.

40

Anlatılacak az bir şey kaldı.

Flanux'un Uçsuz Bucaksız Işık Çayırları olarak bilinen alanın arkasında Saxaquine'nin Muteber Gri Tımarları'nın uzandığının keşfedilmesinden önce bile Flanux'un Uçsuz Bucaksız Işık Çayırlarının arkasında Saxaquine'in Muteber Gri Tımarları uzanırdı.

Saxaquine'in Muteber Gri Tımarları'nın içinde Zarss denilen bir yıldız vardır, onun yörüngesinde de Preliumtarn gezegeni bulunur ve Sevorbeupstry diyarı da işte o gezegendeydi, ki yaptıkları yolculuk yüzünden birazcık yorulmuş

olan Arthur ve Fenchurch'ün de en sonunda vardıkları yer Sevorbeupstry diyarıydı.

Ve Sevorbeupstry diyarında Büyük Kızıl Rars Ovası'na ulaşmışlardı, ki oranın güney tarafı Quentulus Quazgar Dağlarıyla çevriliydi; Prak'ın ölmeden önce söylediği sözlerine bakılırsa, bu dağların en ucunda da on metre yüksekliğinde ateşten harflerle yazılmış olan Tanrının Yaratıklarına Son Mesajı'nı bulacaklardı.

Arthur yanlış hatırlamıyorsa, Prak buranın Lob'un Lajestik Vantrakabuğu tarafından korunduğunu söylemişti ve bir anlamda da bunun doğru olduğu anlaşıldı. Bu muhafız ilginç bir şapkası olan küçük bir adamdı ve onlara bir bilet sattı.

"Sol tarafta kalın lütfen," dedi, "sol tarafta kalın," ve küçük bir mobilete binerek yanlarından aceleyle geçip gitti.

Derken bu yoldan ilk geçenlerin onlar olmadıklarını fark ettiler, çünkü Büyük Ovanın solunu dolaşan yol oldukça yıpranmış ve oraya buraya yerleştirilmiş küçük satış tezgâhlarıyla donatılmıştı. Bunlardan birinden, dağdaki bir mağarada bulunan ve Tanrının Yarattıklarına Son Mesajı'nı oluşturan harflerin ateşiyle ısınan bir fırında yapılmış bir kutu şekerleme satın aldılar. Bir diğerinden de birkaç tane kartpostal aldılar. Kartların üzerindeki harfler hava-fırçasıyla yazılmış olduğu için biraz bulanıklaştırılmıştı ve kartların arkasında "Büyük Sürprizi bozmamak için!" yazılıydı.

"Mesajın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordular, tezgâhın arkasındaki ufak tefek ve pörsümüş kadına.

"Şey, evet," diye cıvıldadı neşeyle, "şey, evet!" Onlara el salladı.

Yaklaşık her otuz kilometrede bir içinde duş ve tuvalet bulunan küçük taş kulübeler vardı, ama yol zorluydu; güneş Büyük Kızıl Ovayı bir fırına çeviriyor ve Büyük Kızıl Ova sıcağın altında titreşiyordu.

"Kiralamamız mümkün mü acaba," diye sordu Arthur, daha büyükçe tezgâhlardan birine, "şu küçük mobiletlerden? Lajestik Ventra mıydı her neyse, işte onun bindiklerinden?"

"Mobiletler," dedi dondurma tezgâhında servis yapan ufak tefek kadın, "dindarlar için değildir."

"Şey, sorun yok o zaman," dedi Fenchurch, "biz çok dindar sayılmayız. Yalnızca ilgileniyoruz."

"O halde şu anda geri dönmelisiniz," dedi sert bir tavırla ufak tefek kadın ve onlar da buna itiraz edince, ikisine de birer Son Mesaj şapkası ve Büyük Kızıl Rars Ovası'nda kollarını birbirlerine sıkıca sarmış olarak çektirdikleri bir fotoğraf sattı.

Tezgâhın gölgesinde birer soda içtikten sonra güneşin altındaki yorucu yürüyüşlerine yeniden başladılar.

"Koruyucu kremlerimiz bitiyor," dedi Fenchurch birkaç kilometre sonra. "Bir sonraki tezgâha gidebilir ya da daha yakın olan bir öncekine geri dönebiliriz, ama bu da aynı yolu bir kez daha yürümemiz gerekeceği anlamına gelir."

Sıcağın altında titreşen uzaktaki siyah noktaya baktılar; sonra dönüp arkalarına baktılar. Devam etmeyi tercih ettiler.

Derken bu yolculuğu ilk yapanlar olmadıkları gibi şu anda bu işi yapanların yalnızca kendileri olmadığını keşfettiler.

Biraz ilerilerinde kısa boylu hantal bir şekil bedenini toprağın üzerinde perişan bir halde ağır

ağır sürüklüyor, acıyla tökezleyerek yarı topallıyor, yarı emekliyordu.

Yaratık öyle yavaş ilerliyordu ki çok geçmeden ona yetiştiklerinde onun yıpranmış, berelenmiş ve bükülmüş bir metalden yapılmış olduğunu anladılar.

Onlar yaklaşırken metal yaratık inlemeye başladı ve kupkuru kızgın toprağın üzerine yığıldı kaldı.

"Onca zaman," diye inliyordu, "ah onca zaman ve üstelik de acı, onca acı ve üstelik bu acıyı çekecek onca zaman. İçlerinden sadece biri olsaydı belki de dayanabilirdim. Ama beni çökerten şey ikisinin birden olmasıydı. Ah selam, yine sen."

"Marvin?" dedi Arthur kısaca, onun yanına çömelerek. "Sen misin?"

"Süperzekice soruları soran," diye inledi robotun yaşlanmış bedeni, "hep sen olurdun değil mi?"

"Bu da ne?" diye telaşla fısıldadı Fenchurch, Arthur'un yanına çömelip koluna yapışmıştı.

"Eski bir arkadaş sayılır," dedi Arthur. "Ben ..."

"Arkadaş mı!" diye acıklı bir tavırla ve çatlak bir sesle gıcırdadı robot. Sözcük bir tür çıtırtıyla ağız boşluğunda kayboldu ve ağzının kenarından ince pas tabakaları döküldü. "Bu sözcüğün ne anlama geldiğini arayıp bulabilmem için bana biraz zaman vermeniz gerekecek. Hafıza bankalarım eskisi gibi değil, anlarsın ya, birkaç zilyon[1] yıl için kullanılmayan bir sözcüğün yardımcı yedek bellek dosyasına geçirilmesi gerekiyor. Ah, evet, işte geliyor."

---

[1] *Zilyon*: Çok büyük bir sayı anlamında kullanılan bir sözcük –ed.n.

Robotun yıpranmış kafası düşünüyormuş gibi hafifçe doğruldu.

"Hımmm," dedi, "ne kadar ilginç bir kavram."

Biraz daha düşündü.

"Hayır," dedi en sonunda, "bunlardan biriyle karşılaştığımı hiç sanmıyorum. Affedersiniz, size bu konuda yardımcı olamayacağım."

Dizlerinden birini acıklı bir şekilde tozların içinde sürükledi, sonra şekli bozulmuş dirsekleri üzerinde dönmeye çalıştı.

"Son bir kez yapmamı istediğiniz bir hizmet var mı acaba?" diye sordu bir tür duygusuz tıkırtıyla. "Belki de sizin için yerden alabileceğim bir kâğıt parçası falan olabilir? Ya da belki," diye devam etti, "sizin için bir kapı açmamı isteyebilirsiniz?"

Başı paslı boyun bilyaları çevresinde gıcırdayarak döndü ve uzaklardaki ufku tarıyor gibi göründü.

"Etrafta şu an kapıya benzer bir şey görülmüyor," dedi, "ama eminim, yeterince beklersek, birisi bir kapı yapacaktır. Ve sonra," dedi yeniden Arthur'a bakmak için başını yavaşça çevirirken, "o zaman sizin için onu açabilirim. Ben beklemeye alışkınım bilirsiniz."

"Arthur," diye Arthur'un kulağına sertçe fısıldadı Fenchurch, "bana bundan hiç bahsetmedin. Bu zavallı yaratığa ne yaptın böyle?"

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Arthur üzüntüyle, "O her zaman böyle ..."

"Hah!" diye araya girdi Marvin. "Hah!" diye tekrarladı. "Her zaman hakkında sen ne bilirsin? Organik yaşam formlarınız beni zaman içinde bir sürü aptal küçük işe koşturdukları için bana 'her

zaman' diyorsun, ama ben artık Evrenin kendisinden otuz yedi kez daha yaşlıyım. Sözcüklerini biraz daha dikkatli seçmelisin," öksürdü, "ve biraz daha düşünerek."

Girdiği bir öksürük krizi altında sarsıldı ve ardından kendine geldi.

"Beni bırakın," dedi "siz gidin, beni kendi yolumda acıyla kıvranmaya bırakın. Sonunda artık zamanım geldi. Koşum neredeyse bitti. Dört gözle," dedi kırık parmağını onlara doğru hafifçe sallayarak, "sonuncu gelmeyi bekliyorum. Bu uygun olacak. Ben, beyni bir ..."

Zayıf itirazlarına ve hakaretlerine rağmen onu yerden kaldırdılar. Metali öylesine sıcaktı ki parmakları neredeyse su topluyordu, ama şaşırtacak kadar hafifti ve kollarının arasında öylece asılı duruyordu.

Quentulus Quazgar dağlarının çevrelediği Büyük Kızıl Rars Ovası'nın sol tarafı boyunca ilerleyen yolda onu taşıdılar. Arthur, Fenchurch'e durumu açıklamaya çalıştı, ama sözü sık sık Marvin'in acıklı sibernetik yakınmalarıyla kesildi.

Tezgâhlardan birinden onun için birkaç yedek parça ve yatıştırıcı yağ alıp alamayacaklarını öğrenmeye çalıştılar, ama Marvin hiçbirini istemiyordu.

"Her tarafım yedek parça zaten" diye vızıldanıyordu.

"Beni rahat bırakın!" diye homurdanıyordu.

"Her bir parçam," diye inledi, "en az elli kez değiştirildi ... bir tek ..." bir an için anlaşılmaz bir şekilde canlanır gibi olmuştu. Kafası ikisi arasında hafızasının gücüyle sallanıyordu. "Benimle ilk karşılaştığın zamanı hatırlıyor musun," dedi Art-

hur'a. "Zekâmı zorlayacak bir iş olarak seni köprüye götürme görevi bana verilmişti, hani? Sana sol tarafımın bütün diyotlarında korkunç bir ağrı olduğunu söylemiştim? Onların değiştirilmesini istediğimi, ama hiçbir zaman değiştirilmediklerini de söylemiştim, hatırladın mı?"

Devam etmeden önce uzunca bir duraksama süresi bıraktı. Bırakın batmayı yerinden kıpırdamayı bile düşünmeyen kavurucu güneşin altında onu aralarında taşımaya devam ettiler.

"Bakalım tahmin edebilecek misin," dedi Marvin, sessizliğin yeterince mahcup edici uzunlukta olduğuna ikna olduktan sonra, "hiç değiştirilmeyen parçalarım hangileri? Hadi, tahmin edebilecek misin bakalım?"

"Ah," diye ekledi, "ah, ah, ah, ah, aahh."

Sonunda küçük tezgâhların sonuncusuna vardılar. Marvin'i aralarına oturtarak gölgede bir parça dinlendiler. Fenchurch, Russell için birkaç kol düğmesi aldı. Bunlar Tanrının Yarattıklarına Son Mesajını yazdığı alevli harflerin hemen altındaki Quentulus Quazgar Dağlarından toplanmış küçük cilalı çakıl taşlarından yapılmıştı.

Arthur tezgâhın üzerindeki küçük bir tezgâhta sergilenen dini broşürleri, Mesajın anlamıyla ilgili fikirlerin toplandığı küçük kitapçıkları inceledi.

"Hazır mıyız?" dedi Fenchurch'e ve o da başını sallayarak onayladı.

Marvin'i de kaldırıp aralarına aldılar.

Quentulus Quazgar dağlarının eteklerini dolandılar ve işte dağın tepesine yakın bir yerde parıldayan harfler oradaydı. Yüzü bu tepeye bakan büyük bir kayanın üzerine bir parmaklık yapılmıştı ve burada gözlem için elverişli küçük bir nokta bulunuyordu. Harfleri daha ayrıntılı görmek isteyenler için küçük bir paralı teleskop da vardı, ama bunu kimse kullanmıyordu, çünkü harfler cennetin kutsal parlaklığıyla yanmaktaydı ve teleskoptan bakılacak olursa retinayı ve optik sinirleri kötü bir şekilde zedeliyordu.

Tanrının Son Mesajı'na hayranlıkla karışık bir huşuyla bakakaldılar; yavaş yavaş ve tanımlanması imkânsız bir huzur duygusuyla, nihai ve eksiksiz bir anlama hissiyle doldular.

Fenchurch içini çekti. "Evet," dedi, "buydu."

Dolu dolu on dakika boyunca harfleri izledikten sonra omuzları arasında asılı olan Marvin'in zor durumda olduğunu fark ettiler. Robot artık başını kaldıramadığı için mesajı da okuyamamıştı. Kafasını kaldırmasına yardım ettiklerinde görüş devrelerinin neredeyse iflas etmek üzere olduğundan yakınacaktı.

Bir jeton buldular ve Marvin'i teleskopa doğru götürdüler. Şikâyetler ve hakaretler yağdırmaya devam etti, ama ona her bir harfe sırayla bakması için yardım ettiler. İlk harf "v," ikinci "e" idi. Sonra "r", "d", "i", "ğ" geliyor, bunları "i", "m", ile tekrar bir "i" ve "z" izliyordu. Sonra bir boşluk vardı.

Marvin biraz dinlenmek için durdu.

Sonraki iki sözcük "rahatsızlık" ve "için"di. Son iki sözcüğün biri kısa biri daha uzuncaydı ve Marvin bunlarla baş edebilmek için biraz daha dinlenmek istedi.

Son iki sözcüğün birincisi "ö" harfiyle başlıyor, "z" ve "ü" ile devam edip "r" ile son buluyordu.

Son bir dinlenme duraksamasının ardından Marvin son sözcük için gücünü topladı.

Önce "d" ve "i", arkasından "l," yine "e", "r", yine "i" ve nihayet "z"yi de okuduktan sonra kollarına yığıldı kaldı.

"Sanırım," diye mırıldandı en sonunda, çürüyüp gıcırdayan göğsünden gelen metal tıkırtıları arasında, "bunu yaptığım için kendimi iyi hissediyorum."

Gözlerindeki ışıklar kesinlikle son kez olmak üzere söndü.

Neyse ki, hemen yakınlarında yeşil kanatlı adamlardan mobilet kiralanabilecek bir yer vardı.

SONSÖZ

Bütün yaşam türlerinin arasında en hayırsever olanı aklını yapmakta olduğu işe veremeyen bir insandır.

Zekice mi?

Kesinlikle.

Kendi kuşağının ya da herhangi bir kuşağın –kendisinin tasarladığı bir grup insan da dahil – en önde gidenleri genetik mühendisleri midir?

Hiç kuşkusuz.

Sorun, onun ilgilenmemesi ya da en azından *şimdilik* ilgilenmemesi gereken şeylerle çok fazla ilgilenmesiydi.

Ayrıca, kısmen de bunun yüzünden biraz huysuz bir yapıya sahipti.

Sonuçta, yaşadığı dünya uzak bir yıldızdan gelen korkunç istilacılar tarafından tehdit edil-

diğinde, istilacılar epey uzaktaydı gerçi, ama çok hızlı geliyorlardı, o yani Blart Versenwald III (adı Blart Versenwald III'tü, burası konuyla çok yakından ilgili değil, ama yine de ilginçti çünkü – herneyse, adı buydu işte, neden ilginç olduğunu sonra da konuşabiliriz) ırkının efendileri tarafından korumalı bir tecrite gönderilmişti. Kendisine verilen emirler şöyleydi: Korkutucu istilacılara karşı koyup onları yenecek bir fanatik süper savaşçılar ırkı geliştirecekti. Ona çabuk ol, dediler ve "Dikkatini bu işe ver!"

Böylece bir pencerenin kenarına oturdu, yaz mevsiminin çimenlerine baktı, tasarladı da tasarladı, ama aklı kaçınılmaz bir şekilde ufak tefek şeylere takıldı ve istilacılar gezegen çevresinde yörüngeye girdiklerinde, aralık pencereden yolunu bulup uçabilecek şaşırtıcı bir sivrisinek ırkı ve çocukları kapama düğmesi geliştirmişti. Bu şaşırtıcı başarıları için düzenlenen kutlamaların kısa ömürlü olması kaçınılmazdı, yabancı gemiler inmeye başladığı için felaket yakındı. Savaşçı ırkların çoğu gibi bu korkutucu istilacılar da evdeki sorunlarla başa çıkamadıkları için ortalığı dağıtıyorlardı. Hayret vericiydi, ama Versenwald'ın doğaüstü keşifleri onları da çok etkilemişti. Böylece kutlamalara katıldılar ve bir dizi geniş çapta ticaret anlaşması imzalamaya ve kültürel alışveriş programı oluşturmaya anında ikna oldular. Böylece meselelerin gidişatının tersine, ilgili herkes sonsuza kadar mutlu ve kutlu yaşadı.

Bu öyküyü anlatmamızın önemli bir nedeni vardı, ama bu neden şu an için vakanüvisin aklından çıkmıştır.

Douglas Adams arşivlerinde yer alan orijinal kaynaklardan örnekler

The fourth volume in the Hitch-Hiker Trilogy . . .

FOR PUBLICATION 9 NOVEMBER 1984 (UK)

Fantasy
A Pan Original Hardback

EVERYTHING YOU WANTED TO KNOW ABOUT THE FIRST THREE BOOKS BUT NEVER THOUGHT TO ASK

It deals with that most terrible and harrowing experience in life – trying to remember an address which somebody told you but you didn't write down.

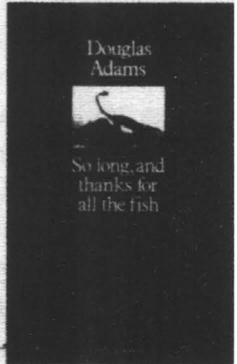
At the end of Life, the Universe and Everything, Arthur Dent was told where to find God's Final Message to his Creation, only he can't remember where it was. He tries everything he can to jog his memory, meditation, mind reading, hitting himself about the head with blunt objects – he even tries to combine them all by playing mixed doubles tennis – but none of it works.

Still it plagues him – God's Final Message to his Creation. He can't help feel it must be important.

In desperation he decides to throw himself off a cliff in the hope that his life will then flash before his eyes on the way down. As to what will happen when he reaches the bottom – he decides he'll meet that challenge when he gets to it. He lost all faith in the straightforward operation of cause and effect the day he got up intending to catch up on some reading and brush the dog and ended up on prehistoric Earth with a man from Betelgeuse and a space-ship-load of alien telephone sanitisers.

He picks a nice day, a nice cliff, and does it . . . he falls . . . he remembers.

He remembers an awful lot of other things besides which throw him into such a state of shock that he misses the ground completely and ends up in the top of a tree with scratches, bruises, and a lot to think about. All his past life on Earth takes on a completely new meaning . . .

Now he really wants to find God's Final Message to His Creation, and knows where to look.

Arthur Dent is going home.

On 12 January this year Douglas Adams became, at the age of thirty-one, the youngest author to be awarded a Golden Pan for sales of 1,000,000 copies of his first book THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY.

That book, published by Pan in October 1979, went straight to the top of the bestseller lists. So too did THE RESTAURANT AT THE END OF THE UNIVERSE (published December 1980) and LIFE, THE UNIVERSE AND EVERYTHING (published August 1982). Total sales of the trilogy in Pan are now approaching 3,000,000.

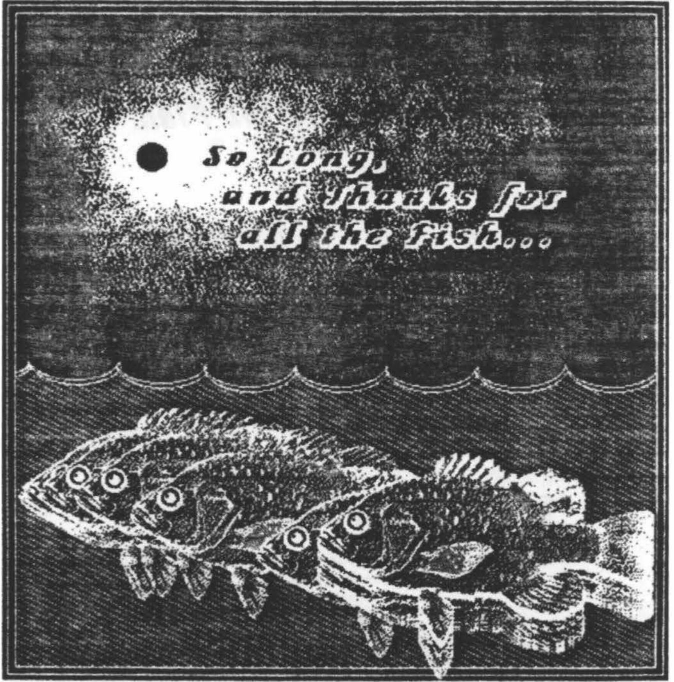
THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY started life as a Radio 4 drama series in March 1978. There have been three stage shows and a six-part TV series shown originally on BBC2 in January 1981 and repeated soon after on BBC1. There have been two long playing records based on the books and a major film, scripted by Douglas Adams, is in development in the United States.

Douglas Adams is also the co-author, with John Lloyd, of THE MEANING OF LIFF which Pan published jointly with Faber & Faber last November.

Pan Books Ltd Cavaye Place London SW10 9PG
Telephone 01 373 6070 Cables Pandimco London SW10 Telex

***Elveda ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler*'in orijinal basın bülteni**

Douglas Adams'tan *Elveda ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler*'in özeti

So Long, and Thanks for All the Fish.

A few words.

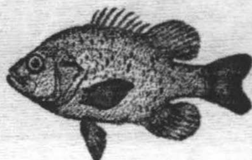
Arthur Dent has crossed the Galaxy on one of the longest and most perilous Hitch-Hikes ever undertaken. As the book opens he is dropped at last by a flying saucer on a small planet, in the middle of the night, in the middle of a torrential thunderstorm.
He waits.

A car passes.

He is back on Earth.

Somehow, Earth, which was demolished to make way for a hyperspace bypass, has been restored. How?

It was what he came to look for, but still can hardly believe he's found.

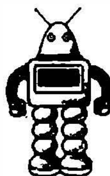
He finds a new home and spends some time trying to settle back in. He wants to put all his Galactic travels behind him.

He restores his towel to what he regards as its rightful place - the bathroom. He puts his Babel fish in a small pond and only takes it out for watching foreign movies.

He tells his friends he's been to California. If they notice anything odd about him, that's why.

Then he meets a girl called Fenchurch. A girl who went completely mad at exactly the time that he remembers the Earth being destroyed.

He realises he can longer just turn his back on what he knows.

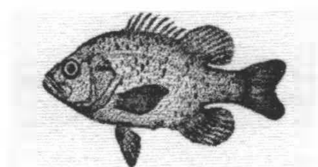
Reluctantly, he sets out on his travels again, taking Fenchurch with him

If he's to help her, he has to find out:

what really happened the day the Earth got demolished?

why have all the dolphins vanished?

and what *is* **God's Final Message to his Creation?**

Along the way they meet some new people and some old, including

Wonko the Sane and his remarkable Asylum.
Nonslenda Blvenda, the Galaxy's greatest Clam opener.
An Ultra-Walrus with an embarrassing past.
A lorry driver who has the most extraordinary reason for complaining about the weather.
Ford Prefect, galactic hitch hiker and *mal viveur*.
Marvin the Paranoid Android, for whom even the good times are bad.
Zaphod Beeblebrox, ex- Galactic President with two heads, at least one of which is saner than an emu on acid.

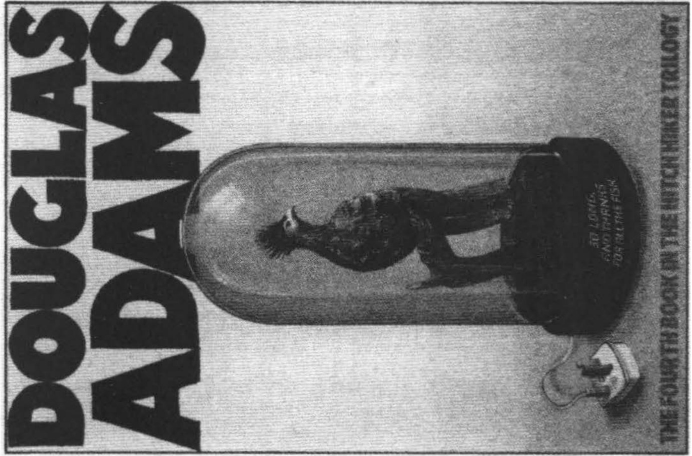
and introducing...

A Leg.

Hope that gives you something to go on...

Best wishes,

THE AUTHOR

Douglas Adams was awarded a Golden Pan earlier this year to mark 1,000,000 sales of *The Hitch Hiker's Guide to the Galaxy.* Total sales of the trilogy (the other two titles are *The Restaurant at the End of the Universe* and *Life, the Universe and Everything*) are now 2.5 million. He is co-author, with John Lloyd, of the bestselling *The Meaning of Liff* which Pan published last year.

THE BOOK

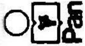
The first printing of *So Long, and Thanks for all the Fish* will be a special Collector's Edition. The books will be individually numbered. The front of the jacket will have a special lenticular print.

THE PROMOTION

- National Press Advertising
- Author publicity tour
- Sparkling display material

SO LONG, AND THANKS FOR ALL THE FISH

Demy Octavo; 164pp; £7.95 Publication: 9 November 1984
ISBN 0 330 28498 3 A PAN HARDBACK

Elveda ve Bütün O Balıklar İçin Teşekkürler'in tanıtım malzemeleri

Everything you wanted to know about the first three books but never thought to ask

The fourth volume in the famous *Hitch Hiker* trilogy in which Arthur Dent having been told at the end [illegible] *of Life, the Universe and Everything* where to find God's Final Message to His Creation can't remember where it was. He tries everything he can [illegible] to jog his memory; meditation, [illegible] mind reading, hitting himself [illegible] about the head with blunt objects, – he even tries to combine them all by playing mixed doubles tennis – but none of it works.

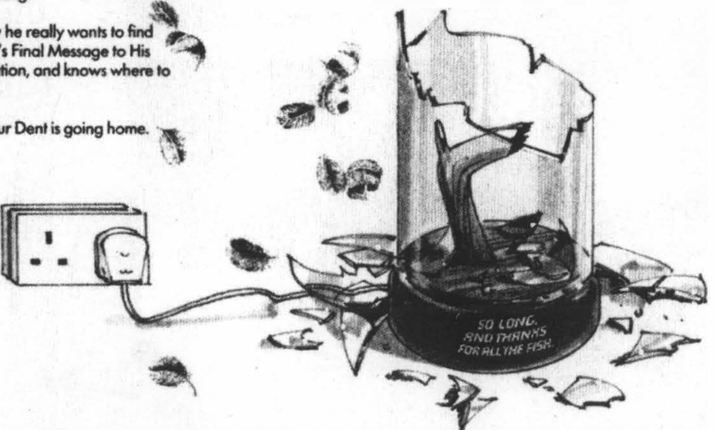
In desperation he decides to throw himself off a cliff in the hope that his life will then flash before his eyes on the way down.

He picks a nice day, a nice cliff, and does it. He falls. He remembers.

He remembers an awful lot of other things besides, which throw him into such a state of shock that he misses the ground completely and ends up in the top of a tree with scratches, bruises, and a lot to think about. All his past life on earth takes on a completely new meaning.

Now he really wants to find God's Final Message to His Creation, and knows where to look.

Arthur Dent is going home.

ELVEDA VE BÜTÜN O BALIKLAR İÇİN TEŞEKKÜRLER

Okumaya doyamadığımız maceramız yepyeni aşamalara giriyor. Kahramanımız Arthur Dent kendişinden beklenilmeyen bir kriket vuruşuyla galaksiyi kurtarmayı başarmıştı. Ardından da her iyi kahramanın yaptığını seçip bir parça kendisiyle baş başa kalmayı dilemişti. Aslında unuttuğu çok önemli bir gerçek vardı: Maceralar karşılarında gerçek bir maceraperest bulduklarında asla onun peşini bırakmazlar...

O yüzden yağmurlu bir gecede, 231 adet farklı yağmur tipini bilen ve bunların hiçbirinden bir parçacık bile olsa hoşlanmayan bir tür yağmur tanrısıyla karşılaşmakta, maceraperest bir otostopçu için çok da şaşırılacak bir şey yoktu. Şaşıracağı şeyse o berbat ve yağmurlu geceyi atlattıktan sonra karşısına inanılmaz güzellikte, gizemli bir kızın çıkmasıydı. Bütün bunların hiçbir anlamı yoktu. Uzayda savrularak geçirdiği sekiz yılın ardından, plastik bir alışveriş poşeti ve emektar havlusuyla birlikte evine dönmüştü ya, bu her şeye bedeldi. İyi ama gezegendeki bütün yunusların aynı anda ortadan kaybolmasının ardında yatan sır neydi?

Galaksi boyunca otostop yapanların hayatında sıradan birkaç gündü sadece. Yeni olan ne miydi? Kitabı okuyun göreceksiniz.

ALFA

alfakitap | alfakitap
alfakitap | www.alfakitap.com